

Bruxelles, 5 martie 2026
(OR. en)

15445/1/25
REV 1

Dosar interinstituțional:
2023/0112(COD)

EF 371
ECOFIN 1519
CODEC 1820
PARLNAT
ECB

ACTE LEGISLATIVE ȘI ALTE INSTRUMENTE

Subiect: Poziție în primă lectură a Consiliului în vederea adoptării DIRECTIVEI PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI de modificare a Directivei 2014/59/UE în ceea ce privește măsurile de intervenție timpurie, condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție și finanțarea măsurilor de rezoluție, precum și a Directivei 2014/24/UE în ceea ce privește serviciile de evaluare în cadrul procedurii de rezoluție
- Adoptată de Consiliu la 5 martie 2026

DIRECTIVA (UE) 2026/...
A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din ...

**de modificare a Directivei 2014/59/UE în ceea ce privește măsurile de intervenție timpurie,
condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție și finanțarea măsurilor de rezoluție,
precum și a Directivei 2014/24/UE în ceea ce privește
serviciile de evaluare în cadrul procedurii de rezoluție**

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene¹,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European²,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară³,

¹ JO C 307, 31.8.2023, p. 19.

² JO C 349, 29.9.2023, p. 161.

³ Poziția Parlamentului European din 24 aprilie 2024 (JO C, C/2025/3753, 17.9.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/C/2025/3753/oj>) și Poziția în primă lectură a Consiliului din 5 martie 2026 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial). Poziția Parlamentului European din ... (nepublicată încă în Jurnalul Oficial).

întrucât:

- (1) Cadrul de rezoluție al Uniunii pentru instituțiile de credit și firmele de investiții (denumite în continuare „instituțiile”) a fost instituit în urma crizei financiare mondiale din 2008-2009 și în urma publicării pentru prima dată, în octombrie 2011, de către Consiliul pentru Stabilitate Financiară a documentului intitulat „Atribute-cheie ale regimurilor eficiente de rezoluție a instituțiilor financiare”. Cadrul de rezoluție al Uniunii constă în Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁴ și în Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului⁵. Ambele acte legislative se aplică instituțiilor și altor entități care intră în domeniul de aplicare al directivei respective sau al regulamentului respectiv (denumite în continuare „entități”). Cadrul de rezoluție al Uniunii urmărește să gestioneze în mod ordonat situațiile de dificultate ale instituțiilor și ale entităților prin menținerea funcțiilor critice ale acestora și evitarea amenințărilor la adresa stabilității financiare, protejând, în același timp, deponenții și fondurile publice. De asemenea, cadrul de rezoluție al Uniunii este menit să stimuleze dezvoltarea pieței interne în sectorul bancar prin crearea unui regim armonizat pentru abordarea coordonată a crizelor transfrontaliere și prin evitarea problemelor de denaturare a concurenței și a riscurilor de tratament inegal.

⁴ Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2014/59/oj>).

⁵ Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO L 225, 30.7.2014, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2014/806/oj>).

- (2) După câțiva ani de la punerea sa în aplicare, cadrul de rezoluție al Uniunii nu oferă rezultatele scontate în ceea ce privește unele dintre obiectivele respective. În special, deși instituțiile și entitățile au înregistrat progrese semnificative în ceea ce privește posibilitatea de soluționare și au alocat resurse semnificative în acest scop, în special prin constituirea capacității de absorbție a pierderilor și de recapitalizare și prin completarea mecanismelor de finanțare a rezoluției, cadrul de rezoluție al Uniunii este rareori utilizat. În schimb, situațiile de dificultate ale anumitor instituții și entități mici și mijlocii sunt abordate în general prin măsuri naționale nearmonizate. Sunt utilizați în continuare banii contribuabililor și nu plasele de siguranță finanțate de sectorul bancar, cum ar fi mecanismele de finanțare a rezoluției. Această situație pare să rezulte din stimulente necorespunzătoare. Stimulentele necorespunzătoare respective sunt rezultatul interacțiunii dintre cadrul de rezoluție al Uniunii și normele naționale, în cadrul cărora marja largă de apreciere de care dispun autoritățile de rezoluție atunci când efectuează evaluarea interesului public nu este întotdeauna exercitată într-un mod care să reflecte aplicarea preconizată a cadrului de rezoluție al Uniunii.

În același timp, cadrul de rezoluție al Uniunii a fost puțin utilizat din cauza riscului ca deponenții instituțiilor finanțate prin depozite să fie nevoiți să suporte pierderi pentru a se asigura că instituțiile respective pot avea acces la finanțare externă în cadrul procedurii de rezoluție, în special în lipsa altor datorii care pot face obiectul recapitalizării interne. În fine, faptul că există norme mai puțin stricte privind accesul la finanțare în afara procedurii de rezoluție decât în cadrul acesteia a descurajat aplicarea cadrului de rezoluție al Uniunii în favoarea altor soluții, care implică adesea utilizarea banilor contribuabililor în locul resurselor proprii ale instituțiilor sau entităților sau al plaselor de siguranță finanțate de sectorul bancar. Această situație generează, la rândul său, riscuri de fragmentare, riscuri de rezultate sub nivelul optim în ceea ce privește gestionarea situațiilor de dificultate ale instituțiilor și entităților, în special în cazul unor instituții și entități mici și mijlocii, precum și costuri de oportunitate legate de neutilizarea resurselor financiare. Prin urmare, este necesar să se asigure o aplicare mai eficace și mai coerentă a cadrului de rezoluție al Uniunii și să se asigure că acesta poate fi aplicat ori de câte ori este de interes public, inclusiv în cazul anumitor instituții mici și mijlocii care sunt finanțate în principal prin depozite și care nu dispun într-o măsură suficientă de alte datorii care pot face obiectul recapitalizării interne.

- (3) Unul dintre principalele obiective ale revizuirii Directivei 2014/59/UE este de a proteja mai bine banii contribuabililor prin asigurarea posibilității de a aplica cadrul de rezoluție ori de câte ori este necesar. Cadrul revizuit este menit să garanteze că utilizarea banilor contribuabililor este redusă în mod semnificativ pentru a se asigura că plasele de siguranță finanțate de sectorul bancar, inclusiv mecanismele de finanțare a rezoluției, sunt utilizate mai frecvent și mai eficient.
- (4) Intensitatea și nivelul de detaliu al activității de planificare a rezoluției necesare în ceea ce privește filialele care nu au fost identificate drept entități de rezoluție variază în funcție de dimensiunea instituțiilor și a entităților în cauză, de profilul lor de risc, de rolul lor în furnizarea de funcții critice, de liniile lor de activitate esențiale, de importanța lor pentru continuitatea operațională a grupului după rezoluție și de strategia de rezoluție a grupului, precum și de importanța filialei în statul membru în care este stabilită, inclusiv de eventuala importanță sistemică a acesteia și de posibilul ei impact asupra mijloacelor financiare disponibile ale schemei de garantare a depozitelor (SGD) în cazul lichidării prin procedura obișnuită de insolvență. Prin urmare, autoritățile de rezoluție ar trebui să poată lua în considerare factorii respectivi atunci când identifică măsurile care trebuie luate cu privire la astfel de filiale și să urmeze o abordare corespunzătoare, după caz.

- (5) O instituție sau o entitate care este în curs de lichidare în temeiul dreptului intern, în urma constatării faptului că instituția sau entitatea este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate și a concluziei autorității de rezoluție potrivit căreia rezoluția acesteia nu este de interes public, este destinată să iasă de pe piață. În astfel de cazuri nu mai este necesar un plan pentru rezoluția instituției sau a entității în cauză, indiferent dacă autoritatea competentă a retras deja autorizația instituției sau a entității respective. Același lucru este valabil și în cazul unei instituții reziduale aflate în rezoluție după transferul activelor, drepturilor și pasivelor în contextul unei strategii de transfer. Prin urmare, este oportun să se precizeze că în astfel de situații nu este necesară adoptarea de planuri de rezoluție.
- (6) Procedura de transmitere a informațiilor de către entitățile care fac parte dintr-un grup către autoritățile de rezoluție în vederea pregătirii planurilor de rezoluție ar trebui să fie aliniată la procedura prevăzută în Directiva 2014/59/UE pentru transmiterea informațiilor în vederea monitorizării cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile (MREL), pentru a se evita costurile și complexitatea inutile.

- (7) În prezent, autoritățile de rezoluție pot decide să interzică anumite distribuiri în cazul în care o instituție sau o entitate, indiferent dacă aceasta este sau nu o entitate de rezoluție, nu îndeplinește cerința amortizorului combinat atunci când este luată în considerare în plus față de MREL. Cu toate acestea, în anumite situații, o instituție sau o entitate ar putea avea obligația să respecte MREL pe o bază diferită de baza pe care instituția sau entitatea respectivă trebuie să respecte cerința amortizorului combinat. Această situație creează incertitudini cu privire la condițiile de exercitare a competențelor autorităților de rezoluție de a interzice distribuiri și la condițiile de calculare a sumei maxim distribuibile aferente MREL. Prin urmare, ar trebui să se prevadă că, în aceste cazuri, autoritățile de rezoluție ar trebui să își exercite competența de a interzice anumite distribuiri pe baza cerinței estimate a amortizorului combinat care rezultă în urma utilizării metodologiei prevăzute în actul delegat adoptat în temeiul articolului 45c alineatul (4) din Directiva 2014/59/UE. Pentru a asigura transparența și securitatea juridică, autoritățile de rezoluție ar trebui să comunice cerința estimată a amortizorului combinat instituției sau entității, care ar trebui apoi să facă publică respectiva cerință.

- (8) Au fost introduse măsuri de intervenție timpurie pentru a permite autorităților competente să remedieze deteriorarea situației financiare și economice a unei instituții sau a unei entități și să reducă, în măsura posibilului, riscul și impactul unei eventuale rezoluții. Cu toate acestea, din cauza lipsei de certitudine în ceea ce privește indicatorii de declanșare pentru aplicarea respectivelor măsuri de intervenție timpurie și a suprapunerilor parțiale cu măsurile de supraveghere, măsurile de intervenție timpurie au fost rareori utilizate. Prin urmare, condițiile de aplicare a respectivelor măsuri de intervenție timpurie ar trebui să fie simplificate și precizate mai în detaliu. Pentru a elimina incertitudinile cu privire la condițiile și calendarul de demitere a organului de conducere al unei instituții sau al unei entități și de numire a administratorilor temporari, măsurile respective ar trebui să fie identificate în mod explicit ca măsuri de intervenție timpurie, iar aplicarea lor ar trebui să facă obiectul aceluiași indicatori de declanșare. În anumite condiții, o lichidare treptată a activităților poate fi o soluție eficientă din punctul de vedere al costurilor care să faciliteze ieșirea de pe piață a unei instituții sau a unei entități cu un model de afaceri deficitar, evitându-se astfel un declin prelungit care culminează cu intrarea în dificultate a instituției sau a entității.

Autoritățile competente ar trebui să aibă competențe de intervenție timpurie pentru a solicita prezentarea unui plan care să fie pus în aplicare în cazul lichidării voluntare a activităților unei instituții sau ale unei entități, decizia cu privire la punerea în aplicare a unui astfel de plan rămânând însă la latitudinea instituției sau a entității în cauză. Atunci când își exercită competențele de intervenție timpurie, autoritățile competente ar trebui să aibă obligația de a alege măsurile corespunzătoare pentru abordarea unei situații specifice, în conformitate cu principiul proporționalității. Pentru a permite autorităților competente să ia în considerare riscurile reputaționale sau riscurile legate de spălarea banilor sau de tehnologia informației și comunicațiilor, autoritățile competente ar trebui să evalueze condițiile de aplicare a măsurilor de intervenție timpurie nu numai pe baza unor indicatori cantitativi, cum ar fi cerințele de capital sau de lichiditate, nivelul de îndatorare, creditele neperformante sau concentrarea expunerilor, ci și pe baza unor indicatori de declanșare calitativi. Procesul decizional cu privire la măsurile de intervenție timpurie ar trebui să permită luarea în considerare rapidă a acestora și, dacă este necesar, aplicarea lor, pentru a se evita orice agravare suplimentară a situației instituției sau entității respective.

- (9) Pentru a îmbunătăți securitatea juridică, ar trebui să fie eliminate măsurile de intervenție timpurie prevăzute în Directiva 2014/59/UE care se suprapun cu competențele existente în cadrul prudencial prevăzut în Directivele 2013/36/UE⁶ și (UE) 2019/2034⁷ ale Parlamentului European și ale Consiliului. În plus, este necesar să se asigure faptul că autoritățile de rezoluție sunt în măsură să se pregătească pentru eventuala rezoluție a unei instituții sau a unei entități. Prin urmare, autoritatea competentă ar trebui să informeze autoritățile de rezoluție suficient de devreme cu privire la deteriorarea situației unei instituții sau a unei entități, iar autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă competențele necesare pentru punerea în aplicare a măsurilor pregătitoare. Este important de menționat că, pentru a permite autorităților de rezoluție să reacționeze cât mai rapid posibil la deteriorarea situației unei instituții sau a unei entități, aplicarea prealabilă a măsurilor de intervenție timpurie nu ar trebui să reprezinte pentru autoritatea de rezoluție o condiție pentru a lua măsuri pentru scoaterea pe piață a instituției sau a entității sau pentru a solicita informații în vederea actualizării planului de rezoluție și a pregătirii evaluării.

⁶ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudencială a instituțiilor de credit, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2013/36/oj>).

⁷ Directiva (UE) 2019/2034 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind supravegherea prudencială a firmelor de investiții și de modificare a Directivelor 2002/87/CE, 2009/65/CE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/59/UE și 2014/65/UE (JO L 314, 5.12.2019, p. 64, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2019/2034/oj>).

Atunci când scoate pe piață o instituție care este membră a unui sistem instituțional de protecție (SIP), autoritatea de rezoluție ar trebui să ia în considerare măsurile pe care SIP le-ar putea lua înainte de rezoluție pentru a evita riscul semnificativ ca instituția să intre în dificultate sau să devină susceptibilă de a intra în dificultate. Pentru a asigura o reacție consecventă, coordonată, eficace și promptă la deteriorarea situației unei instituții sau a unei entități, precum și pentru a se pregăti în mod corespunzător pentru o eventuală rezoluție, este necesar să se consolideze interacțiunea și coordonarea între autoritățile competente și autoritățile de rezoluție. De îndată ce o instituție sau o entitate îndeplinește condițiile de aplicare a măsurilor de intervenție timpurie, autoritățile competente și autoritățile de rezoluție ar trebui să își intensifice schimburile de informații, inclusiv de informații provizorii, și să monitorizeze în comun situația instituției sau a entității.

- (10) Este necesar să se asigure luarea de măsuri prompte și coordonarea timpurie între autoritatea competentă și autoritatea de rezoluție cât timp o instituție sau o entitate desfășoară activitatea în mod obișnuit, dar există un risc semnificativ ca instituția sau entitatea să intre în dificultate. Prin urmare, autoritatea competentă ar trebui să notifice acest risc autorității de rezoluție cât mai curând posibil. Notificarea respectivă ar trebui să conțină motivele evaluării autorității competente și o prezentare generală neexhaustivă a măsurilor alternative ale sectorului privat, a acțiunilor de supraveghere sau a măsurilor de intervenție timpurie care sunt disponibile pentru a preveni intrarea în dificultate a instituției sau a entității într-un interval de timp rezonabil. O astfel de notificare timpurie nu afectează nicio măsură alternativă a sectorului privat, nici măsurile luate de un SIP, care ar putea preveni intrarea în dificultate sau intrarea probabilă în dificultate a instituției sau a entității într-un interval de timp rezonabil și nu aduce atingere procedurilor de stabilire a îndeplinirii condițiilor pentru declanșarea procedurii de rezoluție. Notificarea prealabilă de către autoritatea competentă către autoritatea de rezoluție a unui risc semnificativ ca o instituție sau o entitate să intre în dificultate sau să fie susceptibilă de a intra în dificultate ori a încheierii intervalului de timp stabilit pentru punerea în aplicare a măsurilor de soluționare a riscului semnificativ respectiv nu ar trebui să condiționeze sau să implice în mod necesar stabilirea ulterioară a faptului că o instituție sau o entitate este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate.

În plus, în cazul în care, într-o etapă ulterioară, instituția sau entitatea este evaluată ca fiind în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate și dacă nu există soluții alternative pentru a preveni intrarea în dificultate într-un interval de timp rezonabil, autoritatea de rezoluție trebuie să ia o decizie cu privire la luarea de măsuri de rezoluție. În acest caz, promptitudinea deciziei de a aplica o măsură de rezoluție instituției sau entității poate fi fundamentală pentru punerea în aplicare cu succes a strategiei de rezoluție, în special deoarece o intervenție timpurie în cadrul instituției sau al entității poate contribui la asigurarea unor niveluri suficiente de capacitate de absorbție a pierderilor și de lichiditate pentru a pune în aplicare strategia respectivă. Prin urmare, este oportun să se permită autorității de rezoluție să evalueze, în strânsă cooperare cu autoritatea competentă, ce constituie un interval de timp rezonabil pentru punerea în aplicare a unor măsuri alternative care să prevină intrarea în dificultate a instituției sau a entității. Pentru a asigura un rezultat în timp util și pentru a permite autorității de rezoluție să se pregătească în mod corespunzător pentru eventuala rezoluție a unei instituții sau entități, autoritatea de rezoluție și autoritatea competentă ar trebui să se reunească periodic, iar autoritatea de rezoluție ar trebui să decidă cu privire la frecvența reuniunilor respective, ținând seama de circumstanțele cazului.

(11) Cadrul de rezoluție este menit să poată fi aplicat oricărei instituții sau entități, indiferent de dimensiunea și de modelul de afaceri al acesteia, în cazul în care instrumentele disponibile în temeiul dreptului intern nu sunt adecvate pentru a gestiona intrarea sa în dificultate. Cu toate acestea, unele obiective ale cadrului trebuie să fie precizate mai detaliat pentru a spori armonizarea și a promova convergența. Obiectivul rezoluției de a asigura continuitatea funcțiilor critice vizează protejarea stabilității financiare și a economiei reale. Prin urmare, este necesar să se asigure că furnizarea funcțiilor critice nu este întreruptă. În special, este necesar să se clarifice faptul că, în funcție de circumstanțele specifice, autoritățile de rezoluție ar trebui să poată concluziona că anumite funcții ale unei instituții sau ale unei entități sunt considerate critice chiar dacă întreruperea lor ar perturba numai la nivel regional stabilitatea financiară sau serviciile care sunt esențiale pentru economia reală. În ceea ce privește atragerea de depozite, autoritățile de rezoluție trebuie să acorde atenția cuvenită riscului de pierdere a încrederii deponenților care dețin depozite ce nu intră sub incidența Directivei 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁸. Fondurile publice ar trebui să fie protejate prin reducerea la minimum a dependenței de sprijinul financiar public extraordinar, în special atunci când acesta provine de la bugetul unui stat membru. De asemenea, trebuie să beneficieze de protecție deponenții care intră sub incidența Directivei 2014/49/UE, investitorii care intră sub incidența Directivei 97/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁹, fondurile și activele clienților.

⁸ Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind schemele de garantare a depozitelor (JO L 173, 12.6.2014, p. 149, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2014/49/oj>).

⁹ Directiva 97/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 martie 1997 privind sistemele de compensare pentru investitori (JO L 84, 26.3.1997, p. 22, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/1997/9/oj>).

- (12) În etapa de planificare a rezoluției, atunci când se decide dacă o instituție ar trebui să fie supusă rezoluției, faptul că aceasta face obiectul unor obligații simplificate ar trebui, în general, să fie utilizat de autoritățile de rezoluție ca indicator al faptului că rezoluția sa în caz de intrare în dificultate nu ar fi de interes public. În schimb, faptul că o instituție nu face obiectul unor obligații simplificate ar putea indica faptul că rezoluția acesteia în caz de intrare în dificultate ar fi de interes public.

- (13) Lichidarea unei entități prin procedura obișnuită de insolvență ar putea, în unele cazuri, să pună în pericol stabilitatea financiară și să întrerupă furnizarea funcțiilor critice. Acest lucru ar putea fi valabil, de exemplu, în cazul în care insolvența ar genera probabil pierderi pentru o parte semnificativă a depozitelor sau dificultăți semnificative în ceea ce privește continuitatea accesului la depozite și în cazul în care autoritatea de rezoluție consideră că pierderile sau dificultățile respective ar putea avea un impact semnificativ asupra furnizării funcțiilor critice, asupra stabilității financiare prin contagiune sau asupra economiei reale. În astfel de cazuri, este foarte probabil să fie de interes public ca instituția sau entitatea să fie supusă rezoluției, mai degrabă decât să fie lichidată prin procedura obișnuită de insolvență. Evaluarea măsurii în care rezoluția unei instituții sau a unei entități este de interes public ar trebui să reflecte, de asemenea, în măsura posibilului, diferența dintre, pe de o parte, finanțarea acordată prin intermediul plaselor de siguranță finanțate de sectorul bancar, și anume mecanismele de finanțare a rezoluției sau SGD-urile, și, pe de altă parte, finanțarea acordată de statele membre din banii contribuabililor. O astfel de finanțare acordată de statele membre prezintă un risc mai mare de hazard moral și un stimulent mai scăzut pentru respectarea disciplinei pe piață. Prin urmare, atunci când evaluează obiectivul de a reduce la minimum dependența de sprijinul financiar public extraordinar, autoritățile de rezoluție ar trebui să prefere finanțarea prin intermediul mecanismelor de finanțare a rezoluției sau al SGD în detrimentul finanțării prin intermediul unui quantum egal de resurse din bugetul statelor membre.

- (14) Atunci când efectuează evaluarea interesului public, autoritățile de rezoluție ar trebui să evalueze dacă vreunul dintre obiectivele rezoluției ar fi periclitat în cazul în care instituția sau entitatea în curs de a intra în dificultate ar fi lichidată prin procedura obișnuită de insolvență. Dacă niciunul dintre obiectivele rezoluției nu este periclitat în cazul în care instituția sau entitatea ar fi lichidată prin procedura obișnuită de insolvență, măsura de rezoluție nu ar trebui să fie considerată ca fiind necesară pentru realizarea interesului public. Dacă cel puțin un obiectiv al rezoluției este evaluat de autoritatea de rezoluție ca fiind periclitat în cazul lichidării prin procedura obișnuită de insolvență, rezultatul evaluării interesului public ar trebui să fie negativ numai în cazul în care lichidarea prin procedura obișnuită de insolvență a instituției sau a entității care este în curs de a intra în dificultate ar îndeplini obiectivele rezoluției nu doar în aceeași măsură ca rezoluția, ci într-un mod mai eficace.
- (15) În cazul în care o instituție sau o entitate în curs de a intra în dificultate nu este supusă rezoluției, respectiva instituție sau entitate ar trebui să fie lichidată conform procedurilor prevăzute de dreptul intern. Aceste proceduri ar putea varia în mod semnificativ de la un stat membru la altul. Deși este oportun să se permită suficientă flexibilitate pentru utilizarea procedurilor naționale existente, anumite aspecte ar trebui să fie clarificate pentru a se asigura că instituțiile sau entitățile în cauză ies de pe piață.

- (16) Ar trebui să se asigure că autoritatea competentă sau autoritatea de rezoluție inițiază sau solicită inițierea unei proceduri în temeiul dreptului intern pentru lichidarea unei instituții sau a unei entități care este considerată a fi în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate, dar nu este supusă rezoluției. În cazul în care dreptul intern prevede posibilitatea lichidării voluntare a instituției sau a entității în urma unei decizii a acționarilor, această opțiune ar trebui să rămână disponibilă, iar autoritatea relevantă ar trebui să fie împuternicită să solicite inițierea unei astfel de proceduri. Cu toate acestea, ar trebui să se asigure că, în absența unei acțiuni rapide din partea acționarilor, autoritatea națională relevantă ia măsuri.
- (17) De asemenea, ar trebui să se prevadă că rezultatul final al procedurilor de lichidare este încetarea activităților bancare care conduce la ieșirea de pe piață a instituției sau a entității în curs de a intra în dificultate. În funcție de dreptul intern aplicat, acest rezultat poate fi obținut în diferite moduri. Printre acestea se numără vânzarea instituției sau a entității sau a unor părți ale acesteia, vânzarea anumitor active sau pasive ori lichidarea treptată, inclusiv a plăților și a atragerii de depozite, în vederea vânzării treptate a activelor instituției sau entității în cauză pentru a efectua rambursări către creditorii afectați. Încetarea activităților bancare ar putea de asemenea necesita, printre altele, o limitare a emisiunii de noi pasive, pentru a acoperi numai nevoile de finanțare care decurg din activele existente, astfel încât scadența pasivelor să nu fie prelungită. Pentru a spori previzibilitatea procedurilor, ar trebui ca rezultatul respectiv să fie obținut într-un interval de timp rezonabil.

- (18) Autoritățile competente ar trebui să fie împuternicite să retragă autorizația unei instituții sau a unei entități bazându-se numai pe faptul că instituția sau entitatea este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, dar nu este supusă rezoluției. Autoritățile competente ar trebui să poată retrage autorizația pentru a sprijini obiectivul de lichidare a instituției sau a entității în conformitate cu dreptul intern, în special în cazurile în care procedurile disponibile în temeiul dreptului intern nu pot fi inițiate în momentul în care se stabilește că instituția sau entitatea este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, inclusiv în cazurile în care insolvabilitatea instituției sau a entității nu se reflectă încă în bilanț. Pentru a se asigura în plus că obiectivul de lichidare a instituției sau a entității poate fi realizat, statele membre ar trebui să se asigure că retragerea autorizației de către autoritatea competentă figurează, de asemenea, printre condițiile posibile pentru inițierea a cel puțin uneia dintre procedurile disponibile în temeiul dreptului intern și că este aplicabilă instituțiilor sau entităților care sunt în curs de a intra în dificultate sau susceptibile de a intra în dificultate, dar care nu sunt supuse rezoluției.

- (19) Având în vedere experiența dobândită prin punerea în aplicare a Regulamentului (UE) nr. 806/2014 și a Directivelor 2014/49/UE și 2014/59/UE, este necesar să fie precizate mai detaliat condițiile în care pot fi aprobate, în mod excepțional, măsuri preventive care se califică drept sprijin financiar public extraordinar. Ar trebui să se asigure că măsurile preventive sunt luate suficient de devreme. În plus, măsurile de salvare a activelor depreciate, inclusiv vehiculele de gestionare a activelor sau schemele de garantare a activelor, se pot dovedi eficiente și eficiente în abordarea cauzelor posibilelor dificultăți financiare cu care se confruntă instituțiile și entitățile și în prevenirea intrării lor în dificultate și, prin urmare, ar putea constitui măsuri preventive relevante. Prin urmare, ar trebui să se precizeze că măsurile preventive pot lua forma unor măsuri privind activele depreciate.

(20) Pentru a menține disciplina pe piață, a proteja fondurile publice și a evita denaturarea concurenței, măsurile preventive ar trebui să constituie în continuare excepția și să fie aplicate numai pentru a aborda situațiile de perturbare gravă a pieței și pentru a menține stabilitatea financiară, în special în cazul unei crize sistemice. În plus, nu ar trebui să se recurgă la măsuri preventive pentru a aborda pierderile suferite sau susceptibile de a fi suferite. Instrumentul cel mai fiabil pentru cuantificarea pierderilor suferite sau susceptibile de a fi suferite este o evaluare a calității activelor efectuată de Banca Centrală Europeană (BCE), de Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană – ABE) instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului¹⁰ sau de autoritățile naționale competente. Autoritățile competente ar trebui să utilizeze această evaluare sau, după caz, inspecții la fața locului, pentru a cuantifica pierderile suferite sau susceptibile de a fi suferite, în cazul în care o astfel de evaluare sau astfel de inspecții pot fi efectuate într-un interval de timp rezonabil. În cazul în care acest lucru nu este posibil, autoritățile competente ar trebui să cuantifice pierderile suferite sau susceptibile de a fi suferite în modul cel mai fiabil cu puțință în circumstanțele predominante, dacă este cazul pe baza bilanțului instituției sau al entității, cu condiția ca acesta să respecte normele și standardele contabile aplicabile, fapt confirmat un auditor extern independent.

¹⁰ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2010/1093/oj>).

Aprecierea conform căreia o instituție sau o entitate este solvabilă, în scopul măsurilor de sprijin sub forma recapitalizării preventive și a garanțiilor de stat pentru pasivele nou-emise, ar trebui să se întemeieze pe o evaluare prospectivă a măsurii în care instituția sau entitatea poate respecta cerințele de fonduri proprii prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și ale Consiliului¹¹ sau în Regulamentul (UE) 2019/2033 al Parlamentului European și ale Consiliului¹² și cerința de fonduri proprii suplimentare prevăzută în Directivele 2013/36/UE sau (UE) 2019/2034.

¹¹ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2013/575/oj>).

¹² Regulamentul (UE) 2019/2033 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind cerințele prudențiale ale firmelor de investiții și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 575/2013, (UE) nr. 600/2014 și (UE) nr. 806/2014 (JO L 314, 5.12.2019, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2019/2033/oj>).

- (21) Recapitalizarea preventivă are scopul de a sprijini instituțiile și entitățile viabile identificate ca fiind susceptibile să se confrunte cu dificultăți temporare în viitorul apropiat și de a preveni o deteriorare și mai gravă a situației acestora. Pentru a se evita acordarea de subvenții publice întreprinderilor care sunt deja neprofitabile, măsurile preventive sub forma achiziționării de instrumente de fonduri proprii sau de alte instrumente de capital sau realizate prin măsuri privind activele depreciate ar trebui să fie aprobate într-un quantum care să nu depășească quantumul necesar pentru a acoperi deficitele de capital identificate în scenariul nefavorabil al unei simulări de criză sau al unui exercițiu echivalent. Pentru a se asigura că finanțarea publică este în cele din urmă întreruptă, respectivele măsuri preventive ar trebui, de asemenea, să fie limitate în timp și să conțină un calendar clar pentru încetarea lor („strategie de încetare a măsurii de sprijin”). Instrumentele perpetue, inclusiv fondurile proprii de nivel 1 de bază, ar trebui să fie utilizate numai în circumstanțe excepționale și să facă obiectul anumitor limite cantitative, deoarece, prin natura lor, nu sunt corespunzătoare pentru respectarea condiției de a avea un caracter temporar. Autoritățile competente ar trebui să solicite un plan de remediere unic din partea instituțiilor și a entităților care nu respectă termenii strategiei de încetare a măsurii de sprijin. Pentru a asigura ieșirea de pe piață a instituțiilor sau a entităților care se dovedesc a nu fi viabile, o autoritate relevantă ar trebui să stabilească dacă instituția sau entitatea este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate în cazul în care autoritatea competentă nu este satisfăcută de planul de remediere sau în cazul în care instituția sau entitatea nu respectă planul de remediere.

(22) Măsurile preventive ar trebui să se limiteze la quantumul de care instituția sau entitatea ar avea nevoie pentru a-și menține solvabilitatea în cazul unui scenariu nefavorabil al unei simulări de criză sau al unui exercițiu echivalent. În cazul măsurilor preventive sub formă de măsuri privind activele depreciate, instituția sau entitatea beneficiară ar trebui să poată utiliza quantumul acordat pentru a acoperi pierderile aferente activelor transferate sau în combinație cu o achiziție de instrumente de capital, cu condiția ca valoarea totală a deficitului identificat să nu fie depășită. De asemenea, este necesar să se asigure că măsurile preventive sub formă de măsuri privind activele depreciate respectă normele și bunele practici existente privind ajutoarele de stat, că restabilesc viabilitatea pe termen lung a instituției sau a entității, că ajutoarele de stat sunt limitate la minimumul necesar și că se evită denaturarea concurenței. Din aceste motive, în cazul măsurilor preventive sub formă de măsuri privind activele depreciate, autoritățile în cauză ar trebui să țină seama de orientările specifice, inclusiv de modelul Comisiei privind modul în care pot fi înființate societățile naționale de administrare a activelor și de Comunicarea Comisiei din 16 decembrie 2020 privind abordarea problemei creditelor neperformante în urma pandemiei de COVID-19. Măsurile preventive sub formă de măsuri privind activele depreciate ar trebui să fie întotdeauna supuse condiției imperative de a avea un caracter temporar. Se estimează că garanțiile publice acordate pentru o anumită perioadă în legătură cu activele depreciate ale instituției sau ale entității în cauză vor asigura o mai bună respectare a condiției respective decât transferurile de astfel de active către o entitate care beneficiază de sprijin public.

- (23) Pentru a reglementa încălcările semnificative ale cerințelor prudențiale, este necesar să fie precizate mai detaliat condițiile pentru a stabili dacă societățile holding sunt în curs de a intra în dificultate sau sunt susceptibile de a intra în dificultate. O încălcare a cerințelor respective de către o societate holding ar trebui să fie semnificativă atunci când tipul și amploarea încălcării sunt comparabile cu o încălcare care, dacă ar fi comisă de o instituție de credit, ar justifica retragerea autorizației de către autoritatea competentă în conformitate cu articolul 18 din Directiva 2013/36/UE.
- (24) Statele membre ar putea avea, în temeiul dreptului intern, competențe de suspendare a obligațiilor de plată sau de livrare care pot include depozite eligibile. În cazul în care suspendarea obligațiilor de plată sau de livrare nu este direct legată de situația financiară a instituției de credit, este posibil ca depozitele să nu fie indisponibile în sensul Directivei 2014/49/UE. În consecință, este posibil ca deponenții să nu poată avea acces la depozitele lor pentru o perioadă lungă. Pentru a menține încrederea deponenților în sectorul bancar și pentru a menține stabilitatea financiară, statele membre ar trebui să se asigure că deponenții au acces la un quantum zilnic adecvat din depozitele lor, pentru a acoperi, în special, costul vieții, în cazul în care depozitele lor devin inaccesibile din cauza suspendării plăților din alte motive decât cele care conduc la efectuarea de rambursări către deponenți. O astfel de procedură ar trebui să își păstreze caracterul excepțional, iar statele membre ar trebui să se asigure că deponenții au acces la quantumuri zilnice adecvate.

- (25) Pentru a spori securitatea juridică și având în vedere eventuala relevanță a datoriilor generate de evenimente incerte viitoare, inclusiv rezultatul litigiilor pendinte la momentul rezoluției, este necesar să se stabilească tratamentul de care ar trebui să beneficieze datoriile respective în scopul aplicării instrumentului de recapitalizare internă. Autoritățile de rezoluție ar trebui să facă distincție între datoriile bazate pe obligații actuale generate de evenimente anterioare care vor avea ca rezultat o pierdere a cărei exigibilitate sau valoare este însă incertă și datoriile care ar putea apărea în viitor, dar care nu ar avea ca rezultat o pierdere sau care ar putea apărea în viitor numai în cazul în care se produce un eveniment incert.
- (26) Ar trebui să se specifice totodată că datoriile cu exigibilitate sau valoare incertă, atunci când sunt bazate pe obligații actuale generate de evenimente anterioare care vor avea ca rezultat o pierdere, trebuie să fie tratate în același fel ca alte datorii. Astfel de datorii ar trebui să poată face obiectul recapitalizării interne, cu excepția cazului în care îndeplinesc unul dintre criteriile specifice pentru a fi excluse din domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă. Având în vedere relevanța potențială a datoriilor respective în cadrul procedurii de rezoluție și pentru a asigura certitudine în demersul de aplicare a instrumentului de recapitalizare internă, ar trebui să se precizeze că ele fac parte din datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne și că, prin urmare, instrumentul de recapitalizare internă se poate aplica în cazul lor. Pentru a se asigura aplicarea eficace a instrumentului de recapitalizare internă în cazul datoriilor cu exigibilitate sau valoare incertă, autoritatea de rezoluție ar trebui să aibă competența de a reduce, inclusiv de a reduce la zero, principalul datorat pentru astfel de datorii și de a le converti în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate. Cu toate acestea, reducerea sau conversia poate produce efecte numai dacă și numai atunci când sunt stabilite în mod concludent exigibilitatea și valoarea datoriei cu exigibilitate sau valoare incertă.

(27) Este necesar să se asigure că o datorie care ar putea fi generată în viitor de un eveniment incert sau o datorie cu exigibilitate sau valoare incertă care se bazează pe o obligație actuală la momentul rezoluției nu afectează eficacitatea strategiei de rezoluție și, în special, a instrumentului de recapitalizare internă. Pentru a realiza acest obiectiv, evaluatorul ar trebui, în cadrul evaluării efectuate în scopul rezoluției, să evalueze astfel de datorii și să cuantifice cât mai bine posibil eventuala valoare a acestora. Pentru a se asigura că, după procesul de rezoluție, instituția sau entitatea poate menține o încredere suficientă a pieței pentru o perioadă de timp adecvată, evaluatorul ar trebui să țină seama de valoarea eventuală atunci când stabilește quantumul cu care trebuie să fie reduse sau convertite datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne pentru a restabili ratele fondurilor proprii ale instituției aflate în rezoluție. În special, autoritatea de rezoluție ar trebui să își exercite competențele de conversie în cazul datoriilor care pot face obiectul recapitalizării interne în măsura în care acest lucru este necesar pentru a se asigura că recapitalizarea instituției aflate în rezoluție este suficientă pentru a acoperi eventualele pierderi care ar putea fi cauzate de o datorie care ar putea apărea în viitor ca urmare a unui eveniment incert sau care se bazează pe o obligație actuală, dar este incertă din punctul de vedere al exigibilității sau al valorii. Atunci când evaluează quantumul care urmează să fie redus sau convertit, autoritatea de rezoluție ar trebui să analizeze cu atenție impactul pierderii eventuale asupra instituției aflate în rezoluție, pe baza unei serii de factori, inclusiv probabilitatea ca evenimentul să se producă, intervalul de timp în care se poate produce și quantumul datoriei.

- (28) În anumite circumstanțe, după ce mecanismul de finanțare a rezoluției a acordat o contribuție de până la maximum 5 % din totalul datoriilor, inclusiv fondurile proprii ale instituției sau ale entității, autoritățile de rezoluție pot utiliza surse suplimentare de finanțare pentru a-și sprijini în continuare măsurile de rezoluție. Ar trebui să se precizeze mai clar circumstanțele în care mecanismul de finanțare a rezoluției ar putea oferi sprijin suplimentar atunci când toate datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne și care nu sunt depozite eligibile, cu un rang de prioritate inferior celui al depozitelor neacoperite ale persoanelor fizice, ale microîntreprinderilor și ale întreprinderilor mici și mijlocii și care nu sunt excluse în mod discreționar de la recapitalizarea internă, au fost reduse sau convertite integral.

(29) Depozitele care îndeplinesc condițiile pentru a se califica drept datorii eligibile pot fi utilizate în vederea respectării MREL. Cu toate acestea, având în vedere natura specifică a depozitelor, precum și rolul pe care acestea îl joacă în economia reală și în menținerea încrederii în sistemul bancar, includerea depozitelor în sfera datoriilor utilizate pentru respectarea MREL ar trebui să facă obiectul unor cerințe mai stricte, deoarece resursele eligibile pentru MREL ar trebui să poată fi utilizate în întregime pentru a suporta pierderile și a contribui la recapitalizarea unei instituții de credit în cazul intrării sale în dificultate. În primul rând, așa cum prevăd normele actuale, nu ar trebui să fie posibil ca depozitele utilizate pentru MREL să fie deținute de persoane fizice sau de microîntreprinderi și întreprinderi mici și mijlocii. În al doilea rând, ar trebui să fie clarificat faptul că depozitele care conferă deținătorului lor dreptul la rambursare anticipată nu pot fi eligibile pentru MREL, inclusiv atunci când dispozițiile contractuale prevăd că rambursarea anticipată este condiționată de plata unei penalități. În al treilea rând, pentru a asigura transparența și a reduce la minimum riscurile plasării necorespunzătoare a unor astfel de depozite, dispozițiile contractuale relevante ar trebui să se refere în mod expres la intenția instituției de credit de a utiliza depozitele respective în scopul respectării MREL, precum și la faptul că acestea nu se califică drept depozite eligibile și că, prin urmare, nicio parte a depozitelor respective nu va fi rambursată de SGD în caz de indisponibilitate. În al patrulea rând, utilizarea depozitelor în cadrul MREL nu ar trebui, de regulă, să fie permisă, cu excepția cazului în care autoritățile de rezoluție au autorizat în prealabil includerea acestora în resursele eligibile pentru MREL pe baza unei evaluări potrivit căreia astfel de depozite nu ar trebui să fie protejate de suportarea pierderilor în caz de rezoluție și nu ar genera un obstacol semnificativ în calea posibilității de soluționare. Autoritățile de rezoluție ar trebui să poată să autorizeze utilizarea depozitelor pentru respectarea MREL, în general pentru fiecare entitate de rezoluție, fără o evaluare individuală a fiecărui depozit, precum și să limiteze la cuantumuri fixe includerea depozitelor pentru respectarea MREL. Depozitele structurate, deși sunt datorii cu instrumente financiare derivate încorporate, se pot califica, de asemenea, drept datorii eligibile ale unei instituții de credit, dacă toate celelalte condiții sunt îndeplinite.

- (30) Pentru a evita efectele în cascadă disproporționate, este necesar ca depozitele existente care se califică drept datorii eligibile să beneficieze de păstrarea drepturilor obținute. Noile criterii de eligibilitate nu ar trebui să se aplice pentru depozitele atrase înainte de ... [24 de luni plus o zi de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare]. Păstrarea drepturilor obținute ar trebui să se încheie la ... [36 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

- (31) Regulamentele (UE) 2019/876¹³ și (UE) 2019/877¹⁴ ale Parlamentului European și ale Consiliului și Directiva (UE) 2019/879 a Parlamentului European și a Consiliului¹⁵ au pus în aplicare în dreptul Uniunii „lista internațională a termenilor și condițiilor privind capacitatea totală de absorbție a pierderilor (TLAC)” publicată de Consiliul pentru Stabilitate Financiară la 9 noiembrie 2015 (denumită în continuare „standardul TLAC”) pentru băncile de importanță sistemică globală, denumite în dreptul Uniunii instituții de importanță sistemică globală (G-SII). Regulamentul (UE) 2019/877 și Directiva (UE) 2019/879 au modificat, de asemenea, MREL prevăzută în Directiva 2014/59/UE și în Regulamentul (UE) nr. 806/2014. Este necesar ca dispozițiile privind MREL prevăzute în Directiva 2014/59/UE să fie aliniate cu punerea în aplicare a standardului TLAC pentru G-SII în ceea ce privește anumite datorii care ar putea fi utilizate pentru respectarea acelei părți din MREL care ar trebui să fie îndeplinită cu fonduri proprii și alte datorii subordonate. În special, datoriile de rang egal cu anumite datorii excluse ar trebui să fie incluse în fondurile proprii și în instrumentele eligibile subordonate ale entităților de rezoluție în cazul în care cuantumul acestor datorii excluse din bilanțul entității de rezoluție nu depășește 5 % din cuantumul fondurilor proprii și al datoriilor eligibile ale entității de rezoluție și din această includere nu rezultă niciun risc legat de principiul potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat.

¹³ Regulamentul (UE) 2019/876 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2019 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 în ceea ce privește indicatorul efectului de levier, indicatorul de finanțare stabilă netă, cerințele privind fondurile proprii și pasivele eligibile, riscul de credit al contrapărții, riscul de piață, expunerile față de contrapărți centrale, expunerile față de organisme de plasament colectiv, expunerile mari și cerințele referitoare la raportare și la publicarea informațiilor, și a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 150, 7.6.2019, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2019/876/oj>).

¹⁴ Regulamentul (UE) 2019/877 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2019 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 806/2014 în ceea ce privește capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții (JO L 150, 7.6.2019, p. 226, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2019/877/oj>).

¹⁵ Directiva (UE) 2019/879 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 de modificare a Directivei 2014/59/UE în ceea ce privește capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și a Directivei 98/26/CE (JO L 150, 7.6.2019, p. 296, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2019/879/oj>).

- (32) Pentru anumite entități de rezoluție, strategia de rezoluție preferată stabilită în planul de rezoluție sau în planul de rezoluție a grupului se bazează în principal pe transferul activității instituției aflate în rezoluție către un cumpărător privat sau către o instituție-punte. În astfel de cazuri, este posibil ca SGD să fie invitată să contribuie la măsurile de rezoluție, eventual pentru a asigura protecția anumitor depozite care nu sunt acoperite de SGD. Prin urmare, pentru a reduce la minimum hazardul moral, ar trebui să se precizeze că, în cazul în care planul de rezoluție prevede aplicarea instrumentului de vânzare a activității sau a instrumentului instituției-punte și ieșirea de pe piață a entității de rezoluție, MREL pentru entitatea de rezoluție în cauză nu ar trebui să fie stabilită la un nivel inferior anumitor praguri. În cazul în care aplicarea normelor de calibrare a MREL are ca rezultat un quantum mai mare decât pragurile respective, ar trebui să prevaleze quantumul superior respectiv. Pragurile respective nu ar trebui să se aplice MREL stabilite pentru entitățile de rezoluție a căror strategie de rezoluție preferată constă în aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în scopul recapitalizării într-o măsură suficientă pentru a restabili capacitatea acestora de a continua să desfășoare activitățile pentru care sunt autorizate, chiar și în cazul în care strategia de rezoluție preferată prevede aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în combinație cu alte instrumente de rezoluție, acestea din urmă fiind utilizate în mod auxiliar.

- (33) Directiva 2014/59/UE nu include norme specifice privind măsurile tranzitorii și nivelurile-țintă intermediare pentru respectarea MREL după 2024. Cu toate acestea, există situații în care instituțiile sau entitățile nu ar trebui să fie obligate imediat să respecte o MREL superioară stabilită de autoritatea de rezoluție, inclusiv în cazurile în care creșterea MREL rezultă din modificări semnificative ale instituției sau entității ca urmare, de exemplu, a unor fuziuni sau achiziții ori din modificări ale strategiei de rezoluție preferate. În special, în cazul în care strategia de rezoluție preferată se schimbă de la o lichidare prin procedura obișnuită de insolvență la aplicarea unei măsuri de rezoluție, instituția sau entitatea ar putea să nu fie în măsură să respecte imediat și integral MREL, astfel cum a fost stabilită de autoritatea de rezoluție. Prin urmare, autoritățile de rezoluție ar trebui să fie împuternicite să stabilească perioade de tranziție corespunzătoare pentru respectarea MREL. În plus, autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă competența de a stabili niveluri-țintă intermediare obligatorii pentru astfel de instituții sau entități, pentru a se asigura că acestea își constituie resursele eligibile pentru MREL într-un mod corespunzător. Pentru a proteja așteptările legitime, perioadele de tranziție stabilite anterior de autoritățile de rezoluție pe baza normelor aplicabile la data relevantă nu ar trebui să fie afectate de noile norme.

(34) Instituțiile și entitățile au obligația de a include recunoașterea contractuală a efectelor instrumentului de recapitalizare internă în acordurile sau instrumentele care creează datorii reglementate de legislația țărilor terțe, cu excepția cazului în care acest lucru este imposibil din punct de vedere juridic sau din motive de altă natură. Cu toate acestea, experiența dobândită în aplicarea cadrului de rezoluție a arătat că cerințele pentru respectivele clauze contractuale privind recunoașterea recapitalizării interne, precum și procedura de notificare și de evaluare a imposibilității includerii unor astfel de clauze sunt inutile de ample, de complexe și de împovărătoare pentru a permite îndeplinirea obiectivului de asigurare a posibilității de soluționare a instituțiilor care ar putea face obiectul unor măsuri de rezoluție. Prin urmare, este oportun să se restrângă domeniul de aplicare al cerinței la instrumentele de fonduri proprii și la datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne, excluzând așadar, în special, contractele care creează datorii ce ar putea apărea în viitor ca urmare a unui eveniment incert. În plus, sfera instituțiilor și a entităților care fac obiectul cerinței ar trebui să țină seama de strategia avută în vedere în planul de rezoluție. Din acest motiv, entitățile destinate lichidării și filialele entităților de rezoluție care nu sunt ele însele entități de rezoluție nu ar trebui să aibă obligația de a include în contractele lor clauza de recunoaștere a recapitalizării interne, cu excepția cazului în care autoritatea de rezoluție le solicită acest lucru. În sfârșit, dacă în ceea ce privește motivele pentru care instituțiile și entitățile invocă imposibilitatea includerii în contractele lor a clauzei de recunoaștere a recapitalizării interne nu este nevoie de ajustări, procedura prin care instituțiile și entitățile raportează astfel de situații autorității de rezoluție ar trebui să fie simplificată și să fie inclusă în raportarea anuală în scopul planificării rezoluției.

- (35) Pentru a facilita planificarea rezoluției, evaluarea posibilității de soluționare și exercitarea competenței de a aborda sau de a înlătura obstacolele din calea posibilității de soluționare, precum și pentru a încuraja schimbul de informații, autoritatea de rezoluție a unei instituții cu sucursale semnificative în alte state membre ar trebui să poată institui și prezida un colegiu de rezoluție.
- (36) Întrucât comunicarea informațiilor referitoare la numărul agregat de clienți pentru care o instituție sau o entitate este singurul sau principalul partener bancar, deținute de mecanismele centralizate automatizate instituite în temeiul Directivei (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului¹⁶, poate fi necesară și proporțională pentru a efectua evaluarea interesului public, autoritățile de rezoluție ar trebui să poată primi informațiile respective de la caz la caz. De asemenea, ar trebui să se precizeze momentul în care autoritățile de rezoluție au acces indirect la informații.

¹⁶ Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2015/849/oj>).

(37) Există interacțiuni între cadrul de rezoluție și cadrul privind abuzul de piață. În special, deși măsurile luate în procesul de rezoluție sau în vederea pregătirii rezoluției ar putea fi calificate drept informații privilegiate în temeiul Regulamentului (UE) nr. 596/2014 al Parlamentului European și al Consiliului¹⁷, publicarea lor prematură riscă să pună în pericol procesul de rezoluție. În cazul în care măsurile respective constituie etape intermediare ale unui proces prelungit, Regulamentul (UE) nr. 596/2014 nu impune publicarea lor imediată. În alte cazuri, instituțiile sau entitățile pot lua măsuri pentru a rezolva această problemă prin amânarea publicării informațiilor privilegiate în temeiul articolului 17 alineatul (4) sau (5) din regulamentul respectiv. Cu toate acestea, este posibil ca în momentul rezoluției sau al pregătirii rezoluției să nu existe întotdeauna stimulentele potrivite pentru ca instituția sau entitatea să ia inițiativa unei astfel de amânări. Pentru a se evita astfel de situații, autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă competența de a solicita unei instituții sau entități să asigure confidențialitatea informațiilor privilegiate cu privire la pregătirea rezoluției și la procesul de rezoluție sau la reducerea valorii contabile și la conversie, atât timp cât consideră că acest lucru este necesar pentru atingerea obiectivelor rezoluției. Instituțiile și entitățile ar trebui să aibă obligația de a publica astfel de informații privilegiate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 596/2014 numai după ce au fost informate de autoritatea de rezoluție că asigurarea confidențialității pentru atingerea obiectivelor rezoluției nu mai este necesară. Însă, în cazul în care confidențialitatea nu mai este asigurată, instituțiile și entitățile ar trebui să aibă obligația de a publica informațiile privilegiate cât mai curând posibil.

¹⁷ Regulamentul (UE) nr. 596/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 privind abuzul de piață (regulamentul privind abuzul de piață) și de abrogare a Directivei 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivelor 2003/124/CE, 2003/125/CE și 2004/72/CE ale Comisiei (JO L 173, 12.6.2014, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2014/596/oj>).

- (38) De asemenea, ar trebui să fie menținută o legătură adecvată între remunerație și performanță în caz de rezoluție, în special în cazul în care este probabil ca pierderile să fie transferate mecanismelor de finanțare a rezoluției. În astfel de cazuri, orice remunerație variabilă a membrilor organului de conducere și ai conducerii superioare a instituției aflate în rezoluție care nu a fost plătită sau nu a devenit legitimă ar trebui să fie anulată. Cu excepția cazului în care un membru al organului de conducere sau al conducerii superioare dovedește că nu a participat sau nu a fost responsabil de comportamentul care a condus sau a contribuit la intrarea în dificultate a instituției aflate în rezoluție, remunerația variabilă care a devenit legitimă sau care a fost plătită în cele 24 de luni anterioare deciziei de a lua măsuri de rezoluție ar trebui să fie returnată sau rambursată.
- (39) După perioada inițială de constituire a mecanismelor de finanțare a rezoluției prevăzută în Directiva 2014/59/UE, mijloacele financiare disponibile ale acestora ar putea înregistra scăderi ușoare sub nivelul-țintă, în special ca urmare a creșterii depozitelor acoperite. Astfel, cuantumul contribuțiilor *ex ante* care ar putea fi solicitate în aceste împrejurări va fi probabil redus. Prin urmare, este posibil ca, în anumiți ani, cuantumul acestor contribuții *ex ante* să nu mai fie proporțional cu costul colectării contribuțiilor respective. Prin urmare, autoritățile de rezoluție ar trebui să poată amâna colectarea contribuțiilor *ex ante* cu până la trei ani, până când cuantumul care urmează să fie colectat ajunge la un nivel proporțional cu costul procesului de colectare, cu condiția ca o astfel de amânare să nu afecteze în mod semnificativ capacitatea autorităților de rezoluție de a utiliza mecanisme de finanțare a rezoluției.

- (40) Angajamentele de plată irevocabile reprezintă una dintre componentele mijloacelor financiare de care dispun mecanismele de finanțare a rezoluției. Prin urmare, este necesar să fie precizate circumstanțele în care pot fi solicitate angajamentele de plată respective. În cazul în care o entitate încetează de a mai avea obligația de a plăti contribuții la un mecanism de finanțare a rezoluției în urma unei decizii de a renunța la autorizația sa, angajamentul de plată irevocabil ar trebui să fie anulat. Pentru garantarea faptului că anularea angajamentului de plată irevocabil nu generează o situație în care mijloacele financiare disponibile în cadrul mecanismelor de finanțare a rezoluției scad sub un nivel pe care autoritatea de rezoluție îl consideră adecvat, autoritatea de rezoluție ar trebui să aibă competența de a stabili o contribuție pe care entitatea relevantă ar trebui să fie obligată să o plătească. În decizia sa, autoritatea de rezoluție ar trebui să țină seama în mod corespunzător de necesitatea de a menține condiții de concurență echitabile între toate instituțiile participante, inclusiv entitatea care încetează să se încadreze în domeniul de aplicare al articolului 1 din Directiva 2014/59/UE. Autoritatea de rezoluție are obligația să comunice motive detaliate pentru decizia sa și să prezinte decizia respectivă, inclusiv motivarea ei, în raportul său anual. În plus, pentru a oferi mai multă transparență și certitudine în ceea ce privește ponderea angajamentelor de plată irevocabile în cuantumul total al contribuțiilor *ex ante* care urmează să fie colectate, autoritatea de rezoluție ar trebui să stabilească această pondere anual, sub rezerva limitelor aplicabile. Autoritatea competentă ar trebui să urmărească să asigure atenuarea eventualelor efecte prociclice ale angajamentelor de plată irevocabile, în funcție de tratamentul lor contabil.

- (41) Cuantumul anual maxim al contribuțiilor *ex post* extraordinare la mecanismele de finanțare a rezoluției care pot fi reclamate este în prezent limitat la triplul cuantumului contribuțiilor *ex ante*. După perioada inițială de constituire prevăzută în Directiva 2014/59/UE, aceste contribuții *ex ante* vor depinde, în alte circumstanțe decât utilizarea mecanismelor de finanțare a rezoluției, numai de variațiile nivelului depozitelor acoperite și, prin urmare, este probabil ca acestea să devină modice. Stabilirea cuantumului maxim al contribuțiilor *ex post* extraordinare pe baza contribuțiilor *ex ante* ar putea avea ca efect, prin urmare, limitarea drastică a posibilității ca mecanismele de finanțare a rezoluției să colecteze contribuții *ex post*, reducând astfel capacitatea lor de acțiune. Pentru a se evita un astfel de rezultat, ar trebui să fie prevăzută o limită diferită, iar cuantumul maxim al contribuțiilor *ex post* extraordinare care pot fi solicitate ar trebui să fie stabilit la de trei ori o optime din nivelul-țintă al mecanismului de finanțare a rezoluției în cauză.

(42) Directiva 2014/59/UE a armonizat parțial rangul acordat depozitelor în temeiul legilor naționale care reglementează procedura obișnuită de insolvență. Normele respective prevedeau o ierarhizare a depozitelor pe trei niveluri, în cadrul căreia depozitele acoperite aveau cel mai înalt rang de prioritate, fiind urmate de depozitele eligibile ale persoanelor fizice și ale microîntreprinderilor și întreprinderilor mici și mijlocii care depășesc nivelul de acoperire. Depozitele rămase, și anume depozitele societăților de mari dimensiuni care depășesc nivelul de acoperire și depozitele care nu sunt eligibile pentru rambursare de către SGD, trebuiau să aibă un rang de prioritate inferior, dar poziția lor nu a fost armonizată în alt mod. În sfârșit, creanțele SGD-urilor beneficiau de același rang de prioritate superior ca și depozitele acoperite. Totuși, această armonizare parțială nu s-a dovedit a fi soluția optimă pentru protejarea deponenților. Armonizarea parțială a creat diferențe de la un stat membru la altul în ceea ce privește tratamentul aplicat deponenților rămași, în special deoarece un număr tot mai mare de state membre au decis să acorde, de asemenea, o preferință juridică depozitelor rămase. Respectivul diferențe au creat totodată dificultăți la stabilirea scenariului contrafactual al insolvenței pentru grupurile transfrontaliere în cursul evaluărilor efectuate în cadrul procedurii de rezoluție. În plus, lipsa preferinței generale acordate deponenților a avut potențialul de a crea probleme în ceea ce privește respectarea principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat, în special atunci când depozitele a căror prioritate nu a fost armonizată prin Directiva 2014/59/UE sunt clasificate la același nivel cu creanțele cu rang prioritar. Prin urmare, rangul depozitelor în ierarhia actuală a creanțelor ar trebui să fie modificat.

(43) Rangul depozitelor ar trebui să fie pe deplin armonizat prin punerea în aplicare a unei preferințe generale acordate deponenților, prin care toate depozitele să beneficieze de un rang de prioritate superior creanțelor negarantate obișnuite, cu un număr limitat de excepții. Preferința generală acordată deponenților va contribui la consolidarea încrederii deponenților și la o mai bună prevenire a riscului de retrageri masive ale depozitelor. Protecția sporită a deponenților este, de asemenea, în concordanță cu rolul central pe care îl joacă depozitele în economia reală ca principal instrument pentru economii și plăți, precum și în activitatea bancară, unde depozitele reprezintă o sursă importantă de finanțare și sunt un factor determinant esențial al încrederii în sistemul bancar, aspect care devine deosebit de relevant în perioade de criză a pieței. În plus, preferința generală acordată deponenților îmbunătățește posibilitatea de soluționare a instituțiilor de credit prin creșterea capacității acestora de a respecta cerințele de acces la mecanismele de finanțare a rezoluției și prin reducerea cuantumului finanțării necesare din partea acestor mecanisme, datorită riscului mai scăzut de încălcare a principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat, în cazul recapitalizării interne a datoriilor negarantate obișnuite. În special, eliminarea depozitelor din categoria creanțelor negarantate obișnuite în cadrul procedurii de insolvență ar spori capacitatea de recapitalizare internă a creanțelor negarantate obișnuite rămase prin reducerea la minimum a riscului de încălcare a principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat. Prin diminuarea probabilității de reducere a valorii contabile sau de conversie a depozitelor pentru a asigura accesul la mecanismele de finanțare a rezoluției, preferința generală acordată deponenților ar contribui la creșterea eficacității și a credibilității instrumentului de recapitalizare internă și ar conduce la o creștere a transparenței și a securității juridice a cadrului de rezoluție. Preferința generală acordată deponenților ar contribui, de asemenea, la credibilitatea strategiilor de transfer în cadrul procedurii de rezoluție, deoarece ar simplifica includerea întregului contract de depozit în perimetrul datoriilor care urmează să fie transferate unui cumpărător privat sau unei instituții-punte, în beneficiul relației cu clienții și al valorii francizei instituției aflate în rezoluție. În fine, o armonizare deplină a rangului deponenților în cadrul procedurii de insolvență ar fi benefică din perspectiva transfrontalieră și a unor condiții de concurență echitabile.

- (44) Este oportun ca anumite depozite neeligibile să fie excluse din preferința generală acordată deponenților. În special, depozitele atrase de o instituție de credit pentru a fi utilizate în vederea respectării MREL nu ar trebui să beneficieze de o preferință juridică, deoarece acest lucru ar fi incompatibil cu principiul general conform căruia datoriile incluse în MREL ar trebui să suporte pierderi și să contribuie la recapitalizarea unei instituții de credit în cazul intrării sale în dificultate. Rangul de prioritate al acestor depozite nu ar trebui să fie armonizat prin Directiva 2014/59/UE, ci ar trebui să fie stabilit în conformitate cu dispozițiile legale și contractuale aplicabile. În plus, pe întreaga durată a depozitului, rangul de prioritate nu ar trebui să varieze în funcție de decizia autorității de rezoluție de a autoriza sau nu includerea depozitului în resursele eligibile pentru MREL sau în funcție de scadența reziduală a depozitului.
- (45) Actuala ierarhizare a depozitelor pe trei niveluri ar trebui să fie păstrată, deoarece oferă o protecție solidă a creanțelor SGD și, prin urmare, a mijloacelor lor de finanțare. Cu toate acestea, având în vedere modificările introduse în Directiva 2014/49/UE prin Directiva (UE) 2026/... a Parlamentului European și a Consiliului¹⁸⁺, prin care depozitele anumitor autorități publice sunt incluse în domeniul de aplicare al rambursării de către SGD-uri, este oportun ca partea din depozitele respective care depășește nivelul de acoperire să aibă același rang de prioritate ca cel al depozitelor eligibile ale persoanelor fizice și ale microîntreprinderilor și întreprinderilor mici și mijlocii care depășesc nivelul de acoperire.

¹⁸ Directiva (UE) 2026/... a Parlamentului European și a Consiliului din ... de modificare a Directivei 2014/49/UE în ceea ce privește domeniul de aplicare al protecției depozitelor, utilizarea fondurilor schemelor de garantare a depozitelor, cooperarea transfrontalieră și transparența (JO L, ..., ELI: ...).

⁺ JO: a se introduce în text numărul directivei din documentul ST 15484/25 [2023/0115 (COD)] și a se completa nota de subsol aferentă.

- (46) Mecanismele de finanțare a rezoluției pot fi utilizate pentru a sprijini aplicarea instrumentului de vânzare a activității sau a instrumentului instituției-punte, în virtutea cărora un set de active, drepturi și pasive ale instituției aflate în rezoluție sunt transferate unui destinatar. În acest caz, mecanismul de finanțare a rezoluției ar putea avea o creanță față de instituția sau entitatea reziduală în cadrul lichidării ulterioare a acesteia prin procedura obișnuită de insolvență. Acest lucru poate surveni în cazul în care mecanismul de finanțare a rezoluției este utilizat în legătură cu pierderile pe care le-ar fi suportat în mod normal creditorii, inclusiv sub forma unor garanții pentru active și pasive sau a acoperirii diferenței dintre activele și pasivele transferate. Pentru a se asigura că acționarii și creditorii rămași în instituția sau entitatea reziduală absorb efectiv pierderile instituției aflate în rezoluție și pentru a îmbunătăți posibilitatea de rambursare în caz de insolvență către plasa de siguranță specifică rezoluției, creanțele mecanismului de finanțare a rezoluției față de instituția sau entitatea reziduală și creanțele care decurg din cheltuieli rezonabile suportate în mod corespunzător ar trebui să aibă, în caz de insolvență, un rang superior creanțelor deponenților și ale SGD. Întrucât compensațiile plătite acționarilor și creditorilor din mecanismele de finanțare a rezoluției ca urmare a încălcării principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat au scopul de a-i compensa pe aceștia pentru rezultatele măsurilor de rezoluție, compensațiile respective nu ar trebui să dea naștere unor creanțe ale respectivelor mecanisme.

- (47) Pentru a asigura suficientă flexibilitate și pentru a facilita intervenția SGD în sprijinul utilizării instrumentelor de rezoluție, atunci când acestea conduc la ieșirea de pe piață a instituției aflate în rezoluție, ar trebui să fie precizate anumite aspecte ale utilizării SGD în procedura de rezoluție. În special, este necesar să se precizeze că fondurile SGD pot fi utilizate pentru a sprijini operațiunile de transfer care includ depozite, inclusiv depozitele eligibile care depășesc nivelul de acoperire oferit de SGD în cauză, precum și depozitele neeligibile incluse în preferința generală acordată deponenților, în anumite cazuri și în condiții clare. Contribuția SGD ar trebui să vizeze acoperirea deficitului valorii activelor transferate către un cumpărător sau o instituție-punte în raport cu valoarea depozitelor transferate. În cazul în care cumpărătorul are nevoie de o contribuție în cadrul tranzacției pentru a asigura neutralitatea capitalului său și pentru a menține conformitatea cu cerințele de capital ale cumpărătorului, SGD ar trebui, de asemenea, să contribuie în acest sens. Sprijinul acordat de SGD pentru măsurile de rezoluție ar trebui să ia forma numerarului sau alte forme, cum ar fi garanțiile sau acordurile de partajare a pierderilor, care pot reduce la minimum impactul sprijinului asupra mijloacelor financiare disponibile ale respectivei SGD, permițând, în același timp, contribuția SGD pentru îndeplinirea scopurilor sale.

(48) Contribuția SGD în cadrul procedurii de rezoluție ar trebui să facă obiectul anumitor limite. În primul rând, cuantumul total al contribuțiilor SGD în orice caz de rezoluție nu ar trebui să depășească cuantumul depozitelor acoperite în instituția de credit în cauză. În al doilea rând, ar trebui să se asigure faptul că orice intervenție a SGD într-o măsură de rezoluție care se bazează în principal pe instrumentul de recapitalizare internă în scopul recapitalizării instituției aflate în rezoluție și al continuării activităților acesteia nu depășește pierderea pe care SGD ar suporta-o în caz de insolvență dacă ar rambursa deponenții acoperiți și s-ar subroga în creanțele acestora asupra activelor instituției. În al treilea rând, în cazul în care SGD este utilizată pentru a sprijini o măsură de rezoluție care constă în principal în transferul activității către un cumpărător sau o instituție-punte, cuantumul contribuției SGD nu ar trebui să depășească 62,5 % din nivelul-țintă al acesteia, cu excepția cazului în care autoritatea desemnată în temeiul Directivei 2014/49/UE alege să nu aplice limita respectivă pentru a evita efectele negative asupra stabilității financiare sau pentru a menține accesul deponenților la depozitele lor. ABE ar trebui să elaboreze orientări privind condițiile de neaplicare a limitei respective. În al patrulea rând, cuantumul contribuției SGD nu ar trebui să depășească diferența dintre, pe de o parte, activele transferate și, pe de altă parte, depozitele transferate și datoriile transferate care au un rang de prioritate în cadrul procedurii de insolvență identic sau superior celui al depozitelor respective. Acest lucru ar garanta că se recurge la contribuția SGD numai cu scopul de a se evita impunerea de pierderi deponenților, dacă este cazul, și nu pentru a-i proteja pe creditorii cu rang inferior depozitelor în cadrul procedurii de insolvență. Cu toate acestea, dacă este cazul, contribuția ar putea include, de asemenea, un cuantum necesar pentru a asigura neutralitatea capitalului entității destinate.

(49) Ar trebui să se precizeze că SGD ar trebui să poată contribui în contextul unei rezoluții la un transfer de datorii, altele decât depozitele acoperite, numai dacă autoritatea de rezoluție concluzionează, de la caz la caz, că depozitele incluse în preferința generală acordată deponenților, altele decât depozitele acoperite, nu pot face obiectul recapitalizării interne și nici nu pot rămâne în instituția reziduală aflată în rezoluție care va fi lichidată și dacă condițiile de utilizare a mecanismelor de finanțare a rezoluției nu sunt îndeplinite prin contribuții din partea acționarilor și a creditorilor. În special, autorității de rezoluție ar trebui să i se permită să evite alocarea pierderilor către depozitele respective în cazul în care excluderea este strict necesară și proporțională pentru a menține continuitatea funcțiilor critice și a liniilor de activitate esențiale sau, după caz, pentru a evita contagiunea și instabilitatea financiară pe scară largă, care ar putea cauza o perturbare gravă a economiei Uniunii sau a unui stat membru. Aceleași motive ar trebui să se aplice includerii în transferul către un cumpărător sau către o instituție-punte a altor datorii care pot face obiectul recapitalizării interne cu un rang de prioritate inferior celui al depozitelor acoperite. În acest caz, transferul respectivelor datorii care pot face obiectul recapitalizării interne nu ar trebui să fie sprijinit de contribuția SGD. În cazul în care este necesar un sprijin financiar extern pentru transferul respectivelor datorii care pot face obiectul recapitalizării interne, sprijinul respectiv ar trebui să fie acordat de mecanismul de finanțare a rezoluției.

(50) Având în vedere posibilitatea de a utiliza SGD în cadrul procedurii de rezoluție, este necesar să fie detaliate condițiile în care contribuția SGD poate fi luată în considerare pentru respectarea cerințelor de acces la mecanismele de finanțare a rezoluției. Această posibilitate ar trebui să fie disponibilă numai pentru instituțiile de credit cu o valoare totală a activelor mai mică sau egală cu 80 de miliarde EUR și în contextul unei măsuri de rezoluție care se bazează în principal pe aplicarea instrumentului de vânzare a activității sau a instrumentului instituției-punte. Pentru a se asigura că rezoluția continuă să fie finanțată în principal din resursele interne ale instituției de credit și pentru a se reduce la minimum denaturările concurenței, ar trebui ca utilizarea contribuției SGD pentru a asigura accesul la mecanismele de finanțare a rezoluției să fie posibilă numai în cazul instituțiilor de credit pentru care, în cele 24 de luni care preced luarea măsurii de rezoluție, planul de rezoluție sau planul de rezoluție a grupului nu prevede lichidarea lor ordonată în caz de intrare în dificultate, având în vedere că MREL a fost stabilită de autoritățile de rezoluție pentru instituțiile de credit respective la un nivel care include cuantumuri atât pentru absorbția pierderilor, cât și pentru recapitalizare. MREL stabilită de autoritatea de rezoluție pentru instituțiile de credit cu o valoare totală a activelor pe bază individuală mai mare de 30 de miliarde EUR ar trebui să respecte nivelurile minime ale MREL pentru instituțiile și entitățile ale căror strategii de rezoluție preferate prevăd în principal utilizarea instrumentelor de transfer în cadrul rezoluției, chiar dacă respectivul plan de rezoluție sau plan de rezoluție a grupului prevăzuse măsuri diferite și, prin urmare, MREL a instituțiilor de credit respective nu a intrat sub incidența respectivelor niveluri minime. În plus, contribuția SGD ar trebui să fie precedată de contribuții din fonduri proprii și datorii eligibile în vederea absorbției pierderilor și a recapitalizării în cea mai mare măsură posibilă. În cele din urmă, statele membre ar trebui să poată impune instituției aflate în rezoluție să nu își fi încălcat MREL, inclusiv țintele intermediare obligatorii, într-o anumită perioadă anterioară măsurii de rezoluție, fără a se lua în considerare încălcările tehnice pe termen scurt ale MREL.

- (51) În cazul în care contribuția acționarilor și a creditorilor instituției aflate în rezoluție prin reduceri, reducerea valorii contabile sau conversia datoriilor lor ori prin pierderile pe care se preconizează că le vor suporta la lichidarea entității reziduale, adăugată la contribuția SGD se ridică la cel puțin 8 % din totalul datoriilor instituției, inclusiv fondurile proprii, autoritatea de rezoluție ar trebui să poată utiliza mecanismul de finanțare a rezoluției pentru a acorda finanțare suplimentară, dacă acest lucru este necesar pentru a asigura o rezoluție eficace, în conformitate cu obiectivele rezoluției. În astfel de cazuri, contribuția SGD ar trebui să fie limitată la cuantumul care este necesar pentru a permite accesul la mecanismul de finanțare a rezoluției. În plus, în cazul instituțiilor de credit cu o valoare totală a activelor pe bază individuală cuprinsă între 30 de miliarde EUR și 80 de miliarde EUR, contribuția SGD nu ar trebui să depășească 2,5 % din totalul datoriilor, inclusiv fondurile proprii, ale instituției de credit pe bază individuală.

- (52) În circumstanțe extraordinare, contribuția mecanismului de finanțare a rezoluției de 5 % din totalul datoriilor, inclusiv fondurile proprii, ar putea să nu fie suficientă pentru a acoperi nevoile de finanțare ale unei anumite măsuri de rezoluție. În astfel de cazuri și atunci când contribuția respectivă a fost posibilă prin intervenția SGD, SGD ar trebui să aducă o contribuție suplimentară, în anumite condiții, egală cu cuantumul pierderilor pe care le-ar fi suferit depozitele acoperite dacă nu ar fi fost protejate. Costul acestei contribuții suplimentare nu ar trebui să depășească pierderile pe care SGD le-ar fi suportat în scenariul ipotetic al unei lichidări prin procedura obișnuită de insolvență și al rambursării depozitelor acoperite. În plus, suma dintre contribuția inițială și contribuția suplimentară din partea SGD nu ar trebui să depășească cuantumul depozitelor acoperite în instituția de credit în cauză. Împreună cu contribuția suplimentară din partea SGD, autoritatea de rezoluție ar trebui să poată solicita finanțare suplimentară din surse de finanțare alternative, în cazul în care sunt îndeplinite condițiile pentru finanțarea respectivă.
- (53) În cazul în care sunt utilizate fonduri SGD la aplicarea instrumentului de vânzare a activității sau a instrumentului instituției-punte, separat sau împreună cu contribuții din partea mecanismului de finanțare a rezoluției, entitatea reziduală rămasă după transferul activelor, drepturilor și pasivelor ar trebui să fie lichidată în mod ordonat, în conformitate cu dreptul intern aplicabil, în temeiul articolului 37 alineatul (6) din Directiva 2014/59/UE. În plus, în cazul în care sunt utilizate fonduri SGD în sprijinul instrumentului instituției-punte, activitatea instituției-punte ar trebui să fie încheiată în conformitate cu articolul 41 alineatele (3), (5) și (6) din Directiva 2014/59/UE.

- (54) Pentru a facilita procesul de adoptare a aspectelor foarte tehnice ale cerințelor de raportare și pentru a îmbunătăți punerea în aplicare și monitorizarea acestora de către autoritățile de rezoluție, mandatele acordate ABE pentru a elabora standarde tehnice de punere în aplicare ar trebui să fie revizuite pentru a se asigura coerența în ceea ce privește domeniul de aplicare și conținutul diferitelor mandate în tot cuprinsul Directivei 2014/59/UE. Mandatele respective ar trebui, de asemenea, să fie aliniate la dispozițiile care reglementează raportarea și publicarea informațiilor în materie de supraveghere prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Respectivele modificări ale mandatelor existente ar trebui să faciliteze viitoarele reexaminări ale standardelor tehnice de punere în aplicare și nu sunt menite să afecteze obligațiile de raportare și de publicare aplicabile în prezent. Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte respectivele standarde tehnice de punere în aplicare elaborate de ABE, prin intermediul unor acte de punere în aplicare în temeiul articolului 291 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) și în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. Domeniul de aplicare al standardelor tehnice de reglementare existente privind estimarea cerințelor de fonduri proprii suplimentare și a cerinței amortizorului combinat pentru entitățile de rezoluție ar trebui să fie extins pentru a include entitățile care nu au fost identificate ca entități de rezoluție, în cazul în care cerințele respective nu au fost stabilite pe aceeași bază ca MREL. Comisia ar trebui să fie împuternicită să completeze Directiva 2014/59/UE prin adoptarea respectivelor standarde tehnice de reglementare elaborate de ABE, prin intermediul unor acte delegate în temeiul articolului 290 din TFUE și în conformitate cu articolele 10- 14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(55) Pentru a permite o mai bună integrare a raportării și a publicărilor de informații în legătură cu MREL, ABE ar trebui să publice informațiile transmise de instituții și entități în mod centralizat, respectând în același timp dreptul tuturor instituțiilor și entităților de a publica ele însele date și informații. Astfel de publicări centralizate ar trebui să permită ABE să facă publice informațiile transmise de instituțiile mici și cu un grad redus de complexitate, pe baza informațiilor raportate de instituțiile respective autorităților competente și autorităților de rezoluție și, prin urmare, ar trebui să reducă în mod semnificativ sarcina administrativă la care sunt supuse instituțiile mici și cu un grad redus de complexitate. În același timp, centralizarea publicărilor de informații nu ar trebui să aibă niciun impact asupra costurilor altor instituții și entități și ar trebui să sporească transparența și să reducă costurile accesului la informații prudențiale pentru participanții la piață. O astfel de transparență sporită ar trebui să faciliteze comparabilitatea datelor între instituții și entități și să promoveze disciplina pe piață. Centralizarea publicărilor de informații legate de rezoluție asigură alinierea la procedura aplicabilă publicărilor de informații în scopuri de supraveghere, astfel cum este prevăzută în Regulamentul (UE) nr. 575/2013, pentru a se asigura faptul că toate obligațiile de publicare de informații sunt tratate în mod similar.

- (56) Având în vedere rolul său în promovarea convergenței practicilor autorităților, ABE ar trebui să monitorizeze și să raporteze cu privire la practicile și metodologiile interne adoptate de autoritățile de rezoluție atunci când decid dacă o instituție sau o entitate ar trebui să fie supusă rezoluției sau lichidării prin procedura obișnuită de insolvență, ținând seama de obiectivele rezoluției și analizând dacă rezoluția ar fi de interes public. ABE ar trebui, de asemenea, să monitorizeze și să raporteze cu privire la progresele înregistrate de autoritățile de rezoluție în direcția îmbunătățirii posibilității de soluționare a instituțiilor și a grupurilor, precum și cu privire la acțiunile și pregătirile autorităților de rezoluție în scopul asigurării unei puneri în aplicare eficace a instrumentelor și a competențelor de rezoluție. În rapoartele respective, ABE ar trebui să evalueze, de asemenea, nivelul de transparență a măsurilor luate de autoritățile de rezoluție față de părțile interesate externe relevante și măsura în care acestea contribuie la pregătirea rezoluției și la posibilitatea de soluționare a instituțiilor și a grupurilor.
- (57) În contextul sarcinilor ABE de a contribui la asigurarea unui regim coerent și coordonat de gestionare și soluționare a crizelor în Uniune, ABE ar trebui să coordoneze și să supravegheze exercițiile de simulare a gestionării crizelor la nivelul Uniunii. Respectivul simulări ar trebui să vizeze coordonarea și cooperarea dintre autoritățile competente și autoritățile de rezoluție în timpul deteriorării situației financiare a instituțiilor și a entităților, testând aplicarea setului de instrumente în planificarea redresării și a rezoluției, în intervenția timpurie și în rezoluție într-o manieră holistică. Respectivul exerciții de simulare a crizelor ar trebui să ia în considerare în special dimensiunea transfrontalieră în interacțiunea dintre autoritățile relevante, precum și aplicarea instrumentelor și a competențelor disponibile. Dacă este cazul, exercițiile de simulare a crizelor ar trebui, de asemenea, să reflecte adoptarea și punerea în aplicare a schemelor de rezoluție în cadrul uniunii bancare, în temeiul Regulamentului (UE) nr. 806/2014.

- (58) În pofida normelor privind secretul profesional aplicabile în prezent, schimburile de informații dintre autoritățile de rezoluție și autoritățile fiscale ar trebui să fie îmbunătățite. Astfel de schimburi ar trebui să aibă loc în conformitate cu dreptul intern. În cazul în care provin dintr-un alt stat membru, informațiile ar trebui să facă obiectul schimburilor numai cu acordul expres al autorității relevante care le-a divulgat.

(59) Directiva (UE) 2019/879 a modificat Directiva 2014/59/UE pentru a introduce norme specifice menite să asigure faptul că clienții de retail nu investesc excesiv în instrumente care sunt eligibile pentru MREL aplicabilă instituțiilor și entităților. Deținerea de instrumente MREL în exces de către clienții de retail poate fi în detrimentul posibilității de soluționare a unei instituții sau entități și poate crea probleme pentru stabilitatea financiară. Acest lucru poate fi deosebit de problematic atunci când clienții de retail sunt și deponenți ai instituției emitente, deoarece deponenții respectivi sunt foarte vulnerabili la plasarea necorespunzătoare a propriilor instrumente ale instituției. Prin urmare, autoritățile ar trebui să se asigure că vânzătorii, instituțiile și entitățile respectă dispozițiile adoptate de statele membre de transpunere a Directivei (UE) 2019/879 pentru a asigura protecția clienților de retail. În cazul în care aceste dispoziții nu sunt aplicate în mod corespunzător, autoritățile ar trebui să asigure respectarea normelor respective. Prin urmare, în Directiva 2014/59/UE ar trebui să fie introduse competențe specifice pentru abordarea cazurilor de nerespectare a normelor specifice privind protecția clienților de retail, suplimentar competențelor existente în Directiva 2014/65/UE.

De asemenea, utilizând raportarea existentă în scopul planificării rezoluției și al MREL, autoritățile de rezoluție ar trebui să evalueze natura bazei de investitori în instrumentele eligibile pentru MREL atunci când efectuează evaluarea posibilității de soluționare a instituțiilor și a entităților și, dacă este necesar, să solicite instituției sau entității să abordeze sau să elimine obstacolele identificate. În cele din urmă, ABE, în coordonare cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe) (ESMA) instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului¹⁹, ar trebui să raporteze cu privire la măsurile adoptate de statele membre pentru protecția clienților de retail în ceea ce privește instrumentele de datorie care sunt eligibile pentru MREL în temeiul Directivei 2014/59/UE, comparând și evaluând orice posibil impact asupra operațiunilor transfrontaliere. Pe această bază, Comisia ar putea adopta o propunere legislativă pentru a asigura o protecție mai eficace a clienților de retail.

¹⁹ Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/77/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 84, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2010/1095/oj>).

- (60) O analiză de impact de înaltă calitate este esențială pentru elaborarea unor propuneri legislative solide și bazate pe dovezi, în timp ce faptele și dovezile sunt esențiale pentru fundamentarea deciziilor luate în cursul procedurii legislative. Din acest motiv, ABE, Comitetul Unic de Rezoluție și BCE ar trebui să-i transmită Comisiei, la cererea acesteia, toate informațiile de care are nevoie pentru a-și îndeplini sarcinile legate de elaborarea politicilor, inclusiv elaborarea analizelor de impact și redactarea și negocierea propunerilor legislative. În cazul în care ABE, Comitetul Unic de Rezoluție sau BCE nu dispun de informațiile respective, acestea ar trebui să le fie comunicate de autoritățile de rezoluție, de autoritățile competente și de alți membri ai Sistemului European al Băncilor Centrale.
- (61) Având în vedere necesitatea de a proteja stabilitatea financiară și de a acționa rapid, autoritățile de rezoluție nu ar trebui să facă obiectul procedurilor de achiziții publice în ceea ce privește contractele de achiziții publice pentru servicii de evaluare în scopul rezoluției și al determinării dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care instituția aflată în rezoluție ar fi fost supusă unei proceduri obișnuite de insolvență. Prin urmare, serviciile furnizate ar trebui să fie excluse din domeniul de aplicare al Directivei 2014/24/UE a Parlamentului European și a Consiliului²⁰. În ceea ce privește serviciile juridice de care autoritățile de rezoluție ar putea avea nevoie, anumite servicii juridice sunt deja excluse din domeniul de aplicare al directivei respective, iar altele sunt incluse în lista de servicii prevăzută în anexa XIV la directiva respectivă, pentru care se aplică praguri mai ridicate și norme armonizate mai puțin stricte.

²⁰ Directiva 2014/24/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE (JO L 94, 28.3.2014, p. 65, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2014/24/oj>).

- (62) Întrucât obiectivul prezentei directive, și anume îmbunătățirea eficacității și a eficienței cadrului de redresare și rezoluție pentru instituții și entități, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre din cauza riscurilor pe care abordările naționale divergente le-ar putea implica pentru integritatea pieței interne, acesta poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, prin modificarea normelor care sunt deja stabilite la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului respectiv.
- (63) Prin urmare, Directivele 2014/59/UE și 2014/24/UE ar trebui să fie modificate în consecință,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1
Modificarea Directivei 2014/59/UE

Directiva 2014/59/UE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 2 alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) punctul 5 se înlocuiește cu următorul text:

„5. «filială» înseamnă o filială, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 16 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și, în scopul aplicării articolelor 7, 12, 17 și 18, a articolelor 45-45m, a articolelor 59-62 și a articolelor 91 și 92 din prezenta directivă în cazul grupurilor de rezoluție menționate la punctul 83b litera (b) de la prezentul alineat, include, după caz, instituțiile de credit sau instituțiile financiare care sunt afiliate în mod permanent unui organism central, organismul central însuși și filialele lor respective, luând în considerare modul în care aceste grupuri de rezoluție respectă articolul 45e alineatul (3) din prezenta directivă;”;

(b) se introduce următorul punct:

„28a. «măsură alternativă a sectorului privat» înseamnă orice sprijin care nu se califică drept sprijin financiar public extraordinar;”;

(c) punctul 35 se înlocuiește cu următorul text:

„35. «funcții critice» înseamnă activități, servicii sau operațiuni a căror întrerupere, într-unul sau mai multe state membre, la nivel național sau regional, ar putea să conducă la perturbarea serviciilor care sunt esențiale pentru economia reală sau să perturbe stabilitatea financiară, din cauza dimensiunii, a cotei de piață, a interconexiunilor externe și interne, a complexității unei instituții sau unui grup sau a activităților transfrontaliere ale acestora, mai ales având în vedere caracterul substituibil al respectivelor activități, servicii sau operațiuni;”;

(d) punctul 71 se înlocuiește cu următorul text:

„71. «datorii care pot face obiectul recapitalizării interne» înseamnă datoriile, inclusiv datoriile cu exigibilitate sau valoare incertă, și instrumentele de capital care nu se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau instrumente de fonduri proprii de nivel 2, aparținând unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), și care nu sunt excluse din domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă în temeiul articolului 44 alineatul (2);”;

(e) se introduce următorul punct:

„71aa. «datorii cu exigibilitate sau valoare incertă» înseamnă datorii bazate pe obligații actuale generate de evenimente anterioare care vor avea ca rezultat o pierdere și a căror exigibilitate sau valoare este incertă;”;

(f) punctul 71b se înlocuiește cu următorul text:

„71b. «instrumente eligibile subordonate» înseamnă instrumente care întrunesc toate condițiile menționate la articolul 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, altele decât cele menționate la articolul 72b alineatele (3), (4) și (5) din respectivul regulament, și, după caz, la articolul 45b alineatul (1a) din prezenta directivă;”;

(g) se introduce următorul punct:

„72a. «autoritate desemnată» înseamnă o autoritate desemnată în sensul definiției de la articolul 2 alineatul (1) punctul 18 din Directiva 2014/49/UE;”;

(h) la punctul 83b, litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) instituțiile de credit sau instituțiile financiare care sunt afiliate în mod permanent unui organism central și organismul central însuși, atunci când cel puțin una dintre aceste instituții de credit sau instituții financiare sau organismul central este o entitate de rezoluție, și filialele lor respective;”;

(i) se introduc următoarele puncte:

„83d. «G-SII din afara UE» înseamnă o G-SII din afara UE, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 134 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

83e. «entitate G-SII» înseamnă o entitate G-SII, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 136 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;”;

(j) se introduce următorul punct:

„93a. «depozit» înseamnă, în sensul articolelor 108 și 109 din prezenta directivă, depozit astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) punctul 3 din Directiva 2014/49/UE;”.

2. La articolul 5, alineatele (2), (3) și (4) se înlocuiesc cu următorul text:

„(2) Autoritățile competente se asigură că instituțiile își actualizează planurile de redresare cel puțin o dată pe an sau după orice modificare a structurii lor juridice sau organizaționale, a activității sau a situației lor financiare care ar putea avea un efect important asupra planurilor lor de redresare sau ar putea impune modificarea substanțială a acestora. Autoritățile competente pot solicita instituțiilor să își actualizeze planurile de redresare mai frecvent.

În absența modificărilor menționate la primul paragraf în termen de 12 luni de la ultima actualizare anuală a planului de redresare, autoritățile competente pot acorda în mod excepțional, până la următoarea perioadă de 12 luni, derogări de la obligația de a actualiza planul de redresare. O astfel de derogare poate fi acordată pentru o perioadă maximă de 12 luni.

(3) Planurile de redresare nu se bazează pe supoziția că pot fi accesate sau se poate beneficia de următoarele:

- (a) sprijin financiar public extraordinar;
- (b) asistență privind lichiditatea în situații de urgență din partea băncii centrale;
- (c) asistență privind lichiditatea din partea băncii centrale acordată prin garanții, scadențe sau rate ale dobânzilor diferite de cele standard.

(4) Planurile de redresare prevăd, după caz, o analiză a modului și a momentului în care instituția poate solicita, în condițiile prevăzute în planul de redresare, accesul la facilitățile oferite de banca centrală care nu sunt excluse din domeniul de aplicare al planului respectiv în temeiul alineatului (3) și identifică acele active care ar putea fi considerate drept garanții.”

3. La articolul 6 alineatul (5), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul în care autoritatea competentă apreciază că planul de redresare prezintă deficiențe majore sau că există obstacole majore în calea punerii sale în aplicare, aceasta informează instituția sau întreprinderea-mamă a grupului în legătură cu evaluarea sa și îi solicită instituției să prezinte, în termen de trei luni, ce poate fi prelungit cu o lună cu acordul autorității, un plan revizuit care să demonstreze modul în care respectivele deficiențe sau obstacole urmează să fie abordate.”

4. La articolul 8 alineatul (2), al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„ABE poate, la cererea unei autorități competente, să ajute autoritățile competente să ajungă la o decizie comună în conformitate cu articolul 31 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

5. Articolul 10 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), se adaugă următorul paragraf:

„Autoritatea de rezoluție nu adoptă un plan de rezoluție în cazul în care a fost inițiată o procedură de lichidare a unei instituții în conformitate cu dreptul intern aplicabil în temeiul articolului 32b sau în cazul în care se aplică articolul 37 alineatul (6).”;

(b) la alineatul (7), litera (j) se înlocuiește cu următorul text:

„(j) o descriere detaliată a diferitelor strategii de rezoluție care ar putea fi aplicate, în funcție de diferitele scenarii posibile și de termenele aplicabile, precum și a modului în care strategiile respective ar realiza obiectivele rezoluției;”.

6. La articolul 11, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare care să precizeze:

(a) metodele și modalitățile de raportare a informațiilor menționate la alineatul (1);

(b) frecvența și termenele de transmitere pentru raportarea menționată la litera (a).

ABE înaintează Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la ... [12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

- (4) ABE elaborează soluții informatice, inclusiv modele de raportare, standarde în materie de date, formate și instrucțiuni, pentru raportarea informațiilor menționate la alineatul (1).”

7. Articolul 12 se modifică după cum urmează:

- (a) alineatul (1) se modifică după cum urmează:

- (i) al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În conformitate cu măsurile menționate la primul paragraf, planul de rezoluție identifică pentru fiecare grup entitățile de rezoluție și grupurile de rezoluție și, după caz, entitățile destinate lichidării.”;

(ii) se adaugă următoarele paragrafe:

„Atunci când identifică măsurile care trebuie luate în ceea ce privește filialele menționate la primul paragraf litera (b) care nu sunt entități de rezoluție, autoritățile de rezoluție pot urma o abordare proporțională în cazul în care o astfel de abordare nu afectează în mod negativ posibilitatea de soluționare a grupului, ținând seama de dimensiunea filialei, de profilul de risc al acesteia, de rolul acesteia în furnizarea funcțiilor critice și a liniilor de activitate esențiale, de importanța acesteia pentru continuitatea operațională a grupului după rezoluție și de strategia de rezoluție a grupului. Autoritățile de rezoluție iau în considerare în mod corespunzător importanța filialei în statul membru în care este stabilită, inclusiv importanța sistemică potențială a acesteia, precum și impactul potențial al acesteia asupra mijloacelor financiare disponibile ale schemei de garantare a depozitelor în cazul lichidării prin procedura obișnuită de insolvență.

Atunci când a fost inițiată o procedură de lichidare a unei entități în conformitate cu dreptul intern aplicabil în temeiul articolului 32b sau în cazul în care se aplică articolul 37 alineatul (6), autoritățile de rezoluție nu mai includ entitatea respectivă în planul de rezoluție a grupului.”;

(b) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Planul de rezoluție a grupului este elaborat pe baza informațiilor comunicate în temeiul articolului 11 și include elementele menționate la articolul 10 alineatele (4) și (7) în măsura în care acestea sunt relevante din perspectiva unui plan de rezoluție a unui grup.”;

(c) se adaugă următorul alineat:

„(7) ABE monitorizează metodologiile și practicile pe care autoritățile de rezoluție le utilizează pentru a decide, atunci când elaborează planuri de rezoluție și planuri de rezoluție a grupurilor, dacă să supună o instituție sau o entitate rezoluției sau lichidării prin procedura obișnuită de insolvență, precum și pentru a decide cu privire la măsurile care urmează să fie luate în scenariile menționate la articolul 10 alineatul (3) și în circumstanțele descrise la articolul 32 alineatul (5).

ABE transmite Comisiei un raport privind metodologiile și practicile existente ale autorităților de rezoluție și privind eventualele divergențe dintre statele membre până la ... [cinci ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Raportul menționat la al doilea paragraf cuprinde cel puțin următoarele elemente:

- (a) în ceea ce privește instituțiile care nu fac parte dintr-un grup și entitățile menționate la alineatul (1) primul paragraf, abordările și metodologiile interne pentru selectarea măsurilor care urmează să fie luate, în special criteriile pe baza cărora planul de rezoluție sau planul de rezoluție a grupului prevede măsuri de rezoluție, pentru exercitarea competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie sau pentru lichidarea prin procedura obișnuită de insolvență;
- (b) în ceea ce privește entitățile de rezoluție, abordările și metodologiile interne pentru alegerea strategiilor de rezoluție preferate și alternative și a măsurilor de rezoluție care urmează să fie luate;
- (c) abordările proporționale urmate de autoritățile de rezoluție în temeiul alineatului (1) al treilea paragraf.”

8. Articolul 13 se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (1), primul și al doilea paragraf se înlocuiesc cu următorul text:

„Instituțiile și entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) transmit autorității lor de rezoluție informațiile care pot fi solicitate în conformitate cu articolul 11. Autoritățile de rezoluție care solicită informații în temeiul articolului 11 de la entitățile aflate în sfera lor de competență transmit informațiile primite autorității de rezoluție a grupului.

Cu condiția respectării cerințelor de confidențialitate prevăzute în prezenta directivă, autoritatea de rezoluție a grupului transmite informațiile comunicate în conformitate cu prezentul alineat către:

- (a) ABE;
 - (b) autoritățile de rezoluție ale filialelor;
 - (c) autoritățile de rezoluție ale jurisdicțiilor în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care acest lucru este relevant pentru sucursala semnificativă;
 - (d) autoritățile competente relevante menționate la articolele 115 și 116 din Directiva 2013/36/UE și
 - (e) autoritățile de rezoluție ale statelor membre în care sunt stabilite entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d).”;
- (b) la alineatul (4), al patrulea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„ABE poate, la cererea unei autorități de rezoluție, să ajute autoritățile de rezoluție să ajungă la o decizie comună în conformitate cu articolul 31 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

9. La articolul 15, se adaugă următorul alineat:

„(5) ABE monitorizează punerea în aplicare de către autoritățile de rezoluție a evaluărilor posibilităților de soluționare a instituțiilor și grupurilor. ABE transmite Comisiei un raport privind practicile existente în legătură cu evaluările posibilităților de soluționare și privind posibilele divergențe dintre statele membre până la ... [24 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Raportul menționat la primul paragraf cuprinde următoarele elemente:

- (a) o evaluare a metodologiilor elaborate de autoritățile de rezoluție pentru a efectua evaluări ale posibilităților de soluționare, inclusiv identificarea domeniilor în care pot exista divergențe între statele membre;
- (b) o evaluare a capacităților de testare necesare autorităților de rezoluție pentru a asigura punerea în aplicare eficace a strategiei de rezoluție;
- (c) nivelul de transparență față de părțile interesate relevante aferent metodologiilor elaborate de autoritățile de rezoluție pentru a efectua evaluări ale posibilităților de soluționare și aferent rezultatelor respectivelor evaluări.”

10. La articolul 16a se adaugă următorul alineat:

„(7) În cazul în care o entitate de rezoluție sau o entitate care nu este ea însăși o entitate de rezoluție nu face obiectul cerinței amortizorului combinat pe aceeași bază pe care are obligația de a respecta cerințele menționate la articolele 45c și 45d din prezenta directivă, autoritățile de rezoluție aplică alineatele (1)-(6) de la prezentul articol pe baza cerinței estimate a amortizorului combinat care rezultă din metodologia stabilită în actul delegat adoptat în temeiul articolului 45c alineatul (4) din prezenta directivă. Se aplică articolul 128 al patrulea paragraf din Directiva 2013/36/UE.

Autoritatea de rezoluție include cerința estimată a amortizorului combinat menționată la primul paragraf de la prezentul alineat în decizia de stabilire a cerințelor menționate la articolele 45c și 45d. Entitatea pune la dispoziția publicului cerința estimată a amortizorului combinat, împreună cu informațiile menționate la articolul 45i alineatul (3).”

11. Articolul 17 se modifică după cum urmează:

(a) se introduce următorul alineat:

„(3a) „În cazul în care autoritatea de rezoluție constată că măsurile propuse de entitatea în cauză reduc sau elimină în mod eficace obstacolele semnificative din calea posibilității de soluționare, autoritatea de rezoluție ia o decizie, după consultarea autorității competente. Decizia respectivă indică faptul că autoritatea de rezoluție a evaluat măsurile propuse ca fiind adecvate pentru reducerea sau eliminarea eficace a obstacolelor semnificative din calea posibilității de soluționare și impune entității să pună în aplicare măsurile propuse.”;

(b) la alineatul (5), formularea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„În sensul alineatului (4), autoritățile de rezoluție au cel puțin competența de a lua oricare dintre următoarele măsuri:”.

12. Articolul 18 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (2), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Autoritatea de rezoluție a grupului, în cooperare cu supraveghetorul consolidant, întocmește și prezintă un raport întreprinderii-mamă din Uniune, autorităților de rezoluție ale filialelor, care îl transmit filialelor aflate în sfera lor de competență, și autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative. Raportul este întocmit după consultarea autorităților competente și analizează obstacolele semnificative din calea aplicării eficiente a instrumentelor de rezoluție și a exercitării competențelor de rezoluție în privința grupului, precum și în privința grupurilor de rezoluție atunci când un grup este format din mai multe grupuri de rezoluție. Raportul ia în considerare impactul asupra modelului de afaceri al grupului și recomandă toate măsurile proporționale și specifice care, în opinia autorității de rezoluție a grupului, sunt necesare sau adecvate pentru eliminarea acestor obstacole.”;

(b) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Autoritatea de rezoluție a grupului comunică orice măsură propusă de întreprinderea-mamă din Uniune către supraveghetorul consolidant, ABE, autoritățile de rezoluție ale filialelor, precum și către autoritățile de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative dacă măsura respectivă este relevantă pentru aceste sucursale semnificative. Autoritatea de rezoluție a grupului și autoritățile de rezoluție ale filialelor, în urma consultării autorităților competente și a autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative, fac tot posibilul pentru a ajunge la o decizie comună în cadrul colegiului de rezoluție referitor la identificarea obstacolelor semnificative și, după caz, la evaluarea măsurilor propuse de către întreprinderea-mamă din Uniune și a măsurilor impuse de autorități în vederea abordării sau a eliminării obstacolelor respective, ținând seama de impactul potențial al măsurilor în toate statele membre în care operează grupul.”;

(c) alineatul (9) se înlocuiește cu următorul text:

„(9) În absența unei decizii comune privind luarea oricăror măsuri menționate la articolul 17 alineatul (5) litera (g), (h) sau (k), ABE poate, la cererea unei autorități de rezoluție în conformitate cu alineatul (6), (6a) sau (7) de la prezentul articol, să ajute autoritățile de rezoluție să ajungă la un acord în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

13. Articolele 27 și 28 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 27

Măsuri de intervenție timpurie

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile competente iau în considerare fără întârzieri nejustificate și, dacă este necesar, aplică măsuri de intervenție timpurie atunci când o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d):
- (a) îndeplinește condițiile menționate la articolul 102 din Directiva 2013/36/UE sau la articolul 38 din Directiva (UE) 2019/2034 ori autoritatea competentă a stabilit, în contextul unui proces de supraveghere și evaluare în conformitate cu articolul 97 din Directiva 2013/36/UE, că acordurile, strategiile, procesele și mecanismele implementate de instituție sau de entitate, precum și fondurile proprii și lichiditatea deținute de instituția sau entitatea respectivă nu asigură o bună administrare și o acoperire corespunzătoare a riscurilor la care este expusă și se aplică oricare dintre următoarele:
- (i) instituția sau entitatea nu a luat măsurile de remediere solicitate de autoritatea competentă, inclusiv măsurile menționate la articolul 104 din Directiva 2013/36/UE sau la articolul 39 din Directiva (UE) 2019/2034;
- (ii) autoritatea competentă consideră că măsurile de remediere, altele decât măsurile de intervenție timpurie, sunt insuficiente pentru a soluționa problemele instituției sau entității respective;

- (b) încalcă cerințele prevăzute la articolul 45e sau 45f din prezenta directivă; sau
- (c) încalcă sau este susceptibilă de a încălca, în perioada de 12 luni de la evaluarea realizată de către autoritatea competentă, oricare dintre cerințele prevăzute la titlul II din Directiva 2014/65/UE ori la articolele 3-7, articolele 14-17 sau articolele 24, 25 și 26 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014 al Parlamentului European și al Consiliului*.

Autoritatea competentă poate stabili că este îndeplinită condiția menționată la primul paragraf litera (a) punctul (ii) de la prezentul alineat, fără să fi luat anterior alte măsuri de remediere, inclusiv exercitarea competențelor menționate la articolul 104 din Directiva 2013/36/UE sau la articolul 39 din Directiva (UE) 2019/2034.

În sensul primului paragraf literele (b) și (c) de la prezentul alineat, statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție sau autoritățile competente, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 26 din Directiva 2014/65/UE, informează fără întârziere autoritatea competentă cu privire la încălcare sau la probabila încălcare.

- (2) În sensul alineatului (1), măsurile de intervenție timpurie includ următoarele:
 - (a) cerința ca organul de conducere al instituției sau al entității:
 - (i) să pună în aplicare una sau mai multe dintre dispozițiile sau măsurile stabilite în planul de redresare; sau

- (ii) să actualizeze planul de redresare în conformitate cu articolul 5 alineatul (2) atunci când circumstanțele care au condus la intervenția timpurie diferă de prezumțiile prevăzute în planul inițial de redresare și să pună în aplicare una sau mai multe dintre dispozițiile sau măsurile stabilite în planul actualizat de redresare într-un anumit interval de timp;
- (b) cerința ca organul de conducere al instituției sau al entității să convoace o adunare a acționarilor instituției ori ai entității sau, în cazul în care organul de conducere nu respectă această cerință, convocarea directă de către autoritatea competentă a adunării respective și, în ambele cazuri, stabilirea ordinii de zi și solicitarea ca acționarii să analizeze posibilitatea adoptării anumitor decizii;
- (c) cerința ca organul de conducere al instituției sau al entității să elaboreze, în conformitate cu planul de redresare, după caz, un plan de negociere a restructurării datoriilor cu o parte sau cu totalitatea creditorilor acesteia;
- (d) cerința de a modifica structura juridică a instituției sau a entității;
- (e) cerința de a demite sau de a înlocui, în conformitate cu articolul 28, întreaga conducere superioară sau întregul organ de conducere al instituției sau al entității ori anumiți membri din cadrul acestora;
- (f) numirea unuia sau a mai multor administratori temporari în cadrul instituției sau entității, în conformitate cu articolul 29;

- (g) cerința ca organul de conducere al instituției sau entității să elaboreze un plan pe care instituția sau entitatea să îl poată pune în aplicare în cazul în care decide să inițieze lichidarea voluntară a activităților sale.
- (3) Autoritățile competente aleg măsurile adecvate de intervenție timpurie menționate la alineatul (2) de la prezentul articol proporțional cu obiectivele urmărite, ținând seama, printre alte informații relevante, de gravitatea încălcării sau a încălcării probabile și de rapiditatea deteriorării situației financiare a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).
- (4) Pentru fiecare dintre măsurile de intervenție timpurie menționate la alineatul (2), autoritățile competente stabilesc un termen de punere în aplicare care este strict limitat la timpul necesar pentru punerea în aplicare a măsurii în cauză în condiții rezonabile. Autoritățile competente efectuează o evaluare a eficacității măsurii imediat după expirarea termenului și transmit evaluarea respectivă autorității de rezoluție.

În cazul în care evaluarea concluzionează că măsurile de intervenție timpurie nu au fost puse în aplicare integral sau nu sunt eficace, autoritatea competentă poate efectua o evaluare pentru a stabili dacă este îndeplinită condiția menționată la articolul 32 alineatul (1) litera (a).

- (5) Până la ... [24 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare], ABE emite orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 pentru promovarea unei aplicări consecvente a condițiilor menționate la alineatul (1) de la prezentul articol.

Articolul 28

Înlocuirea conducerii superioare sau a organului de conducere

În sensul articolului 27 alineatul (2) litera (e), statele membre se asigură că noua conducere superioară sau noul organ de conducere ori membrii individuali ai acestora sunt numiți în conformitate cu dreptul Uniunii și cu dreptul intern și că astfel de numiri sunt supuse aprobării sau acordului autorității competente.

* Regulamentul (UE) nr. 600/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 173, 12.6.2014, p. 84, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2014/600/oj>).

14. Articolul 29 se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (1), (2) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) În sensul articolului 27 alineatul (2) litera (f), statele membre se asigură că autoritățile competente pot numi, proporțional cu circumstanțele existente, unul sau mai mulți administratori temporari care:

(a) să înlocuiască temporar organul de conducere al instituției sau al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d); sau

(b) să colaboreze temporar cu organul de conducere al instituției sau al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

La momentul numirii administratorului temporar, autoritatea competentă precizează dacă numirea se face în sensul literei (a) sau (b) de la primul paragraf.

În sensul literei (b) de la primul paragraf, autoritatea competentă precizează de asemenea, la momentul numirii, rolul, atribuțiile și competențele administratorului temporar, precum și eventualele cerințe pentru organul de conducere al instituției sau al entității, și anume de a se consulta cu administratorul temporar sau de a obține aprobarea acestuia înainte de a lua anumite decizii sau măsuri.

Statele membre impun autorității competente să facă publică numirea oricărui administrator temporar, cu excepția cazului în care administratorul temporar nu are competența de a reprezenta instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

Statele membre se asigură, de asemenea, că orice administrator temporar deține suficiente cunoștințe, aptitudini și experiență pentru a-și exercita atribuțiile și îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 91 alineatele (2) și (2a) din Directiva 2013/36/UE. Evaluarea de către autoritatea competentă prin care se stabilește dacă administratorul temporar deține astfel de cunoștințe, aptitudini și experiență și dacă respectă cerințele respective face parte integrantă din decizia de numire a administratorului temporar respectiv.

- (2) Proporțional cu circumstanțele existente, autoritatea competentă precizează competențele administratorului temporar la momentul numirii acestuia. Printre aceste competențe se pot număra toate sau unele dintre competențele deținute de organul de conducere al instituției sau al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în conformitate cu statutul instituției sau al entității și cu dreptul intern, inclusiv competența de a exercita toate sau o parte din funcțiile administrative ale organului de conducere al instituției sau al entității. Competențele administratorului temporar în raport cu instituția sau entitatea sunt în conformitate cu dreptul aplicabil societăților. Autoritatea competentă poate adapta aceste competențe dacă circumstanțele se modifică.

- (3) Autoritatea competentă precizează rolul și funcțiile administratorului temporar la momentul numirii acestuia. Rolul și funcțiile respective pot include:
- (a) evaluarea poziției financiare a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);
 - (b) gestionarea activității sau a unei părți a activității instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în vederea menținerii sau restabilirii poziției financiare a acesteia;
 - (c) adoptarea de măsuri în vederea restabilirii administrării corecte și prudente a activității instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);
 - (d) asigurarea respectării de către instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) a oricăror cerințe în temeiul alineatului (3) al doilea paragraf, al alineatului (4) primul paragraf sau al alineatului (5) de la articolul 30a.

Autoritatea competentă precizează, în momentul numirii administratorului temporar, eventualele limite ale rolului și funcțiilor acestuia.”;

(b) la alineatul (5), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În orice caz, administratorul temporar poate exercita competența de a convoca adunarea generală a acționarilor instituției sau ai entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) și de a stabili ordinea de zi a acestei adunări numai cu aprobarea prealabilă a autorității competente.”;

(c) alineatele (6) și (7) se înlocuiesc cu următorul text:

„(6) La cererea autorității competente, administratorul temporar întocmește rapoarte privind poziția financiară a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) și privind măsurile întreprinse în timpul mandatului său, la intervale stabilite de autoritatea competentă. Administratorul temporar întocmește, în orice caz, un astfel de raport la sfârșitul mandatului său.

(7) Administratorul temporar este numit pentru o perioadă de maximum un an. Autoritatea competentă poate prelungi în mod excepțional perioada menționată o singură dată, pentru o durată proporțională cu situația dată, în cazul în care continuă să fie îndeplinite condițiile pentru numirea administratorului temporar. Autoritatea competentă are responsabilitatea de a stabili dacă sunt îndeplinite condițiile respective și de a justifica acționarilor orice prelungire a mandatului administratorului temporar.”

15. Articolul 30 se modifică după cum urmează:

(a) titlul se înlocuiește cu următorul text:

„Coordonarea măsurilor de intervenție timpurie în cazul grupurilor”;

(b) alineatele (1)-(4) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Atunci când condițiile de aplicare a măsurilor de intervenție timpurie în temeiul articolului 27 sunt îndeplinite în legătură cu o întreprindere-mamă din Uniune, supraveghetorul consolidant notifică ABE și se consultă cu celelalte autorități competente din cadrul colegiului de supraveghere înainte de a decide cu privire la aplicarea unei măsuri de intervenție timpurie.

(2) În urma notificării și a consultării menționate la alineatul (1) de la prezentul articol, supraveghetorul consolidant decide dacă să aplice măsurile de intervenție timpurie în temeiul articolului 27 în raport cu întreprinderea-mamă relevantă din Uniune, ținând seama de impactul respectivelor măsuri asupra entităților din grup situate în alte state membre. Supraveghetorul consolidant notifică decizia ABE și celorlalte autorități competente din cadrul colegiului de supraveghere.

(3) Atunci când condițiile de aplicare a măsurilor de intervenție timpurie în temeiul articolului 27 sunt întrunite în legătură cu o filială a unei întreprinderi-mamă din Uniune, autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea la nivel individual care intenționează să ia o măsură în conformitate cu articolul respectiv notifică ABE și se consultă cu supraveghetorul consolidant.

După primirea notificării, supraveghetorul consolidant poate evalua impactul probabil al aplicării măsurilor de intervenție timpurie în temeiul articolului 27 instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în cauză, grupului sau entităților din grup situate în alte state membre. Supraveghetorul consolidant comunică evaluarea respectivă autorității competente în termen de trei zile.

În urma acestei notificări și consultări, autoritatea competentă decide dacă să aplice o măsură de intervenție timpurie. La luarea acestei decizii se ține seama în mod corespunzător de orice evaluare realizată de supraveghetorul consolidant. Autoritatea competentă notifică decizia ABE, supraveghetorului consolidant și celorlalte autorități competente din cadrul colegiului de supraveghere.

- (4) În cazul în care mai multe autorități competente intenționează să aplice o măsură de intervenție timpurie în temeiul articolului 27 mai multor instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din cadrul aceluiași grup, supraveghetorul consolidant și celelalte autorități competente relevante evaluează dacă este mai adecvat să se numească același administrator temporar pentru toate entitățile în cauză sau să se coordoneze aplicarea celorlalte măsuri de intervenție timpurie mai multor instituții sau entități pentru a facilita găsirea unor soluții pentru restabilirea poziției financiare a instituției sau a entității în cauză. Evaluarea ia forma unei decizii comune a supraveghetorului consolidant și a celorlalte autorități competente relevante. Decizia comună se ia în termen de cinci zile de la data notificării menționate la alineatul (1) de la prezentul articol. Decizia comună se motivează și se prezintă sub forma unui document care este transmis întreprinderii-mamă din Uniune de către supraveghetorul consolidant.

ABE poate, la cererea unei autorități competente, să ajute autoritățile competente să ajungă la un acord în conformitate cu articolul 31 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

În absența unei decizii comune în termen de cinci zile, supraveghetorul consolidant și autoritățile competente ale filialelor pot lua decizii individuale cu privire la numirea unui administrator temporar în cadrul instituțiilor sau entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care intră în sfera lor de responsabilitate și cu privire la aplicarea celorlalte măsuri de intervenție timpurie.”;

(c) alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) La solicitarea oricărei autorități competente, ABE poate să ajute autoritățile competente care intenționează să aplice una sau mai multe dintre măsurile menționate la articolul 27 alineatul (2) litera (a) din prezenta directivă în ceea ce privește secțiunea A punctele 4, 10, 11 și 19 din anexa la prezenta directivă, la articolul 27 alineatul (2) litera (c) din prezenta directivă sau la articolul 27 alineatul (2) litera (d) din prezenta directivă să ajungă la un acord în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

16. În titlul III, se introduce următorul articol:

„Articolul 30a

Pregătirea rezoluției

(1) Statele membre se asigură că autoritățile competente notifică fără întârziere autorităților de rezoluție următoarele:

(a) oricare dintre măsurile menționate la articolul 104 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE sau la articolul 39 alineatul (2) din Directiva (UE) 2019/2034 pe care le iau sau pe care impun unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă să le ia;

- (b) faptul că, după cum reiese din activitatea de supraveghere, sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 27 alineatul (1) în ceea ce privește o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), indiferent de aplicarea oricărei măsuri de intervenție timpurie;
- (c) aplicarea oricăreia dintre măsurile de intervenție timpurie menționate la articolul 27.

Autoritățile competente monitorizează îndeaproape, în strânsă cooperare cu autoritățile de rezoluție, situația instituției sau a entității și respectarea de către aceasta a măsurilor menționate la primul paragraf litera (a), care vizează remedierea unei deteriorări a situației instituției sau entității respective, precum și respectarea măsurilor de intervenție timpurie menționate la primul paragraf litera (c).

- (2) Statele membre se asigură că autoritățile competente notifică autoritățile de rezoluție cât mai curând posibil în cazul în care consideră că există un risc semnificativ ca una sau mai multe dintre circumstanțele menționate la articolul 32 alineatul (4) să se aplice în legătură cu o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d). Notificarea respectivă conține:
 - (a) motivele notificării;

- (b) o prezentare generală a măsurilor luate în considerare care ar împiedica intrarea în dificultate a instituției sau entității în cauză într-un interval de timp rezonabil, impactul preconizat al acestora asupra instituției sau entității în ceea ce privește circumstanțele menționate la articolul 32 alineatul (4) și intervalul de timp preconizat pentru punerea în aplicare a măsurilor respective.

După primirea notificării menționate la primul paragraf de la prezentul alineat și în strânsă cooperare cu autoritățile competente, autoritățile de rezoluție evaluează ce reprezintă un interval de timp rezonabil în scopul evaluării condiției menționate la articolul 32 alineatul (1) litera (b), ținând seama de rapiditatea deteriorării situației instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), de necesitatea de a pune în aplicare în mod eficace strategia de rezoluție și de orice alte considerente relevante în situația respectivă. Autoritățile de rezoluție pot, în orice moment, să reevalueze intervalul de timp și să îl adapteze la circumstanțele situației respective. Autoritățile de rezoluție comunică evaluarea sau reevaluarea respectivă autorităților competente cât mai curând posibil.

În urma primirii notificării menționate la primul paragraf de la prezentul alineat, autoritățile competente și autoritățile de rezoluție monitorizează, în strânsă cooperare, situația instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), punerea în aplicare a măsurilor relevante în intervalul de timp preconizat și orice alte evoluții relevante. În acest scop, autoritățile competente și autoritățile de rezoluție se reunesc periodic, cu o frecvență care urmează să fie stabilită de autoritățile de rezoluție în funcție de circumstanțele situației respective. Autoritățile competente și autoritățile de rezoluție își comunică reciproc, fără întârziere, toate informațiile relevante.

- (3) Autoritățile competente comunică autorităților de rezoluție toate informațiile solicitate de acestea care sunt necesare pentru oricare dintre acțiunile următoare:
 - (a) actualizarea planului de rezoluție și pregătirea unei eventuale rezoluții a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);
 - (b) efectuarea evaluării menționate la articolul 36.

Atunci când astfel de informații nu sunt deja la dispoziția autorităților competente, autoritățile de rezoluție și autoritățile competente cooperează și se coordonează pentru a obține informațiile respective. În acest scop, autoritățile competente și autoritățile de rezoluție au competența de a impune instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să comunice astfel de informații, inclusiv prin inspecții la fața locului, și de a-și comunica reciproc informațiile respective.

- (4) Printre competențele autorităților de rezoluție se numără competența de a scoate pe piață către cumpărători potențiali instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), de a lua măsuri în vederea unei astfel de scoateri pe piață sau de a solicita instituției sau entității respective să facă acest lucru, în următoarele scopuri:
- (a) pentru a pregăti rezoluția instituției sau a entității respective, sub rezerva criteriilor prevăzute la articolul 39 alineatul (2) și a cerințelor de confidențialitate prevăzute la articolele 84 și 84b;
 - (b) pentru a efectua evaluarea efectuată de către autoritatea de rezoluție cu privire la condiția menționată la articolul 32 alineatul (1) litera (b).

Atunci când, în exercitarea competenței menționate la primul paragraf, autoritatea de rezoluție decide să scoată pe piață direct instituția sau entitatea către cumpărători potențiali, ea ține seama în mod corespunzător de circumstanțele situației respective, în special de orice măsuri preventive care ar putea fi luate de o schemă de garantare a depozitelor sau orice măsură care ar putea fi luată de un SIP, precum și de impactul potențial al exercitării competenței respective asupra poziției generale a instituției sau a entității.

- (5) Autoritățile de rezoluție au competența de a însărcina instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să instituie mecanismele necesare, inclusiv o platformă digitală, pentru schimbul de informații cu cumpărătorii potențiali sau cu consultanții și evaluatorii angajați de autoritatea de rezoluție. Atunci când autoritatea de rezoluție exercită această competență, se aplică articolul 84 alineatul (1) literele (e) și (f).

- (6) Notificarea prealabilă de către autoritatea competentă în conformitate cu alineatul (1) primul paragraf de la prezentul articol nu constituie o condiție obligatorie pentru pregătirea rezoluției instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) ori exercitarea competențelor menționate la alineatele (3), (4) și (5) de la prezentul articol de către autoritățile de rezoluție.
- (7) Autoritățile de rezoluție informează fără întârziere autoritățile competente cu privire la toate măsurile luate în temeiul alineatelor (3), (4) și (5).
- (8) Statele membre se asigură că autoritățile competente și autoritățile de rezoluție cooperează îndeaproape în următoarele situații:
- (a) atunci când intenționează să ia măsurile menționate la alineatul (1) primul paragraf litera (a) de la prezentul articol, care vizează remedierea unei deteriorări a situației unei instituții sau a unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), precum și măsurile menționate la alineatul (1) primul paragraf litera (c) de la prezentul articol;
 - (b) atunci când intenționează să întreprindă oricare dintre acțiunile menționate la alineatele (3), (4) și (5);
 - (c) pe parcursul punerii în aplicare a acțiunilor menționate la literele (a) și (b) de la prezentul paragraf.

Autoritățile competente și autoritățile de rezoluție se asigură că măsurile și acțiunile respective sunt consecvente, coordonate și eficiente.”

17. La articolul 31 alineatul (2), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) protejarea fondurilor publice prin reducerea la minimum a dependenței de sprijinul financiar public extraordinar, în special atunci când acesta provine de la bugetul unui stat membru;”.

18. Articolul 32 se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (1) și (2) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție iau o măsură de rezoluție în legătură cu o instituție dacă autoritățile de rezoluție stabilesc, la primirea unei comunicări în temeiul alineatului (2) sau din proprie inițiativă și având în vedere necesitatea de a pune în aplicare în mod eficace strategia de rezoluție, că sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

(a) instituția este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate;

(b) având în vedere calendarul și alte circumstanțe relevante, nu există nicio perspectivă rezonabilă potrivit căreia intrarea în dificultate ar putea fi împiedicată, într-un interval de timp rezonabil, prin măsuri alternative ale sectorului privat, inclusiv prin măsuri luate de către un SIP, prin măsurile preventive menționate la articolul 11 alineatul (3) din Directiva 2014/49/UE, prin măsuri de supraveghere, prin măsuri de intervenție timpurie sau prin reducerea valorii contabile ori conversia instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile, astfel cum se menționează la articolul 59 alineatul (2) din prezenta directivă, întreprinse în legătură cu instituția respectivă;

- (c) o măsură de rezoluție este necesară pentru realizarea interesului public în temeiul alineatului (5).
- (2) Statele membre se asigură că autoritatea competentă efectuează o evaluare a condiției menționate la alineatul (1) litera (a), după consultarea autorității de rezoluție.

Statele membre pot să prevadă faptul că, pe lângă autoritatea competentă, evaluarea îndeplinirii condiției menționate la alineatul (1) litera (a) poate fi efectuată de autoritatea de rezoluție, în urma consultării autorității competente, în cazul în care autoritățile de rezoluție în temeiul dreptului intern dispun de instrumentele necesare pentru a efectua această evaluare inclusiv, în special, de acces adecvat la informațiile relevante. În acest caz, statele membre se asigură că autoritatea competentă comunică fără întârziere autorității de rezoluție orice informații relevante pe care aceasta din urmă le solicită pentru a-și putea efectua evaluarea, înainte sau după ce a fost informată de către autoritatea de rezoluție cu privire la intenția sa de a efectua evaluarea respectivă.

Evaluarea îndeplinirii condiției menționate la alineatul (1) litera (b) este efectuată de autoritatea de rezoluție în strânsă cooperare cu autoritatea competentă. Autoritatea competentă comunică fără întârziere autorității de rezoluție orice informații relevante pe care autoritatea de rezoluție le solicită pentru a efectua evaluarea. Autoritatea competentă poate, de asemenea, să comunice autorității de rezoluție concluzia sa că este îndeplinită condiția prevăzută la alineatul (1) litera (b).

Atunci când evaluează îndeplinirea condițiile menționate la alineatul (1) literele (a) și (b), autoritatea competentă sau autoritatea de rezoluție solicită cele mai recente informații disponibile de la schema de garantare a depozitelor sau, după caz, de la SIP al cărui membru este instituția, care ar fi relevante pentru o astfel de evaluare, inclusiv dacă schema de garantare a depozitelor sau SIP poate preveni intrarea în dificultate.”;

(b) alineatul (4) se modifică după cum urmează:

(i) la primul paragraf, litera (d) se înlocuiește cu următorul text:

„(d) este necesar un sprijin financiar public extraordinar, cu excepția cazului în care acest sprijin este acordat în una dintre formele menționate la articolul 32c.”;

(ii) al doilea, al treilea, al patrulea și al cincilea paragraf se elimină;

(c) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) În sensul alineatului (1) primul paragraf litera (c), o măsură de rezoluție nu este necesară pentru realizarea interesului public în cazul în care autoritatea de rezoluție concluzionează că niciunul dintre obiectivele rezoluției nu ar fi în pericol în cazul în care instituția este lichidată prin procedura obișnuită de insolvență.

Dacă autoritatea de rezoluție concluzionează că unul sau mai multe dintre obiectivele rezoluției ar fi în pericol în cazul în care instituția este lichidată prin procedura obișnuită de insolvență, autoritatea de rezoluție concluzionează că o măsură de rezoluție este necesară pentru realizarea interesului public dacă este necesară pentru atingerea unuia sau mai multora dintre obiectivele rezoluției și este proporțională cu acestea, iar lichidarea instituției prin procedura obișnuită de insolvență nu ar atinge cu o eficacitate superioară obiectivele rezoluției care sunt în pericol.

Statele membre se asigură că, atunci când efectuează evaluarea menționată la primul paragraf, autoritatea de rezoluție, pe baza informațiilor de care dispune la momentul evaluării respective, ia în considerare și compară întregul sprijin financiar public extraordinar care poate fi preconizat în mod rezonabil să fie acordat instituției, atât în caz de rezoluție, cât și în cazul lichidării în conformitate cu dreptul intern aplicabil.

Statele membre se asigură că, atunci când efectuează evaluarea menționată la al doilea paragraf, autoritatea de rezoluție ia în considerare costurile rezoluției și ale procedurii obișnuite de insolvență și urmărește să reducă la minimum și să evite distrugerea valorii, cu excepția cazului în care acest lucru este necesar pentru a realiza obiectivele rezoluției.”

19. Articolele 32a și 32b se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 32a

Condiții de declanșare a procedurii de rezoluție cu privire la un organism central și la instituțiile de credit sau instituțiile financiare afiliate în mod permanent unui organism central

Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot lua o măsură de rezoluție în legătură cu un organism central și cu toate instituțiile de credit sau instituțiile financiare afiliate în mod permanent la acesta care fac parte din același grup de rezoluție, atunci când organismul central și toate instituțiile de credit sau instituțiile financiare afiliate în mod permanent la acesta sau grupul de rezoluție căruia îi aparțin îndeplinesc în ansamblul lor condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1).

Articolul 32b

Procedurile în ceea ce privește instituțiile și entitățile care nu fac obiectul măsurilor de rezoluție

- (1) Statele membre se asigură că, atunci când o autoritate de rezoluție stabilește că o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1) literele (a) și (b), dar nu și condiția prevăzută la articolul 32 alineatul (1) litera (c), autoritatea competentă sau autoritatea de rezoluție inițiază sau solicită inițierea procedurii administrative sau judiciare relevante, inclusiv, dacă este disponibilă, a unei proceduri voluntare, pentru lichidarea instituției sau a entității într-un mod ordonat, în conformitate cu dreptul intern aplicabil.

- (2) Statele membre se asigură că o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), care este lichidată într-un mod ordonat în conformitate cu dreptul intern aplicabil în circumstanțele menționate la alineatul (1), inclusiv printr-o procedură de lichidare voluntară, iese de pe piață sau își încetează activitățile bancare într-un interval de timp rezonabil.
- (3) Statele membre se asigură că, atunci când o autoritate de rezoluție stabilește că o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1) literele (a) și (b), dar nu și condiția prevăzută la articolul 32 alineatul (1) litera (c), constatarea respectivă este o condiție suficientă pentru ca autoritatea competentă să retragă autorizația instituției sau entității respective.
- (4) Statele membre se asigură că retragerea autorizației instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) este o condiție suficientă pentru ca autoritatea administrativă sau judiciară națională relevantă să poată iniția fără întârziere procedura de lichidare ordonată a instituției sau a entității, în conformitate cu dreptul intern aplicabil.”

20. Se introduce următorul articol:

„Articolul 32c

Sprijinul financiar public extraordinar

- (1) Statele membre se asigură că, în mod excepțional, se poate acorda sprijin financiar public extraordinar în afara măsurii de rezoluție unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), cu condiția ca sprijinul financiar public extraordinar să respecte condițiile și cerințele stabilite în cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat și numai în următoarele cazuri:
- (a) atunci când, pentru a remedia o perturbare gravă a economiei unui stat membru de natură excepțională sau sistemică și pentru a menține stabilitatea financiară, sprijinul financiar public extraordinar îmbracă oricare dintre formele următoare:
- (i) o garanție de stat în sprijinul facilităților de lichiditate oferite de băncile centrale în conformitate cu condițiile băncilor centrale;
- (ii) o garanție de stat pentru datoriile nou-emise;
- (iii) achiziționarea de instrumente de fonduri proprii, altele decât instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază, sau de alte instrumente de capital sau utilizarea de măsuri privind activele depreciate, la prețuri, durate și în alte condiții care nu conferă foloase necuvenite instituției sau entității în cauză, în cazul în care, la momentul acordării sprijinului public, nu este satisfăcută niciuna dintre condițiile menționate la articolul 32 alineatul (4) litera (a), (b) sau (c) sau la articolul 59 alineatul (3);

- (b) atunci când sprijinul financiar public extraordinar ia forma unei intervenții din partea unei scheme de garantare a depozitelor, astfel cum se menționează la articolul 11 alineatul (3) din Directiva 2014/49/UE;
 - (c) atunci când sprijinul financiar public extraordinar ia forma unei intervenții din partea unei scheme de garantare a depozitelor, astfel cum se menționează la articolul 11 alineatul (5) din Directiva 2014/49/UE;
 - (d) atunci când sprijinul financiar public extraordinar ia forma unui ajutor de stat acordat unei instituții sau entități menționate la articolul 32b din prezenta directivă, altul decât sprijinul acordat de o schemă de garantare a depozitelor în temeiul articolului 11 alineatul (5) din Directiva 2014/49/UE.
- (2) Măsurile de sprijin menționate la alineatul (1) litera (a):
- (a) se limitează la instituțiile sau entitățile solvabile, fapt confirmat de autoritatea competentă;
 - (b) au un caracter preventiv și temporar și se bazează pe o strategie predefinită de încetare a măsurilor de sprijin, aprobată de autoritatea competentă, care include o dată de încetare, o dată de vânzare sau un calendar de rambursare clar specificate pentru fiecare dintre măsurile respective;
 - (c) sunt proporționale pentru remedierea consecințelor unei perturbări grave de natură excepțională sau sistemică a economiei unui stat membru și pentru menținerea stabilității financiare; și

- (d) nu sunt utilizate pentru a compensa pierderile pe care instituția sau entitatea le-a suportat sau este susceptibilă să le suporte în cel puțin următoarele 12 luni.

Strategia predefinită menționată la primul paragraf litera (b) de la prezentul alineat nu se publică decât după ce măsurile de sprijin în cauză încetează să se mai aplice instituției sau entității sau după ce a fost finalizată evaluarea menționată la alineatul (6) al doilea paragraf de la prezentul articol, sub rezerva obligațiilor de publicare care nu pot fi amânate, astfel cum sunt menționate la articolul 17 din Regulamentul (UE) nr. 596/2014.

- (3) În sensul alineatului (2) primul paragraf litera (a) de la prezentul articol, în cazul în care sprijinul financiar public extraordinar ia forma măsurilor de sprijin menționate la alineatul (1) litera (a) punctele (ii) și (iii) de la prezentul articol, se consideră că o instituție sau o entitate este solvabilă în cazul în care autoritatea competentă a concluzionat că nu a avut loc sau nu este probabil să aibă loc nicio încălcare în următoarele 12 luni, pe baza așteptărilor actuale, a niciuneia dintre cerințele menționate la articolul 92 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE, la articolul 11 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2019/2033, la articolul 40 din Directiva (UE) 2019/2034 și a niciuneia dintre cerințele relevante aplicabile în temeiul dreptului Uniunii sau al dreptului intern.

Atunci când evaluează dacă a avut loc o încălcare a cerințelor menționate la primul paragraf de la prezentul alineat, autoritatea competentă nu ia în considerare nicio încălcare care a fost remediată în mod eficace până la momentul evaluării. În cazul în care autoritatea competentă concluzionează că este probabil să aibă loc o încălcare viitoare a cerințelor menționate la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE sau la articolul 40 din Directiva (UE) 2019/2034 în următoarele 12 luni, aceasta poate considera, în mod excepțional, că o instituție sau o entitate este solvabilă în cazul în care stabilește că încălcarea va fi pe termen scurt și că instituția sau entitatea a planificat măsuri de remediere eficace pentru a o remedia, care au fost evaluate de autoritatea competentă ca fiind credibile la momentul evaluării.

- (4) În sensul alineatului (2) primul paragraf litera (d), autoritatea competentă relevantă cuantifică pierderile pe care instituția sau entitatea le-a suportat sau este susceptibilă să le suporte. Această cuantificare se bazează pe evaluări ale calității activelor efectuate de BCE, ABE sau de autoritățile naționale ori, după caz, pe inspecții la fața locului efectuate de autoritatea competentă. În cazul în care aceste evaluări sau inspecții nu pot fi efectuate într-un termen rezonabil, autoritatea competentă își poate baza cuantificarea pe bilanțul instituției sau entității, cu condiția ca bilanțul să respecte normele și standardele contabile aplicabile, fapt confirmat de un auditor extern independent. Cuantificarea se efectuează cât mai aproape posibil de data aprobării măsurilor de sprijin și utilizând cele mai recente informații aflate la dispoziția autorității competente.

- (5) Măsurile de sprijin menționate la alineatul (1) litera (a) punctul (iii) se limitează la măsuri care au fost evaluate de autoritatea competentă ca fiind necesare pentru a menține solvabilitatea instituției sau a entității prin soluționarea deficitului de capital stabilit în scenariul nefavorabil al simulărilor de criză la nivel național, la nivelul Uniunii sau la nivelul MUS ori al exercițiilor echivalente desfășurate de către BCE, ABE sau de către autoritățile naționale, după caz, și confirmate de autoritatea competentă.

Prin derogare de la alineatul (1) litera (a) punctul (iii) de la prezentul articol, achiziționarea de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază este permisă în mod excepțional atunci când deficitul identificat este de așa natură încât achiziționarea oricăror alte instrumente de fonduri proprii sau a altor instrumente de capital nu ar permite instituției sau entității în cauză să soluționeze deficitul de capital stabilit în scenariul nefavorabil în cadrul simulării de criză relevante sau al exercițiului echivalent. Cuantumul instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază achiziționate nu depășește 2 % din cuantumul total al expunerii la risc al instituției sau entității în cauză, calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

În circumstanțe excepționale, autoritatea competentă poate permite depășirea limitei de 2 % în cazul în care a demonstrat că acest lucru este necesar și corespunzător pentru punerea în aplicare a măsurilor de sprijin, ținând seama de circumstanțele specifice ale situației respective. Depășirea limitei trebuie să fie într-un quantum care nu creează niciun risc pentru executarea credibilă și la timp a strategiei predefinite de încetare a măsurilor de sprijin. Autoritatea competentă pune la dispoziția Comisiei analiza care stă la baza aprobării sale de a depăși limita de 2 %, în scopul oricărei eventuale evaluări a ajutorului de stat.

- (6) Statele membre se asigură că, dacă oricare dintre măsurile de sprijin menționate la alineatul (1) litera (a) nu este rambursată, restituită sau încheiată în alt mod în conformitate cu termenele strategiei de încetare a măsurii de sprijin stabilite la momentul aprobării măsurii respective, autoritatea competentă impune instituției sau entității să prezinte un plan de remediere unic. Planul de remediere descrie acțiunile care trebuie să fie întreprinse pentru a înceta măsura de sprijin în termen de doi ani și pentru a asigura viabilitatea pe termen lung a instituției sau a entității. Planul de remediere nu limitează în niciun moment competența autorităților relevante de a evalua sau de a stabili dacă instituția sau entitatea este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate.

În cazul în care autoritatea competentă nu este convinsă că planul de remediere este credibil sau fezabil sau în cazul în care instituția sau entitatea nu respectă planul de remediere, autoritățile relevante evaluează dacă instituția sau entitatea este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate.

- (7) Până la ... [12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare], ABE emite orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 cu privire la tipul de simulări sau exerciții menționate la alineatul (5) de la prezentul articol, care pot conduce la măsurile de sprijin menționate la alineatul (1) litera (a) punctul (iii) de la prezentul articol.”

21. La articolul 33, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție iau o măsură de rezoluție în legătură cu o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d), având în vedere necesitatea de a pune în aplicare în mod eficace strategia de rezoluție, atunci când entitatea respectivă îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1).

În scopul luării unei măsuri de rezoluție, se consideră că o entitate este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate în oricare dintre următoarele situații:

- (a) entitatea îndeplinește una sau mai multe dintre condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (4) litera (b), (c) sau (d);
- (b) entitatea încalcă în mod semnificativ sau există elemente obiective care indică faptul că entitatea va încălca în mod semnificativ, în viitorul apropiat, cerințele aplicabile prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau în Directiva 2013/36/UE.”

22. Articolul 33a se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (8), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție înștiințează instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) și autoritățile menționate la articolul 83 alineatul (2) literele (a)-(h) fără întârziere atunci când își exercită competența menționată la alineatul (1) de la prezentul articol, după ce s-a stabilit faptul că instituția sau entitatea este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate în temeiul articolului 32 alineatul (1) litera (a) și înainte de luarea deciziei de rezoluție.”;

(b) la alineatul (9) se adaugă următorul paragraf:

„În pofida primului paragraf de la prezentul alineat, statele membre se asigură că, în cazul în care competențele menționate la paragraful respectiv sunt exercitate în ceea ce privește depozitele eligibile și depozitele respective nu sunt considerate indisponibile în sensul Directivei 2014/49/UE, deponenții au acces la un quantum zilnic adecvat din depozitele respective.”

23. Articolul 35 se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (1) și (2) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot numi unul sau mai mulți administratori speciali care să înlocuiască organul de conducere al instituției aflate în rezoluție sau al instituției-punte sau care să colaboreze cu acesta. Autoritățile de rezoluție fac publică numirea administratorului special. Autoritățile de rezoluție se asigură că administratorul special deține calificările, cunoștințele și capacitatea necesare îndeplinirii funcțiilor sale.

Articolul 91 din Directiva 2013/36/UE nu se aplică numirii administratorilor speciali.

(2) Administratorul special dispune de toate competențele acționarilor și ale organului de conducere al instituției aflate în rezoluție sau al instituției-punte. Cu toate acestea, administratorul special poate exercita aceste competențe numai sub controlul autorității de rezoluție.”;

(b) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Statele membre impun administratorului special să întocmească și să prezinte autorității de rezoluție responsabile cu numirea sa, la intervale regulate stabilite de autoritatea de rezoluție, precum și la începutul și la sfârșitul mandatului său, rapoarte privind situația economică și financiară a instituției aflate în rezoluție sau a instituției-punte și măsurile întreprinse în exercițiul funcțiilor sale.”

24. La articolul 36, se introduce următorul alineat:

„(7a) În cazul în care este necesar pentru fundamentarea deciziilor menționate la alineatul (4) literele (c) și (d), evaluatorul completează informațiile de la alineatul (6) litera (c) cu o estimare a valorii activelor extrabilanțiere și a valorii datoriilor care ar putea rezulta în viitor din evenimente incerte și a datoriilor cu exigibilitate sau valoare incertă.”

25. Articolul 37 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) Atunci când instrumentele de rezoluție menționate la alineatul (3) litera (a) sau (b) de la prezentul articol sunt utilizate, în mod independent sau în combinație cu alte instrumente de rezoluție, pentru a transfera doar o parte din activele, drepturile sau pasivele unei instituții aflate în rezoluție, orice entitate reziduală rămasă după transferul activelor, drepturilor sau pasivelor și după aplicarea altor instrumente de rezoluție, după caz, este lichidată în mod ordonat în conformitate cu dreptul intern aplicabil. O astfel de lichidare se efectuează într-un termen rezonabil, având în vedere eventuala necesitate ca entitatea reziduală respectivă să furnizeze servicii sau sprijin în temeiul articolului 65, pentru a permite destinatarului să își desfășoare activitățile sau serviciile achiziționate în temeiul transferului, precum și orice alt motiv care face necesară continuarea activității entității reziduale pentru atingerea obiectivelor rezoluției sau respectarea principiilor prevăzute la articolul 34.

Primul paragraf de la prezentul alineat nu se aplică în cazul în care instrumentul de recapitalizare internă este aplicat unei instituții aflate în rezoluție în sensul articolului 43 alineatul (2) litera (a), în combinație cu alte instrumente de rezoluție.

În cazurile menționate la primul paragraf de la prezentul alineat, atunci când măsura de rezoluție ar conduce la suportarea de pierderi de către creditorii sau la conversia creanțelor acestora, autoritatea de rezoluție poate decide să nu își exercite competența de reducere a valorii contabile și de conversie a instrumentelor de capital în conformitate cu articolul 59, astfel cum se menționează la alineatul (2) de la prezentul articol, dacă instrumentele respective urmează să rămână în entitatea reziduală, iar aplicarea instrumentelor de rezoluție menționate la alineatul (3) litera (a) sau (b) de la prezentul articol împreună cu lichidarea entității reziduale ar asigura, pe baza evaluării menționate la articolul 36, faptul că acestea ar suporta pierderi înaintea oricărui alt creditor al instituției aflate în rezoluție.”;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(11) ABE monitorizează acțiunile și pregătirea autorităților de rezoluție pentru a asigura punerea în aplicare eficace a instrumentelor și competențelor de rezoluție în caz de rezoluție. ABE transmite Comisiei un raport privind stadiul în care se află practicile existente și privind posibilele divergențe dintre statele membre până la ... [24 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Raportul menționat la primul paragraf cuprinde cel puțin următoarele:

- (a) mecanismele instituite pentru punerea în aplicare a instrumentului de recapitalizare internă și nivelul de implicare a infrastructurilor pieței financiare și a autorităților din țările terțe, după caz;
- (b) mecanismele instituite pentru punerea în funcțiune a altor instrumente de rezoluție;
- (c) nivelul de transparență față de părțile interesate relevante în ceea ce privește mecanismele menționate la literele (a) și (b).”

26. Articolul 40 se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (1), formularea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„Pentru ca instrumentul instituției-punte să fie eficace și pentru a ține seama de necesitatea de a urmări oricare dintre obiectivele rezoluției, statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dețin competența de a transfera către o instituție-punte toate elementele următoare:”;

(b) la alineatul (2), se adaugă următorul paragraf :

„Fără a aduce atingere celui de al doilea paragraf, în cazul în care aplicarea instrumentului de recapitalizare internă permite acoperirea integrală a capitalului instituției-punte prin conversia datoriilor care pot face obiectul recapitalizării interne în acțiuni sau în alte tipuri de instrumente de capital, se poate deroga de la cerința ca instituția-punte să se afle integral sau parțial în proprietatea uneia sau a mai multor autorități publice menționate la primul paragraf litera (a).”

27. La articolul 42 alineatul (5), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) un astfel de transfer este necesar pentru a asigura buna funcționare a instituției aflate în rezoluție, a instituției-punte sau a vehiculului de gestionare a activelor însuși; sau”.

28. Articolul 44 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Mecanismul de finanțare a rezoluției poate face o contribuție, astfel cum se menționează la alineatul (4), în cazul în care sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

- (a) a fost adusă o contribuție la absorbția pierderilor și la recapitalizare, în valoare de cel puțin 8 % din totalul datoriilor, inclusiv fondurile proprii ale instituției aflate în rezoluție, cuantificată în conformitate cu evaluarea prevăzută la articolul 36, de către acționari și deținătorii de alte instrumente de proprietate, deținătorii de instrumente de capital relevante și de alte datorii care pot face obiectul recapitalizării interne prin reducere, reducerea valorii contabile sau conversie în temeiul articolului 48 alineatul (1) și al articolului 60 alineatul (1) și de către schema de garantare a depozitelor în temeiul articolului 109, după caz;
- (b) contribuția mecanismului de finanțare a rezoluției nu depășește 5 % din totalul datoriilor, inclusiv fondurile proprii ale instituției aflate în rezoluție, cuantificată în conformitate cu evaluarea prevăzută la articolul 36.”;

(b) la alineatul (7), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În circumstanțe extraordinare, autoritatea de rezoluție poate urmări să obțină finanțare suplimentară din surse de finanțare alternative după ce:

- (a) mecanismul de finanțare a rezoluției a adus o contribuție în temeiul alineatului (4) și a fost atinsă limita de 5 % menționată la alineatul (5) litera (b); și
- (b) toate datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne și nu sunt depozite eligibile, care sunt de rang inferior depozitelor menționate la articolul 108 alineatul (1) primul paragraf litera (b) și nu sunt excluse de la recapitalizarea internă în temeiul alineatului (3) de la prezentul articol au fost reduse sau convertite integral.”

29. La articolul 44a, se adaugă următorul alineat:

„(8) Până la ... [18 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare], ABE, în coordonare cu ESMA, prezintă Comisiei un raport privind aplicarea prezentului articol. Raportul respectiv compară măsurile adoptate de statele membre pentru a se conforma prezentului articol, analizează eficacitatea acestora în ceea ce privește protejarea clienților de retail și evaluează impactul acestora asupra operațiunilor transfrontaliere. Pe baza raportului respectiv, Comisia poate prezenta o propunere legislativă de modificare a prezentei directive.”

30. La articolul 45, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că instituțiile și entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) îndeplinesc, în orice moment, cerințele de fonduri proprii și datorii eligibile, atunci când sunt impuse de autoritatea de rezoluție și după cum sunt stabilite de aceasta în conformitate cu prezentul articol și cu articolele 45a-45i.”

31. Articolul 45b se modifică după cum urmează:

(a) se introduc următoarele alineate:

„(1a) Entitățile de rezoluție includ depozite în cuantumul fondurilor proprii și al datoriilor eligibile numai în cazul în care o astfel de includere a fost autorizată de autoritatea de rezoluție în conformitate cu alineatul (1b) și în cazul în care depozitele respective îndeplinesc toate condițiile următoare:

- (a) depozitele îndeplinesc toate condițiile stabilite la alineatul (1) primul paragraf;
- (b) depozitele nu sunt deținute de persoane fizice, microîntreprinderi și întreprinderi mici și mijlocii;
- (c) depozitele sunt depozite la termen cu o scadență inițială de cel puțin un an și nu conferă deținătorului dreptul la rambursare anticipată, nici măcar în cazul în care rambursarea anticipată este condiționată de plata unei penalități;

- (d) documentația contractuală relevantă se referă în mod explicit la:
 - (i) intenția entității de rezoluție de a include depozitele în cuantumul fondurilor proprii și al datoriilor eligibile;
 - (ii) excluderea depozitelor din orice rambursare de către o schemă de garantare a depozitelor în temeiul articolului 5 alineatul (1) litera (l) din Directiva 2014/49/UE.

- (1b) Autoritatea de rezoluție poate autoriza entitatea de rezoluție să includă în totalitate sau parțial depozitele în cuantumul fondurilor proprii și al datoriilor eligibile dacă constată că sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:
 - (a) autoritatea de rezoluție anticipează că depozitele respective nu vor fi excluse în totalitate sau parțial de la recapitalizarea internă în temeiul articolului 44 alineatul (3) sau că nu vor fi transferate integral unui destinatar în cadrul unui transfer parțial;
 - (b) autoritatea de rezoluție a concluzionat că includerea nu constituie sau este puțin probabil să constituie un obstacol semnificativ în calea posibilității de soluționare, în special din cauza impactului asupra fezabilității utilizării instrumentelor de rezoluție într-un mod care să permită îndeplinirea obiectivelor rezoluției.

Autoritatea de rezoluție retrage autorizația în cazul în care ajunge la concluzia că oricare dintre condițiile menționate la primul paragraf nu mai este îndeplinită. În acest caz, entitatea de rezoluție încetează să includă depozitele în cuantumul fondurilor proprii și al datoriilor eligibile.”;

- (b) la alineatele (4), (5) și (7), termenul „entități din categoria G-SII” se înlocuiește cu termenul „entități G-SII”;
- (c) alineatul (8) se modifică după cum urmează:
 - (i) la primul paragraf, termenul „entități din categoria G-SII” se înlocuiește cu termenul „entități G-SII”;
 - (ii) la al doilea paragraf litera (c), termenul „entitate din categoria G-SII” se înlocuiește cu termenul „entitate G-SII”;
 - (iii) la al patrulea paragraf, termenul „entități din categoria G-SII” se înlocuiește cu termenul „entități G-SII”;

(d) se adaugă următorul alineat:

„(10) Autoritatea de rezoluție poate permite entității de rezoluție să respecte cerințele menționate la alineatele (4), (5) și (7) utilizând fondurile proprii sau datoriile menționate la alineatele (1) și (3) atunci când sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

- (a) pentru entitățile care sunt entități G-SII sau entități de rezoluție cărora li se aplică articolul 45c alineatul (5) sau (6), autoritatea de rezoluție nu a redus cerința menționată la alineatul (4) de la prezentul articol, în temeiul primului paragraf de la alineatul respectiv;
- (b) datoriile menționate la alineatul (1) de la prezentul articol care nu îndeplinesc condiția menționată la articolul 72b alineatul (2) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 respectă condițiile prevăzute la articolul 72b alineatul (4) literele (b)-(e) din regulamentul respectiv.”

32. Articolul 45c se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (2a) al doilea paragraf, litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) datoriile care îndeplinesc criteriile de eligibilitate menționate la articolul 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu excepția articolului 72b alineatul (2) literele (b) și (d) din regulamentul respectiv, și, după caz, la articolul 45b alineatul (1a) din prezenta directivă;”;

- (b) la alineatul (3) al optulea paragraf, cuvintele „funcțiilor economice critice” se înlocuiesc cu cuvintele „funcțiilor critice”;
- (c) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze metodologia care urmează să fie utilizată de autoritățile de rezoluție pentru a estima cerința menționată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE și cerința amortizorului combinat, în scopul stabilirii cerinței menționate la articolul 45 alineatul (1) din prezenta directivă și al exercitării competențelor menționate la articolul 16a din prezenta directivă, pentru următoarele entități:

- (a) entitățile de rezoluție, la nivelul consolidat al grupului de rezoluție, în cazul în care grupul de rezoluție nu face obiectul cerințelor respective în temeiul Directivei 2013/36/UE;
- (b) entitățile care nu sunt ele însele entități de rezoluție, atunci când entitatea nu face obiectul cerințelor respective în temeiul Directivei 2013/36/UE pe aceeași bază ca și cerințele menționate la articolul 45f din prezenta directivă.

ABE înaintează Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare până la ... [12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se delegă Comisiei competența de a completa prezenta directivă prin adoptarea standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”;

(d) se introduce următorul alineat:

„(6a) În cazul entităților de rezoluție care fac parte dintr-un grup de rezoluție ale cărui active totale depășesc 30 de miliarde EUR și a cărui strategie de rezoluție preferată prevede în primul rând aplicarea instrumentului de vânzare a activității sau a instrumentului instituției-punte și ieșirea sa de pe piață, nivelul cerinței menționate la alineatul (3) de la prezentul articol este cel puțin egal cu:

(a) 15 % atunci când este calculat în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (a); și

(b) 4,5 % atunci când este calculat în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (b).

Primul paragraf de la prezentul alineat nu se aplică entităților de rezoluție a căror strategie de rezoluție preferată prevede aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în sensul articolului 43 alineatul (2) litera (a), în mod independent sau în combinație cu alte instrumente de rezoluție.”;

(e) la alineatul (7) al optulea paragraf, cuvintele „funcțiilor economice critice” se înlocuiesc cu cuvintele „funcțiilor critice”.

33. La articolul 45d alineatul (1), formularea introductivă se înlocuiește cu următorul text:
„Cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) pentru o entitate de rezoluție care este o entitate G-SII constă în următoarele:”.

34. Articolul 45f se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(i) al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Prin derogare de la primul și al doilea paragraf de la prezentul alineat, întreprinderile-mamă din Uniune care nu sunt ele însele entități de rezoluție, dar sunt filiale ale unor entități din țări terțe respectă cerințele prevăzute la articolele 45c și 45d, pe bază consolidată.”;

(ii) al cincilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul grupurilor de rezoluție identificate în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) punctul 83b litera (b), respectivele instituții de credit sau instituții financiare care sunt afiliate în mod permanent unui organism central, dar care nu sunt ele însele entități de rezoluție, un organism central care nu este el însuși o entitate de rezoluție, precum și toate entitățile de rezoluție care nu fac obiectul unei cerințe prevăzute la articolul 45e alineatul (3) respectă dispozițiile articolului 45c alineatul (7) pe bază individuală.”;

(b) la alineatul (2) litera (a), punctul (ii) se înlocuiește cu următorul text:

„(ii) care îndeplinesc criteriile de eligibilitate menționate la articolul 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu excepția articolului 72b alineatul (2) literele (b), (c), (k), (l) și (m) și alineatele (3), (4) și (5) din regulamentul respectiv, precum și, după caz, la articolul 45b alineatul (1a) din prezenta directivă;”.

35. Articolul 45g se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 45g

Derogări pentru organismele centrale sau pentru instituțiile de credit sau instituțiile financiare afiliate în mod permanent unui organism central

Autoritatea de rezoluție poate acorda parțial sau total o derogare de la aplicarea articolului 45f în ceea ce privește un organism central sau o instituție de credit sau o instituție financiară care este afiliată în mod permanent unui organism central, în cazul în care sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

- (a) instituția de credit sau instituția financiară și organismul central fac obiectul supravegherii de către aceeași autoritate competentă, sunt stabilite în același stat membru și fac parte din același grup de rezoluție;
- (b) angajamentele organismului central și ale instituțiilor sale de credit sau instituțiilor sale financiare afiliate în mod permanent constituie angajamente solidare sau angajamentele instituțiilor sale de credit sau instituțiilor sale financiare afiliate în mod permanent sunt garantate în întregime de organismul central;

- (c) cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile, solvabilitatea și lichiditatea organismului central și ale tuturor instituțiilor de credit sau instituțiilor financiare afiliate în mod permanent sunt supravegheate în ansamblul lor, pe baza situațiilor financiare consolidate ale respectivelor instituții;
- (d) în cazul unei derogări pentru o instituție de credit sau o instituție financiară care este afiliată în mod permanent unui organism central, conducerea organismului central este abilitată să emită instrucțiuni către conducerea instituțiilor afiliate în mod permanent;
- (e) grupul relevant de rezoluție respectă cerința menționată la articolul 45e alineatul (3); și
- (f) nu există niciun obstacol major actual sau preconizat, de natură practică sau juridică, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor între organismul central și instituțiile de credit sau instituțiile financiare afiliate în mod permanent, în caz de rezoluție.”

36. Articolul 45i se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (3) se adaugă următorul paragraf:

„Entitățile publică informațiile solicitate în temeiul prezentului alineat în conformitate cu dispozițiile prevăzute la articolul 128b.”;

(b) alineatele (5) și (6) se înlocuiesc cu următorul text:

„(5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare care să precizeze:

(a) metodele și modalitățile de raportare a informațiilor menționate la alineatele (1) și (2);

(b) frecvența și termenele de transmitere pentru raportarea menționată la litera (a).

Proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare precizează o modalitate standardizată de comunicare a informațiilor cu privire la ordinea de prioritate a elementelor menționate la alineatul (1) litera (c), aplicabilă în procedurile de insolvență naționale în fiecare stat membru.

În cazul instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) din prezenta directivă care intră sub incidența articolelor 92a și 92b din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, pentru aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare se asigură consecvența, după caz, cu actul de punere în aplicare adoptat în temeiul articolului 430 din regulamentul menționat.

ABE transmite Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la ... [12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

- (5a) ABE elaborează soluții informatice, inclusiv modele de raportare, standarde în materie de date, formate și instrucțiuni, pentru raportarea informațiilor menționate la alineatele (1) și (2).
- (6) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare care să precizeze:
 - (a) metodele și modalitățile pentru publicarea menționată la alineatul (3);
 - (b) frecvența publicării.

Proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare prevăd informații comparabile și suficient de cuprinzătoare pentru a evalua profilurile de risc ale instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) și gradul lor de conformitate cu cerința aplicabilă menționată la articolul 45e sau 45f.

În cazul instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) din prezenta directivă care fac obiectul articolelor 92a și 92b din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, pentru proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare se asigură consecvența, după caz, cu actul de punere în aplicare adoptat în temeiul articolului 434a din regulamentul menționat.

ABE transmite Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la ... [12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(6a) ABE elaborează soluții informatice, inclusiv formate și instrucțiuni de publicare, pentru publicarea menționată la alineatul (3).”

37. La articolul 45j, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare care să precizeze:

- (a) metodele și modalitățile de identificare și raportare a informațiilor de către autoritățile de rezoluție, în cooperare cu autoritățile competente, către ABE în sensul alineatului (1);
- (b) frecvența și termenele de transmitere pentru raportarea menționată la litera (a).

ABE înaintează Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la ... [12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

- (3) ABE elaborează soluții informatice, inclusiv modele de raportare, standarde în materie de date, formate și instrucțiuni, pentru raportarea informațiilor menționate la alineatul (1).”

38. La articolul 45l alineatul (3), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Raportul menționat la alineatul (2) acoperă trei ani calendaristici și este transmis Comisiei până la data de 31 decembrie a anului calendaristic care urmează după ultimul an care face obiectul raportului. Obligația menționată la alineatul (2) încetează să se aplice după prezentarea celui de al doilea raport.”

39. Articolul 45m se modifică după cum urmează:

- (a) alineatele (1) și (2) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot stabili perioade de tranziție adecvate, de maximum trei ani, pentru ca instituțiile sau entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să respecte cerințele prevăzute la articolul 45e sau 45f sau cerințele care rezultă din aplicarea articolului 45b alineatul (4), (5) sau (7), după caz, în cazul în care respectarea cerințelor respective fără o perioadă de tranziție nu ar fi proporțională.

Autoritatea de rezoluție poate stabili niveluri-țintă intermediare pentru cerințele prevăzute la articolul 45e sau 45f sau pentru cerințele care rezultă din aplicarea articolului 45b alineatul (4), (5) sau (7), după caz, pe care instituțiile sau entitățile să le îndeplinească până la o dată stabilită de autoritatea de rezoluție. Nivelurile-țintă intermediare asigură, de regulă, o acumulare liniară de fonduri proprii și de datorii eligibile în vederea îndeplinirii cerinței.

- (2) Prin derogare de la alineatul (1) de la prezentul articol, perioada de tranziție stabilită de autoritățile de rezoluție pentru o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în cazul căreia strategia de rezoluție preferată se modifică de la lichidare prin procedura obișnuită de insolvență la aplicarea măsurii de rezoluție nu depășește patru ani.

În cazul în care acest lucru este justificat în mod corespunzător și este adecvat pe baza criteriilor menționate la alineatul (7), autoritatea de rezoluție poate stabili o perioadă de tranziție mai lungă, de până la șase ani.

Autoritatea de rezoluție poate stabili niveluri-țintă intermediare pentru cerința prevăzută la articolul 45e sau pentru cerințele care rezultă din aplicarea articolului 45b alineatul (4), (5) sau (7), după caz, pe care instituția sau entitatea să le îndeplinească până la o dată stabilită de autoritatea de rezoluție. Nivelurile-țintă intermediare asigură, de regulă, o acumulare liniară de fonduri proprii și de datorii eligibile în vederea îndeplinirii cerinței.”;

(b) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Cerințele menționate la articolul 45b alineatele (4) și (7) și la articolul 45c alineatele (5) și (6), după caz, nu se aplică pentru o perioadă de trei ani de la data la care entitatea de rezoluție sau grupul din care face parte entitatea de rezoluție a fost identificat ca fiind o G-SII ori o G-SII din afara UE sau de la data la care entitatea de rezoluție începe să se găsească în situația menționată la articolul 45c alineatul (5) sau (6).”

40. La articolul 46 alineatul (2), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Evaluarea menționată la alineatul (1) de la prezentul articol stabilește cuantumul cu care trebuie reduse sau convertite datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne în următoarele scopuri:

- (a) pentru a restabili rata fondurilor proprii de nivel 1 de bază ale instituției aflate în rezoluție sau, după caz, pentru a fi îndeplinită rata aferentă instituției-punte, ținând seama de orice contribuție la capital din partea mecanismului de finanțare a rezoluției efectuată în temeiul articolului 101 alineatul (1) litera (d) din prezenta directivă;
- (b) pentru a menține o încredere suficientă a pieței în instituția aflată în rezoluție sau în instituția-punte, ținând cont de eventualele datorii care ar putea fi generate în viitor de evenimente incerte sau datorii cu exigibilitate sau valoare incertă care nu au fost reduse sau convertite, și pentru a permite instituției respective să îndeplinească în continuare, timp de cel puțin un an, condițiile de autorizare și să continue să desfășoare activitățile pentru care a fost autorizată în temeiul Directivei 2013/36/UE sau al Directivei 2014/65/UE.”

41. Articolul 47 alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) anulează acțiunile sau alte instrumente de proprietate existente sau le transferă:

- (i) creditorilor ale căror creanțe sunt convertite în acțiuni sau în alte tipuri de instrumente de capital;
- (ii) cumpărătorului, atunci când aplică prezentul alineat în combinație cu instrumentul de vânzare a activității, sau
- (iii) unei instituții-punte, atunci când aplică prezentul alineat în combinație cu instrumentul instituției-punte;”;

(b) la litera (b), punctul (i) se înlocuiește cu următorul text:

„(i) instrumentelor de capital relevante și datoriilor eligibile în conformitate cu articolul 59, emise de instituția aflată în rezoluție în temeiul competenței menționate la articolul 59 alineatul (2), sau”.

42. Articolul 52 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), se adaugă următorul paragraf:

„În circumstanțe excepționale, autoritatea de rezoluție poate prelungi cu încă o lună termenul de o lună pentru prezentarea planului de reorganizare a activității.”;

(b) la alineatul (5), se adaugă următorul paragraf:

„Autoritatea de rezoluție poate solicita instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să includă elemente suplimentare în planul de reorganizare a activității.”

43. Articolul 53 se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (3) și (4) se înlocuiesc cu următorul text:

„(3) În cazul în care, în temeiul competenței menționate la articolul 63 alineatul (1) litera (e), o autoritate de rezoluție reduce la zero principalul unei datorii sau suma restantă de plată aferentă unei datorii, inclusiv o datorie cu exigibilitate sau valoare incertă, datoria respectivă și orice alte obligații sau creanțe conexe care nu au ajuns la scadență la momentul exercitării competenței sunt considerate ca fiind achitate în totalitate și nu sunt opozabile nici instituției aflate în rezoluție în cadrul unei eventuale proceduri ulterioare, nici vreunei entități care îi succede acesteia, în cadrul unei eventuale lichidări ulterioare.

(4) În cazul în care o autoritate de rezoluție reduce în parte, dar nu în totalitate, principalul sau suma restantă de plată aferentă unei datorii, inclusiv o datorie cu exigibilitate sau valoare incertă, în temeiul competenței menționate la articolul 63 alineatul (1) litera (e):

(a) datoria este achitată proporțional cu quantumul redus;

(b) instrumentul sau acordul relevant care a dat naștere datoriei inițiale continuă să se aplice în raport cu principalul rezidual al datoriei sau cu suma restantă de plată aferentă datoriei, sub rezerva unei eventuale modificări a cuantumului dobânzii de plată pentru a ține cont de reducerea principalului, precum și sub rezerva oricărei modificări ulterioare a clauzelor pe care autoritatea de rezoluție ar putea să o facă în temeiul competenței menționate la articolul 63 alineatul (1) litera (j).”;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(5) În sensul alineatelor (3) și (4), achitarea datoriei cu exigibilitate sau valoare incertă și a oricăror creanțe conexe este efectivă dacă și odată ce datoria respectivă este determinată în mod concludent în ceea ce privește exigibilitatea și cuantumul sau dacă și odată ce a apărut creanța conexă.”

44. Articolul 55 se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (1) și (2) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Statele membre solicită instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) să includă o clauză contractuală care să precizeze că creditorul sau partea la acordul ori la instrumentul care creează un instrument de capital relevant sau o datorie care poate face obiectul recapitalizării interne recunoaște că instrumentul respectiv sau datoria respectivă poate face obiectul competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie și este de acord să se supună oricărei măsuri de reducere a principalului sau a sumei restante de plată, de conversie sau de anulare luată de o autoritate de rezoluție care exercită competențele respective, dacă instrumentul sau datoria respectivă îndeplinește toate condițiile următoare:

(b) instrumentul sau datoria să nu constituie un depozit menționat la articolul 108 alineatul (1) litera (b);

(c) instrumentul sau datoria să fie reglementate de dreptul unei țări terțe;

(d) instrumentul sau datoria să fie emise sau contractată după data la care un stat membru aplică prevederile adoptate în vederea transpunerii prezentei secțiuni.

Primul paragraf nu se aplică în cazul în care autoritatea de rezoluție a unui stat membru stabilește că instrumentele sau datoriile menționate la paragraful respectiv pot face obiectul competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie exercitate de către autoritatea de rezoluție dintr-un stat membru în temeiul dreptului unei țări terțe sau al unui acord cu caracter obligatoriu încheiat cu țara terță respectivă.

- (1a) Cerința prevăzută la alineatul (1) nu se aplică entităților destinate lichidării sau filialelor unei entități de rezoluție sau ale unei entități dintr-o țară terță care nu sunt ele însele entități de rezoluție.

Instrumentele sau datoriile entităților menționate la primul paragraf de la prezentul alineat care îndeplinesc condițiile menționate la prezentul articol alineatul (1) primul paragraf și care nu includ clauza contractuală menționată la alineatul respectiv nu sunt luate în calcul vederea îndeplinirii cerinței menționate la articolul 45 alineatul (1).

Prin derogare de la prezentul alineat primul paragraf, autoritățile de rezoluție pot decide că cerința prevăzută la alineatul (1) se aplică următoarelor entități:

- (a) o entitate destinată lichidării pentru care autoritatea de rezoluție a stabilit cerința menționată la articolul 45 alineatul (1);

- (b) o filială a unei entități de rezoluție sau a unei entități dintr-o țară terță care nu este ea însăși entitate de rezoluție.
- (2) Statele membre se asigură că, în cazul în care o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) constată că este imposibil, din punct de vedere juridic sau din motive de altă natură, să se includă în dispozițiile contractuale aplicabile unei datorii relevante o clauză prevăzută în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol, cerința de a include clauza respectivă nu se aplică.

În cazul în care, într-o categorie de datorii care include datorii eligibile, quantumul datoriilor care nu includ clauza contractuală prevăzută în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol se ridică la peste 10 % din categoria respectivă, instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) notifică acest lucru autorității de rezoluție. Instituția sau entitatea respectivă include în notificarea menționată desemnarea categoriei de datorii care, în temeiul primului paragraf de la prezentul alineat, nu includ clauza contractuală respectivă, precum și justificarea aferentă. Instituția sau entitatea respectivă transmite, de asemenea, autorității de rezoluție toate informațiile pe care autoritatea de rezoluție le solicită, într-un interval de timp rezonabil de la primirea notificării. Autoritatea de rezoluție evaluează impactul informațiilor respective asupra posibilității de soluționare a instituției sau a entității respective, inclusiv impactul asupra posibilității de soluționare care rezultă din riscul de încălcare a mecanismelor de siguranță pentru creditori prevăzute la articolul 73 atunci când se aplică competențele de reducere a valorii contabile și de conversie a datoriilor eligibile.

În cazul în care concluzionează că nu este imposibil, din punct de vedere juridic sau din motive de altă natură, să se includă în dispozițiile contractuale o clauză prevăzută în temeiul alineatului (1), ținând seama de necesitatea de a asigura posibilitatea de soluționare a instituției sau a entității, autoritatea de rezoluție poate solicita, într-un interval de timp rezonabil, includerea unei astfel de clauze contractuale. Autoritatea de rezoluție poate, de asemenea, să solicite instituției sau entității să își modifice practicile privind aplicarea derogării de la recunoașterea contractuală a recapitalizării interne.

Datoriile menționate la primul paragraf de la prezentul alineat nu includ instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, instrumentele de fonduri proprii de nivel 2 și instrumentele de datorie menționate la articolul 2 alineatul (1) punctul 48 subpunctul (ii), în cazul în care respectivele instrumente sunt datorii negarantate. În plus, datoriile menționate la primul paragraf de la prezentul alineat sunt de rang superior în raport cu datoriile care respectă condițiile de la articolul 108 alineatul (2).

În cazul în care concluzionează că datoriile care nu includ clauza contractuală prevăzută în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol creează un obstacol semnificativ în calea posibilității de soluționare, autoritatea de rezoluție aplică competențele prevăzute la articolul 17 într-un mod adecvat pentru a elimina obstacolul respectiv din calea posibilității de soluționare.

Datoriile pentru care instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) nu include în dispozițiile contractuale clauza prevăzută în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol sau pentru care, în conformitate cu prezentul alineat, respectiva prevedere nu se aplică, nu sunt luate în calcul pentru cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile.”;

(b) la alineatul (6) primul paragraf, literele (b) și (c) se elimină;

(c) alineatul (8) se elimină.

45. Articolul 59 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (3) se modifică după cum urmează:

(i) formularea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre solicită ca autoritățile de rezoluție să își exercite competența de a reduce a valorii contabile sau de conversie în conformitate cu articolul 60 și fără întârziere în ceea ce privește instrumentele de capital relevante și datoriile eligibile astfel cum se menționează la alineatul (1a) de la prezentul articol, emise de către o instituție sau entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), și ținând seama de necesitatea de a pune în aplicare efectiv competența de reducere a valorii contabile sau de conversie sau, după caz, strategia de rezoluție pentru grupul de rezoluție, dacă sunt întrunite una sau mai multe dintre următoarele circumstanțe:”;

(ii) litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) solicită sprijin financiar public extraordinar, cu excepția cazului în care acest sprijin este acordat în una dintre formele menționate la articolul 32c.”;

(b) la alineatul (4), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) având în vedere calendarul și alte circumstanțe relevante, nu există nicio perspectivă rezonabilă ca intrarea în dificultate a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) ori a grupului să poată fi împiedicată într-un interval de timp rezonabil prin eventuale măsuri, inclusiv prin măsuri alternative din sectorul privat, prin măsuri de supraveghere sau măsuri de intervenție timpurie, altele decât reducerea valorii contabile sau conversia instrumentelor de capital relevante, și a datoriilor eligibile astfel cum sunt menționate la alineatul (1a).”

46. Articolul 63 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(i) litera (m) se înlocuiește cu următorul text:

„(m) competența de a impune autorității relevante să evalueze cumpărătorul unei participații calificate în timp util prin derogare de la termenele prevăzute la articolul 31 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, la articolul 27a din Regulamentul (UE) nr. 909/2014 al Parlamentului European și al Consiliului*, la articolul 11 din Directiva 2009/65/CE, la articolul 58 din Directiva 2009/138/CE, la articolul 22 din Directiva 2013/36/UE și la articolul 12 din Directiva 2014/65/UE, precum și de la orice termene stabilite în legislația națională de transpunere a articolului 6 din Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului**.

* Regulamentul (UE) nr. 909/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind îmbunătățirea decontării titlurilor de valoare în Uniunea Europeană și privind depozitarea centrală de titluri de valoare și de modificare a Directivelor 98/26/CE și 2014/65/UE și a Regulamentului (UE) nr. 236/2012 (JO L 257, 28.8.2014, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2014/909/oj>).

** Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2015 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 2002/65/CE, 2009/110/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, și de abrogare a Directivei 2007/64/CE (JO L 337, 23.12.2015, p. 35, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2015/2366/oj>).”;

(ii) se adaugă paragraful următor:

„În cazul în care sunt exercitate competențele menționate la primul paragraf litera (e) sau (f) în ceea ce privește datoriile cu exigibilitate sau valoare incertă, reducerea sau conversia produce efecte dacă și odată ce datoria relevantă este determinată în mod concludent în ceea ce privește exigibilitatea și cuantumul sau a apărut creanța conexă.”;

(b) la alineatul (2), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) sub rezerva articolului 3 alineatul (6) și a articolului 85 alineatul (1) din prezenta directivă, obligația de a obține aprobarea sau acordul oricărei persoane, fie ea publică sau privată, inclusiv al acționarilor sau al creditorilor instituției aflate în rezoluție și al autorităților competente în sensul articolelor 22-27 din Directiva 2013/36/UE;”.

47. La articolul 71a, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Alineatul (1) se aplică oricărui contract financiar care respectă toate condițiile următoare:

(a) contractul creează o nouă obligație sau modifică în mod semnificativ o obligație existentă după intrarea în vigoare a dispozițiilor adoptate la nivel național în vederea transpunerii prezentului articol;

- (b) contractul prevede exercitarea unuia sau mai multor drepturi de reziliere sau drepturi de executare a garanțiilor cărora li s-ar aplica articolul 33a, 68, 69, 70 sau 71 dacă contractul financiar ar fi reglementat de legislația unui stat membru.”

48. La articolul 74 alineatul (2), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) tratamentul de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii sau schemele relevante de garantare a depozitelor în cazurile menționate la articolul 109 alineatul (1) litera (a) și alineatul (6), dacă instituția aflată în rezoluție în raport cu care au fost luate una sau mai multe măsuri de rezoluție ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență în momentul luării deciziei menționate la articolul 82;”.

49. Articolul 75 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 75

Mecanisme de siguranță pentru acționari și creditorii

Statele membre se asigură că, în cazul în care evaluarea efectuată în conformitate cu articolul 74 stabilește că oricare dintre acționarii sau creditorii menționați la articolul 73 sau schema de garantare a depozitelor în cazurile menționate la articolul 109 alineatul (1) litera (a) și alineatul (6) a acumulat pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi înregistrat dacă instituția ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență, respectivul acționar sau creditor sau respectiva schemă are dreptul la plata diferenței din partea mecanismelor de finanțare a rezoluției.”

50. La articolul 84, se introduce următorul alineat:

„(6a) Prezentul articol nu împiedică schimbul de informații între autoritățile de rezoluție și autoritățile fiscale din același stat membru, în conformitate cu legislația națională. În cazul în care provin dintr-un alt stat membru, informațiile fac obiectul schimburilor numai cu consimțământul expres al autorității relevante care le-a divulgat.”

51. În capitolul VIII, se adaugă următoarele articole:

„Articolul 84a

Informații deținute de mecanismele centralizate automatizate

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile care gestionează mecanismele centralizate automatizate instituite în temeiul articolului 32a din Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului* transmit autorităților de rezoluție, la cererea acestora, informații referitoare la numărul agregat de clienți pentru care o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă este singurul sau principalul partener bancar.
- (2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție solicită informațiile menționate la alineatul (1) numai de la caz la caz și atunci când acest lucru este necesar și proporțional în scopul îndeplinirii sarcinilor care le revin în temeiul prezentei directive.

Articolul 84b

Confidențialitatea informațiilor privilegiate

- (1) Statele membre se asigură că, atunci când exercită competențele prevăzute la articolul 30a alineatele (3), (4) și (5) din prezenta directivă sau când efectuează o evaluare în conformitate cu articolul 36 din prezenta directivă, autoritățile de rezoluție au competența de a solicita instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă să ia toate măsurile necesare pentru a asigura confidențialitatea informațiilor privilegiate, astfel cum sunt menționate la articolul 7 din Regulamentul (UE) nr. 596/2014, cu privire la pregătirea rezoluției, până când autoritatea de rezoluție consideră că confidențialitatea nu mai este necesară pentru realizarea obiectivelor rezoluției.

- (2) Statele membre se asigură că, atunci când iau măsuri de rezoluție sau exercită competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile în conformitate cu articolul 59 din prezenta directivă, autoritățile de rezoluție au competența de a solicita instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă să ia toate măsurile necesare pentru a asigura confidențialitatea informațiilor privilegiate, astfel cum sunt menționate la articolul 7 din Regulamentul (UE) nr. 596/2014, cu privire la procesul de rezoluție sau la reducerea valorii contabile ori la conversie în conformitate cu articolul 59 din prezenta directivă, până când autoritatea de rezoluție consideră că confidențialitatea nu mai este necesară pentru realizarea obiectivelor rezoluției.

- (3) Autoritatea de rezoluție informează instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) de îndată ce consideră că respectarea cerinței de a lua toate măsurile necesare pentru a asigura confidențialitatea informațiilor privilegiate în conformitate cu alineatele (1) și (2) de la prezentul articol nu mai este necesară pentru realizarea obiectivelor rezoluției.
- (4) În perioada în care instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă are obligația de a lua toate măsurile necesare pentru a asigura confidențialitatea informațiilor privilegiate în conformitate cu alineatele (1) și (2) de la prezentul articol, articolul 17 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 596/2014 nu se aplică.
- (5) În cazul în care o autoritate de rezoluție solicită unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă să ia toate măsurile necesare pentru a asigura confidențialitatea informațiilor privilegiate în conformitate cu alineatul (1) sau (2) de la prezentul articol sau în cazul în care o autoritate de rezoluție informează instituția sau entitatea respectivă că confidențialitatea nu mai este necesară pentru realizarea obiectivelor rezoluției, autoritatea respectivă informează cât mai curând posibil autoritatea competentă specificată în actele delegate adoptate în temeiul articolului 17 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 596/2014.

- (6) Instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă poate divulga informațiile privilegiate menționate la alineatele (1) și (2) de la prezentul articol unei părți terțe în cadrul exercitării normale a sarcinilor de serviciu, a profesiei sau a funcției, astfel cum se prevede la articolul 10 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 596/2014, numai dacă persoana care primește informațiile privilegiate respective are o obligație de confidențialitate, indiferent dacă această obligație se întemeiază pe un act cu putere de lege, pe un act administrativ sau pe dispoziții statutare sau ale clauzelor contractuale, și se asigură că se menține confidențialitatea informațiilor respective în sensul alineatelor (1) și (2) de la prezentul articol.
- (7) În cazul în care, în pofida măsurilor necesare luate pentru a asigura confidențialitatea informațiilor privilegiate în conformitate cu alineatul (1) sau (2) de la prezentul articol, confidențialitatea informațiilor respective nu mai este asigurată, instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) face publice informațiile privilegiate cât mai curând posibil. Prezentul alineat include situațiile în care un zvon se referă în mod explicit la informațiile privilegiate respective, iar zvonul este suficient de precis pentru a indica faptul că nu mai este asigurată confidențialitatea informațiilor în cauză.

* Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2015/849/oj>).”

52. Articolul 88 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (2) se modifică după cum urmează:

(i) litera (g) se înlocuiește cu următorul text:

„(g) autoritățile desemnate ale schemei de garantare a depozitelor la care sunt afiliate instituțiile de credit care fac parte din grup.”;

(ii) se adaugă următorul paragraf:

„În sensul prezentului alineat primul paragraf litera (b), în cazul în care filiala este o instituție financiară menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b) și este, de asemenea, o entitate destinată lichidării, autoritatea de rezoluție a filialei respective decide dacă intenționează să fie membră a colegiului de rezoluție. În cazul în care consideră că nu este necesar să fie membră, autoritatea de rezoluție a unei astfel de filiale solicită acordul autorității de rezoluție a grupului pentru încetarea calității de membru. Autoritatea de rezoluție a grupului aprobă încetarea calității de membru, cu excepția cazului în care menținerea calității de membru este necesară pentru funcționarea corespunzătoare și eficace a colegiului de rezoluție. În cazul unor modificări semnificative care au potențialul de a afecta credibilitatea procedurii de insolvență, autoritatea de rezoluție a unei astfel de filiale notifică autorității de rezoluție a grupului necesitatea de a-și restabili calitatea de membru al colegiului de rezoluție. La primirea unei astfel de notificări, autoritatea de rezoluție a grupului restabilește respectiva calitate de membru.”;

(b) se introduce următorul alineat:

„(6a) Pentru a facilita îndeplinirea sarcinilor menționate la articolul 10 alineatul (1), articolul 15 alineatul (1) și articolul 17 alineatul (1) și pentru a desfășura schimburi de orice informații relevante, se poate institui un colegiu de rezoluție:

- (a) în cazul unei instituții cu una sau mai multe sucursale semnificative situate în alte state membre, de către autoritatea de rezoluție a instituției respective;
- (b) în cazul unui grup compus dintr-o întreprindere-mamă și filialele sale, care sunt stabilite în același stat membru, precum și din sucursale semnificative, dintre care una sau mai multe sunt situate în alte state membre, de către autoritatea de rezoluție a întreprinderii-mamă respective.

Autoritatea de rezoluție din statul membru în care este stabilită instituția sau întreprinderea-mamă menționată la primul paragraf de la prezentul alineat prezidează colegiul de rezoluție și instituie norme adecvate pentru funcționarea acestuia, după consultarea celorlalte autorități de rezoluție. Actele delegate adoptate în temeiul alineatului (7) nu se aplică colegiilor de rezoluție instituite în temeiul prezentului alineat, dar sunt luate în considerare la instituirea normelor de funcționare a acestora. Președintele colegiului de rezoluție decide cu privire la autoritățile care participă la o reuniune sau la o activitate a colegiului de rezoluție, ținând seama de relevanța activității care urmează să fie planificată sau coordonată pentru autoritățile respective, în special de potențialul efect asupra stabilității sistemului financiar din statele membre în cauză și de sarcinile menționate la primul paragraf de la prezentul alineat.

Președintele colegiului de rezoluție îi informează pe deplin și în prealabil pe toți membrii colegiului de rezoluție în legătură cu organizarea unor astfel de reuniuni, cu principalele aspecte care urmează să fie discutate, precum și cu activitățile care urmează să fie examinate. Președintele îi informează, de asemenea, pe deplin și în timp util pe toți membrii colegiului de rezoluție în legătură cu măsurile adoptate în cadrul respectivelor reuniuni și cu acțiunile întreprinse.”

53. Articolul 91 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Atunci când o autoritate de rezoluție decide că o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care este o filială într-un grup întrunește condițiile menționate la articolul 32 alineatul (1) literele (a) și (b) sau la articolul 33 alineatul (4) literele (a) și (b), după caz, autoritatea respectivă notifică fără întârziere autorității de rezoluție a grupului, dacă aceasta este o autoritate distinctă, supraveghetorului consolidant și membrilor colegiului de rezoluție constituit pentru grupul în cauză următoarele informații:

- (a) decizia potrivit căreia instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) îndeplinește condițiile menționate la articolul 32 alineatul (1) literele (a) și (b) sau la articolul 33 alineatul (4) literele (a) și (b), după caz;
- (aa) rezultatul evaluării condiției menționate la articolul 32 alineatul (1) litera (c) și la articolul 33 alineatul (4) litera (c);
- (b) măsurile de rezoluție sau de insolvență pe care autoritatea de rezoluție le consideră adecvate pentru instituția sau entitatea respectivă.

Informațiile menționate la primul paragraf de la prezentul alineat pot fi incluse în notificările comunicate în temeiul articolului 81 alineatul (3) autorității de rezoluție a grupului, dacă aceasta este o autoritate distinctă, supraveghetorului consolidant și membrilor colegiului de rezoluție constituit pentru grupul în cauză.”;

(b) la alineatul (7), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„ABE poate, la cererea unei autorități de rezoluție, să ajute autoritățile de rezoluție să ajungă la o decizie comună în conformitate cu articolul 31 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

54. La articolul 92 alineatul (3), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„ABE poate, la cererea unei autorități de rezoluție, să ajute autoritățile de rezoluție să ajungă la o decizie comună în conformitate cu articolul 31 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

55. La articolul 96 alineatul (3), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) cerințele din titlul IV capitolul IV referitoare la aplicarea instrumentelor de rezoluție.”

56. La articolul 98, alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) formularea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție și ministerele competente fac schimb de informații confidențiale cu autoritățile relevante din țările terțe numai dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:”;

(b) se adaugă următoarele paragrafe:

„Statele membre se asigură că autoritățile competente fac schimb de informații confidențiale, care includ și planuri de redresare, cu autoritățile relevante din țările terțe numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) în ceea ce privește informațiile referitoare la redresare și la rezoluție, condițiile prevăzute la primul paragraf de la prezentul alineat;

(b) în ceea ce privește alte informații aflate la dispoziția autorităților competente, condițiile prevăzute la articolul 55 din Directiva 2013/36/UE.

În sensul celui de al doilea paragraf, informațiile referitoare la redresare și la rezoluție includ toate informațiile direct legate de sarcinile autorităților competente în temeiul prezentei directive, în special planificarea redresării și planurile de redresare, măsurile de intervenție timpurie și schimburile cu autoritățile de rezoluție cu privire la planificarea rezoluției, planurile de rezoluție și măsurile de rezoluție.”

57. La articolul 101 se adaugă următorul alineat:

„(3) Atunci când se aplică alineatul (2), se anulează orice remunerație variabilă, inclusiv beneficiile discreționare de tipul pensiilor, a actualilor și a foștilor membri ai organului de conducere și ai conducerii superioare a instituției aflate în rezoluție pentru perioadele anterioare intrării în dificultate a instituției, care nu a fost plătită sau nu a devenit legitimă înainte de adoptarea deciziei de a se lua măsuri de rezoluție. Remunerația variabilă, inclusiv beneficiile discreționare de tipul pensiilor, care a devenit legitimă sau a fost plătită, în perioada de 24 de luni care precedă decizia de a lua măsuri de rezoluție, actualilor și foștilor membri ai organului de conducere și ai conducerii superioare se returnează sau se rambursează de către aceștia, cu excepția cazului în care dovedesc că nu au participat sau nu au fost responsabili de comportamentul care a dus la intrarea în dificultate a instituției aflate în rezoluție sau care a contribuit la aceasta.

Prezentul alineat nu se aplică remunerației variabile, inclusiv beneficiilor discreționare de tipul pensiilor, care este reglementată printr-un contract colectiv de muncă.”

58. La articolul 102 alineatul (3), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Dacă mijloacele financiare disponibile nu sunt suficiente pentru atingerea nivelului-țintă menționat la alineatul (1) de la prezentul articol, contribuțiile *ex ante* percepute în conformitate cu articolul 103 se reiau până la atingerea nivelului-țintă. Autoritățile de rezoluție pot amâna colectarea contribuțiilor *ex ante* percepute în conformitate cu articolul 103 cu până la trei ani pentru a se asigura că cuantumul care urmează să fie colectat ajunge la o valoare proporțională cu costurile procesului de colectare, cu condiția ca o astfel de amânare să nu afecteze în mod semnificativ capacitatea autorității de rezoluție de a utiliza mecanismele de finanțare a rezoluției în temeiul articolului 101. În cazul în care resursele financiare disponibile reprezintă mai puțin de două treimi din nivelul-țintă, contribuțiile se stabilesc la un nivel care să permită atingerea nivelului-țintă într-un termen rezonabil care nu depășește șase ani.”

59. Articolul 103 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Mijloacele financiare disponibile pentru a fi luate în considerare în scopul atingerii nivelului-țintă menționat la articolul 102 pot include angajamente de plată irevocabile garantate în întregime prin active cu risc scăzut negrevate de drepturi ale unor terți, puse la dispoziția autorităților de rezoluție și destinate exclusiv utilizării de către acestea în scopurile menționate la articolul 101 alineatul (1). Ponderea angajamentelor de plată irevocabile nu depășește 30 % din cuantumul total al contribuțiilor percepute în conformitate cu prezentul articol. În limita respectivă, autoritatea de rezoluție stabilește anual ponderea angajamentelor de plată irevocabile în cuantumul total al contribuțiilor care urmează să fie colectate în conformitate cu prezentul articol.”;

(b) se introduce următorul alineat:

„(3a) Autoritatea de rezoluție solicită angajamentele de plată irevocabile asumate în temeiul alineatului (3) de la prezentul articol atunci când este necesară utilizarea mecanismelor de finanțare a rezoluției în temeiul articolului 101.

Atunci când o entitate încetează să mai intre sub incidența articolului 1, statele membre se asigură că autoritatea de rezoluție anulează angajamentele de plată irevocabile asumate în temeiul alineatului (3) de la prezentul articol, iar garanțiile reale care acoperă angajamentele respective sunt returnate.

Având în vedere necesitatea de a menține sau de a restabili un nivel adecvat al mijloacelor financiare disponibile în cadrul mecanismelor de finanțare a rezoluției, statele membre se asigură că, în cazurile menționate la al doilea paragraf, autoritățile de rezoluție au competența, în cazul anulării angajamentelor de plată irevocabile, de a stabili un quantum cu care entitatea menționată la al doilea paragraf contribuie la mecanismul de finanțare a rezoluției sub forma, în condițiile și în termenele stabilite în decizia autorității de rezoluție.

Contribuția menționată la al treilea paragraf nu depășește quantumul angajamentelor de plată irevocabile anulate în temeiul celui de al doilea paragraf.”

60. La articolul 104 alineatul (1), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Quantumul total al contribuțiilor *ex post* extraordinare pe an nu depășește de trei ori 12,5 % din nivelul-țintă specificat la articolul 102.”

61. La articolul 107 alineatul (3), litera (d) se înlocuiește cu următorul text:

„(d) eventuala contribuție pe care ar trebui să o aducă schemele de garantare a depozitelor în conformitate cu articolul 109;”.

62. Articolul 108 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că în legislația lor națională care reglementează procedurile obișnuite de insolvență:

(a) următoarele elemente au același rang de prioritate care este superior rangului acordat în temeiul literei (b):

(i) depozitele acoperite;

(ii) creanțele schemelor de garantare a depozitelor menționate la articolul 9 alineatul (2) din Directiva 2014/49/UE;

(b) următoarele elemente au același rang de prioritate care este superior rangului acordat în temeiul literei (c):

(i) acea parte din depozitele eligibile ale persoanelor fizice, ale microîntreprinderilor și întreprinderilor mici și mijlocii și ale autorităților publice care depășește nivelul de acoperire prevăzut la articolul 6 din Directiva 2014/49/UE;

(ii) depozitele care ar fi depozite eligibile ale persoanelor fizice, ale microîntreprinderilor, ale întreprinderilor mici și mijlocii și ale autorităților publice, dacă nu ar fi fost constituite prin intermediul sucursalelor situate în afara Uniunii ale instituțiilor stabilite în Uniune;

- (c) depozitele care nu sunt menționate la literele (a) și (b) au același rang de prioritate care este superior rangului acordat creanțelor deținute de creditorii chirografari obișnuiți.

Depozitele menționate la articolul 5 alineatul (1) literele (b), (c), (f), (k) și (l) din Directiva 2014/49/UE nu se includ la primul paragraf literele (a), (b) și (c) de la prezentul alineat și nu au un rang de prioritate superior rangului prevăzut pentru creanțele deținute de creditorii chirografari obișnuiți.”;

- (b) se adaugă următoarele alineate:

- „(8) În cazul în care instrumentele de rezoluție menționate la articolul 37 alineatul (3) litera (a) sau (b) sunt utilizate pentru a transfera doar o parte din activele, drepturile sau pasivele instituției aflate în rezoluție, mecanismul de finanțare a rezoluției are o creanță împotriva instituției sau entității reziduale menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), pentru toate cheltuielile și pierderile suportate de mecanismul de finanțare a rezoluției ca urmare a oricăror contribuții la rezoluție efectuate în temeiul articolului 101 alineatul (1) în legătură cu pierderile pe care în mod normal le-ar fi suportat creditorii.
- (9) Statele membre se asigură că, în legislația lor națională care reglementează procedura obișnuită de insolvență, creanțele mecanismului de finanțare a rezoluției menționate la prezentul articol alineatul (8) și la articolul 37 alineatul (7) au un rang de prioritate privilegiat, care este superior rangului acordat creanțelor aferente depozitelor și schemelor de garantare a depozitelor în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol.”

63. Articolul 109 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 109

Utilizarea schemelor de garantare a depozitelor în contextul rezoluției

- (1) Atunci când autoritățile de rezoluție iau măsuri de rezoluție cu privire la o instituție de credit și dacă aceste măsuri garantează faptul că deponenții continuă să aibă acces la depozitele lor, statele membre se asigură că schema de garantare a depozitelor la care este afiliată instituția de credit respectivă contribuie cu următoarele cantumuri:
- (a) în cazul aplicării instrumentului de recapitalizare internă în sensul articolului 43 alineatul (2) litera (a), în mod independent sau în combinație cu alte instrumente de rezoluție, cantumul cu care depozitele acoperite ar fi fost reduse sau convertite pentru a absorbi pierderile și a recapitaliza instituția aflată în rezoluție în temeiul articolului 46 alineatul (1), dacă depozitele acoperite ar fi fost incluse în domeniul de aplicare al recapitalizării interne;
 - (b) în cazul aplicării instrumentului de vânzare a activității sau a instrumentului instituției-punte, în mod independent sau în combinație cu alte instrumente de rezoluție, conducând la ieșirea de pe piață a instituției aflate în rezoluție:
 - (i) cantumul necesar pentru a acoperi diferența dintre, pe de o parte, valoarea depozitelor acoperite și a pasivelor cu același rang de prioritate sau cu un rang de prioritate superior depozitelor acoperite și, pe de altă parte, valoarea activelor instituției aflate în rezoluție care urmează să fie transferate unui destinatar; și

- (ii) dacă este cazul, un quantum necesar pentru a asigura neutralitatea capitalului destinatarului în urma transferului.

- (2) În cazurile menționate la alineatul (1) litera (b) de la prezentul articol, atunci când transferul către destinatar include depozite care nu sunt depozite acoperite sau alte datorii care pot face obiectul recapitalizării interne, iar autoritatea de rezoluție a ajuns la concluzia că circumstanțele menționate la articolul 44 alineatul (3) sunt întrunite în cazul respectivelor depozite sau datorii, și atunci când nici pragul prevăzut la articolul 44 alineatul (5) litera (a), nici pragul prevăzut la articolul 44 alineatul (8) litera (a) pentru utilizarea mecanismelor de finanțare a rezoluției nu este atins prin contribuția la absorbția pierderilor și la recapitalizare din partea acționarilor și a deținătorilor de alte instrumente de proprietate, a deținătorilor de instrumente de capital relevante și de alte datorii care pot face obiectul recapitalizării interne, quantumul cu care contribuie schema de garantare a depozitelor este următorul:
 - (a) quantumul necesar pentru a acoperi diferența dintre, pe de o parte, valoarea depozitelor menționate la articolul 108 alineatul (1) primul paragraf și a pasivelor cu același rang de prioritate sau cu un rang de prioritate superior depozitelor acoperite și, pe de altă parte, valoarea activelor instituției aflate în rezoluție care urmează să fie transferate unui destinatar; și
 - (b) dacă este cazul, un quantum necesar pentru a asigura neutralitatea capitalului destinatarului în urma transferului.

Statele membre se asigură că, odată ce schema de garantare a depozitelor a adus o contribuție în cazurile menționate la primul paragraf, instituția aflată în rezoluție se abține de la achiziționarea de participații în alte întreprinderi, precum și de la efectuarea de distribuiri în legătură cu fondurile proprii de nivel 1 de bază sau de plăți aferente instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau de la desfășurarea unor alte activități care pot conduce la o ieșire de fonduri.

- (3) În cazul în care fondurile schemei de garantare a depozitelor sunt utilizate în procesul de aplicare a instrumentului de recapitalizare internă în conformitate cu alineatul (1) litera (a) pentru a contribui la recapitalizarea instituției aflate în rezoluție, statele membre se asigură că schema de garantare a depozitelor își transferă deținerile de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate în instituția aflată în rezoluție către sectorul privat de îndată ce situația comercială și financiară o permite.

Statele membre se asigură că schema de garantare a depozitelor scoate pe piață acțiunile sau alte instrumente de proprietate menționate la primul paragraf în mod deschis și transparent. În cadrul niciunei astfel de vânzări acțiunile sau instrumentele respective nu sunt prezentate incorect, nu există discriminări între potențialii cumpărători, iar orice astfel de vânzare se efectuează în condiții comerciale.

- (4) Contribuția schemei de garantare a depozitelor la un transfer ce include depozite care nu sunt depozite acoperite sau alte datorii care pot face obiectul recapitalizării interne în temeiul alineatului (2) de la prezentul articol este luată în considerare pentru calcularea pragurilor prevăzute la articolul 44 alineatul (5) litera (a) și alineatul (8) litera (a), în cazul în care sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:
- (a) valoarea totală a activelor instituției aflate în rezoluție nu depășește, pe bază individuală, 80 de miliarde EUR;
 - (b) instituția aflată în rezoluție nu a fost identificată, în cele 24 de luni anterioare deciziei de a lua măsuri de rezoluție, ca entitate destinată lichidării în planul de rezoluție a grupului sau în planul de rezoluție;
 - (c) instrumentele de fonduri proprii și datoriile eligibile ale instituției aflate în rezoluție, precum și orice datorii care nu se mai califică drept eligibile, deoarece nu îndeplinesc condiția menționată la articolul 72c alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, au fost utilizate integral pentru absorbția pierderilor și recapitalizare, cu excepția datoriilor eligibile în privința cărora autoritatea de rezoluție consideră că sunt întrunite circumstanțele menționate la articolul 44 alineatul (3) din prezenta directivă;
 - (d) pentru o instituție aflată în rezoluție ale cărei active sunt în quantum total, pe bază individuală, de peste 30 de miliarde EUR, nivelul cerinței menționate la articolul 45 alineatul (1) este cel puțin egal cu nivelul menționat la articolul 45c alineatul (6a).

Statele membre pot decide că primul paragraf de la prezentul alineat se aplică numai în cazul în care instituția aflată în rezoluție nu a încălcat cerința menționată la articolul 45 alineatul (2) litera (a), inclusiv nivelurile-țintă intermediare corespunzătoare stabilite în temeiul articolului 45m alineatele (1) și (2), timp de două trimestre consecutive în perioada de patru ani care se încheie la data anterioară primei zile din cele trei trimestre complete care preced decizia de a lua măsuri de rezoluție. În cazul în care autoritatea competentă sau autoritatea de rezoluție a aplicat cel puțin una dintre măsurile menționate la articolul 45k alineatul (1) pentru a remedia o încălcare a cerinței menționate la articolul 45 alineatul (2) litera (a), autoritatea de rezoluție nu ia în considerare încălcările respectivei cerințe în cursul celor patru trimestre complete care preced decizia de a lua măsuri de rezoluție.

Al doilea paragraf de la prezentul alineat nu se aplică cerințelor care rezultă din aplicarea articolului 45b alineatul (4), (5) sau (7).

- (5) În cazul în care contribuția schemei de garantare a depozitelor la un transfer ce include depozite care nu sunt depozite acoperite sau alte datorii care pot face obiectul recapitalizării interne în temeiul alineatelor (2) și (4) de la prezentul articol, alături de contribuția la absorbția pierderilor și la recapitalizare a acționarilor și a deținătorilor de alte instrumente de proprietate, a deținătorilor de instrumente de capital relevante și de alte datorii care pot face obiectul recapitalizării interne, permite utilizarea mecanismului de finanțare a rezoluției, contribuția schemei de garantare a depozitelor se limitează la cuantumul necesar pentru a atinge pragurile prevăzute la articolul 44 alineatul (5) litera (a) și la alineatul (8) litera (a). În urma contribuției schemei de garantare a depozitelor, mecanismul de finanțare a rezoluției se utilizează în conformitate cu principiile care reglementează utilizarea mecanismului de finanțare a rezoluției, prevăzute la articolele 44 și 101.

În cazul în care valoarea totală a activelor unei instituții aflate în rezoluție este cuprinsă, pe bază individuală, între 30 de miliarde EUR și 80 de miliarde EUR, contribuția schemei de garantare a depozitelor în temeiul prezentului alineat nu depășește 2,5 % din totalul datoriilor, inclusiv fondurile proprii ale instituției aflate în rezoluție.

- (6) În cazul în care se aplică alineatul (4) de la prezentul articol și sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 44 alineatul (7) primul paragraf, schema de garantare a depozitelor efectuează o contribuție suplimentară egală cu cuantumul pierderilor pe care le-ar fi suferit depozitele acoperite, dacă acestea ar fi suferit pierderi proporționale cu pierderile suferite de creditorii cu același rang de prioritate în ierarhia națională în materie de insolvență.

Costul contribuției suplimentare a schemei de garantare a depozitelor menționat la primul paragraf de la prezentul alineat nu depășește pierderile pe care schema de garantare a depozitelor le-ar fi suportat dacă instituția ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență, astfel cum sunt estimate în temeiul articolului 36 alineatul (8).

- (7) Statele membre se asigură că, în toate cazurile, cuantumul total al contribuției schemei de garantare a depozitelor la o măsură de rezoluție în conformitate cu prezentul articol nu depășește cuantumul menționat la articolul 11 e litera (a) din Directiva 2014/49/UE.

Atunci când se aplică instrumentul de vânzare a activității sau instrumentul instituției-punte în conformitate cu alineatul (1) litera (b) sau cu alineatul (2) de la prezentul articol, cuantumul contribuției schemei de garantare a depozitelor menționate în dispozițiile respective nu depășește 62,5 % din nivelul-țintă al schemei de garantare a depozitelor menționat la articolul 10 alineatul (2) din Directiva 2014/49/UE.

Autoritatea desemnată poate decide ca limita menționată la al doilea paragraf de la prezentul alineat să nu se aplice în cazul în care autoritatea de rezoluție oferă autorității desemnate o justificare conform căreia este necesar un cuantum al contribuției schemei de garantare a depozitelor mai mare decât 62,5 % din nivelul-țintă pentru a se evita efecte negative asupra stabilității financiare sau pentru a menține accesul deponenților la depozitele lor.

Atunci când se aplică instrumentul de recapitalizare internă în conformitate cu prezentul articol alineatul (1) litera (a), cuantumul contribuției schemei de garantare a depozitelor nu depășește pierderile pe care schema de garantare a depozitelor le-ar fi suportat dacă instituția ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență, astfel cum sunt estimate în temeiul articolului 36 alineatul (8).

La cerere, schema de garantare a depozitelor informează prompt autoritatea de rezoluție cu privire la cuantumurile menționate la primul și al doilea paragraf.

- (8) Autoritatea de rezoluție determină cuantumul contribuției schemei de garantare a depozitelor în conformitate cu prezentul articol și notifică decizia sa autorității desemnate și schemei de garantare a depozitelor. Schema de garantare a depozitelor pune în aplicare decizia respectivă fără întârziere.
- (9) Atunci când depozitele eligibile dintr-o instituție aflată în rezoluție sunt transferate unei alte entități prin instrumentul de vânzare a activității sau prin instrumentul instituției-punte, deponenții nu au, în temeiul Directivei 2014/49/UE, nicio creanță împotriva schemei de garantare a depozitelor în legătură cu nicio parte a depozitelor acestora din instituția aflată în rezoluție care nu sunt transferate, cu condiția ca cuantumul depozitelor lor care sunt transferate să fie cel puțin egal cu nivelul de acoperire agregat prevăzut la articolul 6 din directiva respectivă.

- (10) În cazul în care schema de garantare a depozitelor aduce o contribuție la măsura de rezoluție, se aplică articolul 101 alineatul (3).
- (11) Până la ... [24 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare], ABE emite orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 cu privire la condițiile în care autoritatea desemnată poate să nu aplice limita menționată la alineatul (7) al doilea paragraf de la prezentul articol.”

64. La articolul 111 alineatul (1), se adaugă următoarele litere:

- „(e) nerespectarea cerințelor menționate la articolul 44a;
- (f) nerespectarea cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile menționate la articolul 45e sau 45f.”

65. Articolul 128 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 128

Cooperarea și schimbul de informații între instituții și autorități

- (1) Autoritățile competente și autoritățile de rezoluție cooperează cu ABE în sensul prezentei directive, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Autoritățile competente și autoritățile de rezoluție comunică, fără întârziere, ABE toate informațiile necesare îndeplinirii de către aceasta a sarcinilor care îi revin, în conformitate cu articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

- (2) ABE, Comitetul Unic de Rezoluție și BCE transmit Comisiei, la cererea acesteia, toate informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor sale legate de elaborarea politicilor, inclusiv efectuarea de analizelor de impact, elaborarea de propuneri legislative și participarea la procesul legislativ. După caz, ABE, Comitetul Unic de Rezoluție și BCE se coordonează cu autoritățile de rezoluție, cu autoritățile naționale competente și cu alți membri ai Sistemului European al Băncilor Centrale, în conformitate cu cadrul lor de cooperare.
- (3) Autoritățile de rezoluție, autoritățile naționale competente și membrii Sistemului European al Băncilor Centrale, în afară de BCE, transmit Comisiei, la cererea acesteia, informațiile menționate la alineatul (2) de la prezentul articol în cazul în care ABE, Comitetul Unic de Rezoluție sau BCE nu dispun de astfel de informații sau nu pot comunica informațiile într-un interval de timp rezonabil. Cererea trebuie să fie proporțională, justificată și să asigure un interval de timp rezonabil pentru comunicarea informațiilor. Informațiile se transmit sub o formă care nu permite identificarea entităților individuale și nu conțin date cu caracter personal. Comisiei și membrilor personalului acesteia le revine obligația de secret profesional în ceea ce privește informațiile primite, prevăzută la articolul 84.”

66. Se adaugă următoarele articole:

„Articolul 128b

Mijloace de publicare a informațiilor

- (1) Instituțiile, exceptând instituțiile mici și cu un grad redus de complexitate, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 145 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, și entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) din prezenta directivă transmit ABE toate informațiile solicitate în temeiul articolului 45i alineatul (3) din prezenta directivă în format electronic, cel târziu la data la care acestea își publică situațiile financiare sau rapoartele financiare pentru perioada corespunzătoare, după caz, sau cât mai curând posibil după această dată. ABE publică pe site-ul său informațiile respective, însoțite de data transmiterii.

ABE se asigură că informațiile publicate pe site-ul său sunt identice cu cele care i-au fost transmise de către instituții și entități. Instituțiile și entitățile au dreptul de a retransmite către ABE informațiile în conformitate cu standardele tehnice menționate la articolul 45i alineatul (6). ABE indică pe site-ul său data la care a avut loc retransmiterea.

ABE elaborează și actualizează un instrument care specifică punerea în corespondență a modelelor și a tabelor pentru publicarea de informații în conformitate cu articolul 45i alineatul (3) cu cele privind raportarea în scopuri de supraveghere în conformitate cu articolul 45i alineatul (1). Instrumentul de punere în corespondență este accesibil publicului pe site-ul ABE.

Instituțiile și entitățile pot continua să publice un document de sine stătător care să ofere o sursă de informații prudentiale și de rezoluție ușor accesibilă pentru utilizatorii informațiilor respective sau o secțiune distinctă inclusă în situațiile financiare sau rapoartele financiare ale instituțiilor sau entităților sau anexată la acestea care să conțină informațiile ce trebuie publicate și care să poată fi ușor de identificat de către utilizatorii respectivi. Instituțiile și entitățile pot include pe site-urile lor un link către site-ul ABE unde sunt publicate în mod centralizat informațiile prudentiale și de rezoluție.

- (2) În cazul în care articolul 45i alineatele (1) și (3) din prezenta directivă se aplică instituțiilor mici și cu un grad redus de complexitate, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 145 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, ABE preia pe site-ul său informațiile publicate de instituțiile respective în conformitate cu articolul 45i alineatul (3) pe baza informațiilor raportate de instituțiile respective autorităților competente și autorităților de rezoluție, în conformitate cu articolul 45i alineatul (1).
- (3) ABE realizează publicarea anuală a informațiilor pe site-ul său la aceeași dată la care instituțiile și entitățile își publică situațiile financiare sau cât mai curând posibil după această dată.

ABE realizează publicarea semestrială și trimestrială a informațiilor, după caz, pe site-ul său la aceeași dată la care instituțiile și entitățile își publică rapoartele financiare pentru perioada corespunzătoare sau cât mai curând posibil după această dată.

Eventualele întârzieri între data publicării informațiilor menționate la alineatul (1) și cea a publicării situațiilor financiare relevante trebuie să fie rezonabile.

- (4) ABE pune la dispoziție pe site-ul său o arhivă a informațiilor care trebuie publicate în conformitate cu prezentul articol. Această arhivă rămâne disponibilă pentru o perioadă care nu este mai mică decât perioada de păstrare stabilită prin dreptul intern în ceea ce privește informațiile incluse în rapoartele financiare ale instituțiilor sau entităților. Proprietatea asupra datelor și responsabilitatea pentru exactitatea acestora le revin instituțiilor sau entităților care le produc.

Articolul 128c

Simulări ale gestionării crizelor

- (1) ABE coordonează exerciții periodice la nivelul Uniunii pentru a testa aplicarea prezentei directive, a Regulamentului (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului și a Directivei 2014/49/UE în situații transfrontaliere cu privire la aspectele următoare:
- (a) cooperarea autorităților competente în timpul planificării redresării;
 - (b) cooperarea dintre autoritățile de rezoluție și autoritățile competente înainte de intrarea în dificultate și în timpul rezoluției instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) din prezenta directivă, inclusiv în ceea ce privește punerea în aplicare a schemelor de rezoluție adoptate în temeiul articolului 18 din Regulamentul (UE) nr. 806/2014.
- (2) ABE întocmește un raport în care prezintă principalele constatări și concluzii ale exercițiilor menționate la alineatul (1). Raportul se publică.

Articolul 128d

Dispoziții tranzitorii

- (1) Prin derogare de la articolul 45b alineatul (1a), depozitele atrase înainte de ... [24 de luni plus o zi de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare] care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 45b alineatul (1) primul paragraf, la articolul 45c alineatul (2a) al doilea paragraf sau la articolul 45f alineatul (2) litera (a) pot fi incluse în quantumul fondurilor proprii și al datoriiilor eligibile până la ... [36 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].
- (2) În ceea ce privește perioadele de tranziție pentru ca instituțiile sau entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă să respecte cerințele prevăzute la articolul 45e sau 45f din prezenta directivă sau cerințele care rezultă din aplicarea articolului 45b alineatul (4), (5) sau (7) din prezenta directivă, după caz, stabilite de autoritățile de rezoluție înainte de ... [24 de luni plus o zi de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare], articolul 1 punctul 39 litera (a) din Directiva (UE) 2026/... a Parlamentului European și a Consiliului^{***} nu se aplică.

⁺ JO: a se introduce în text numărul prezentei directive de modificare și a se completa nota de subsol corespunzătoare.

-
- * Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO L 225, 30.7.2014, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2014/806/oj>).
- ** Directiva (UE) 2026/... a Parlamentului European și a Consiliului din ... de modificare a Directivei 2014/59/UE în ceea ce privește măsurile de intervenție timpurie, condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție și finanțarea măsurilor de rezoluție, precum și a Directivei 2014/24/UE în ceea ce privește serviciile de evaluare în cadrul procedurii de rezoluție (JO L, ..., ELI: ...).”

67. La secțiunea B din anexă, se introduce următorul punct:

„5a. o descriere a datoriilor instituției și ale tuturor entităților sale juridice reglementate de legislația unei țări terțe, inclusiv:

- cuantumurile acestora;
- componența lor, inclusiv profilul de scadență;
- legislația aplicabilă a țării terțe;
- rangul pe care îl ocupă în cadrul procedurii obișnuite de insolvență;
- dacă datoria este exclusă în temeiul articolului 44 alineatul (2);

- dacă includ în dispozițiile contractuale clauza prevăzută în temeiul articolului 55 alineatul (1) din prezenta directivă, al articolului 52 alineatul (1) literele (p) și (q) și al articolului 63 literele (n) și (o) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- în cazul în care s-a stabilit că este imposibil, din punct de vedere juridic sau din motive de altă natură, să se includă clauza de recunoaștere contractuală a recapitalizării interne în conformitate cu articolul 55 alineatul (2), categoria datoriei în temeiul articolului 55 alineatul (7).”

Articolul 2

Modificarea Directivei 2014/24/UE

La articolul 10 din Directiva 2014/24/UE se adaugă următoarea literă:

„(k) serviciile de evaluare menționate la articolele 36 și 74 din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului*.

* Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2014/59/oj>).”

Articolul 3
Transpunere

- (1) Până la ... [24 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare], statele membre adoptă și publică dispozițiile necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Statele membre aplică dispozițiile respective de la ... [24 de luni plus o zi de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Modalitățile de efectuare a unei astfel de trimiteri sunt stabilite de către statele membre.

- (2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 4

Intrarea în vigoare și aplicarea

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 1 punctul 65 se aplică de la ... [o zi de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare] iar punctul 44 literele (b) și (c) se aplică de la ... [24 de luni plus o zi de la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare].

Articolul 5

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la ...,

Pentru Parlamentul European

Președinta

Pentru Consiliu

Președintele
